Fran Bergen

Destinul Lolei Montes

Colecția EL S I EA

Editura ALCRIS

FRAN BERGEN

DESTINUL LOLEI MONTES

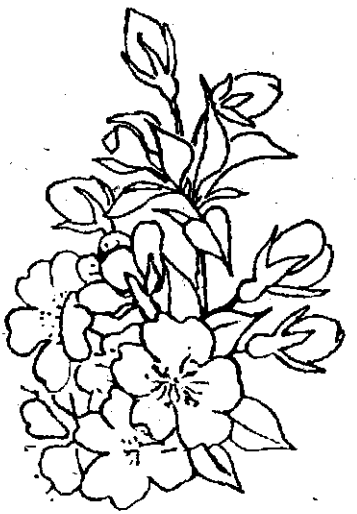

Coperta: ANDY

© Fran Bergen, 1989
LA DESTINÉE DE LOLA MONTES

Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin
editurii ALCRIS – M 94

FRAN BERGEN

DESTINUL LOLEI MONTES

Traducere din limba franceză de
LULI FILIPESCU

BUCUREŞTI, 1994

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-96672-6-0

Colecția „EL și EA“

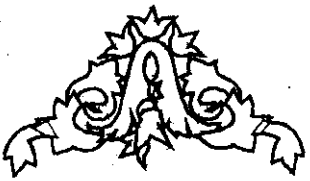

CAPITOLUL I

– Unde mergeți?

Cu răsuflarea tăiată, fata privea țărmul nisipos al golfului pe care-l mătura vântul Pacificului, în acea dimineață cețoasă.

În loc de orice răspuns, un pescăruș țipă plângător, zburând deasupra ei. Nina Saint Clair se înfioră. Din ce în ce mai încordată, acceleră pasul în direcția plajei, în timp ce briza sufla din larg răvășindu-i șuvițele blonde.

Silueta bărbatului, pe care-l urmărea cu privirea de la o vreme, dispăru după o curbă a golfului. Inima Ninei bătea ca o tobă: Ce-l împingea oare pe Bernard Hume, sclipitorul și seducătorul director al departamentului de literatură engleză al universității din Malibu, s-o fugărească astfel? Împinsă de un sentiment de urgență amestecată cu frica, fata încerca să se calmeze. Cu toate că Bernard anulase conferința în ultima clipă, n-avea în

el nimic dramatic. Nu erau decât buni colegi şi plecarea lui precipitată din campusul, încă pustiu la ora asta, nu neliniştea peste măsură. Şi totuşi... Înnebunită, Nina începu să alerge şi zări silueta mişcătoare a lui Bernard în timp ce urca scara de piatră care ducea la trambulina ce se întindea deasupra valurilor dezlănţuite. În timp ce urca şi ea scara, bărbatul ajunse la capătul trambulinei şi, stând rezemat cu coatele de balustrada de lemn, părea absorbit de contemplarea orizontului. Ninei i se părea că-i vede umerii ridicându-se şi lăsându-se, ca într-un oftat adânc. El se apleca din ce în ce mai mult deasupra valurilor care se spărgeau cu furie de temelia trambulinei!

Nina-şi înăbuşi un strigăt. Dar... ce făcea? Putea fi ceva deosebit la suprafaţa apei care să-i atragă atenţia? Ea îşi mişi ochii ca să vadă valurile înspumate, dar nu observă nimic. În aceeaşi clipă, bărbatul făcu o nouă mişcare, ceea ce o alarmă pe Nina. Uluită, simţi că împietreşte.

Bărbatul părea că vrea să sară!

Revenindu-şi din stupoare, ea se îndreptă în direcţia lui, ţipând cât o ţineau plămânii.

— Bernard! Opreşte-te, te rog!

Mugetul vântului însă se dublă în acel moment şi-i acoperi glasul. Cu obrajii aprinşi, arşi parcă de vânt şi de nisip, Nina străbătu ultimii metri care o despărţeau de el ca într-un vis. El se întoarse încet şi nu păru deloc surprins s-o vadă. Îi aruncă o privire întunecată şi o ţinti cu severitate, în timp ce-i inspecta silueta tinerească. Nina se simţi stranie. Acest bărbat n-avea nimic de a face cu tânărul Werther al lui Goethe, nici cu vreun alt disperat al romantismului. Mai ales că acum avea părul zburlit şi era palid.

Regăsindu-şi puterea de a vorbi, Nina trase adânc aer în piept şi-şi căută cuvintele pentru a-şi explica cursa nebunească. Cu siguranţă, în ultimele zile, imaginaţia-i juca feste!

— Scuză-mă, Bernard... spuse fără suflu. Ai anulat atât de brusc conferinţa şi ai părăsit campusul... Te caut de o oră!

El o privi stupefiat, apoi zâmbi răutăcios.

— Adevărat? Mă mir㠄. Deci te gândeşti totuşi la mine...

Nina oftă, simţindu-se ridicolă că-l urmărise aşa, ca una dintre studentele care-i urmărea cel mai mic gest.

– Nu fi rău, Bernard. Mă gândesc adesea la tine, nu te face că nu știi...

Bernard Hume dădu din cap și se încruntă.

– Ei bine, Nina, mă surprinzi din ce în ce mai mult! Credeam că succesul, averea și decorurile de la Hollywood te preocupă tot timpul.

Nu-i mai trebui altceva Ninei Saint Clair, al cărei nume era pe toate buzele în lumea cinematografiei, ca să înțeleagă că ceva neplăcut intervenise între ei. Rămaseră tăcuți câteva clipe, ca doi actori care se pregăteau să joace o scenă sfâșietoare. Bernard începu primul, mai sarcastic ca niciodată.

– Această privire limpede ca de safir, atât de emoționată... ar trebui s-o păstrezi pentru studiourile Withney, iubito... Ăsta să fie motivul pentru care Hollywood-ul a cumpărat scenariul tău extravagant?

Aceste cuvinte avură efectul unui duș rece asupra fetei. Brusc, se întoarse spre el și-l privi printre gene drept în ochii lui negri. Datorită lui se decisese să se mute la Los Angeles... O durere îi străbătu iute pieptul.

— Cum poţi să crezi așa ceva? spuse agitându-şi mâinile. E adevărat, sunt încântată de scenariul meu despre viaţa Lolei Montes şi că a fost acceptat de studiourile cele mai mari din Hollywood. Ar trebui să te bucuri. Este o reuşită, nu? Dar din partea ta, ştiu că nu trebuie să mă aştept la nici un compliment!

El îşi scutură capul, ca de fiecare dată când abordau această chestiune.

— Complimente, pentru studiul romantismului european, meritai din plin. Dar pentru scenariul ăsta amărât despre aventuriera asta, pe care ar fi putut să-l scrie orice student!...

— Ascultă, Bernard, ştii cât ţin la părerea ta, ai dreptul să-mi judeci activitatea din cadrul universităţii. Acest scenariu poate să-ţi displacă, dar să ştii că Wilson Withney în persoană a apreciat că Destinul Lolei Montes poate fi una din cele mai mari producţii prevăzute pentru acest an pentru studiourile sale şi...

El o trase spre el fără s-o mai lase să termine fraza.

— Şi atunci? Ce demonstrează asta? Adică la Hollywood, în acest mediu

total artificial, ca decorurile, ca vedetele de o zi!

Un val de gânduri îi întunecă privirea Ninei, decisă să nu se lase impresionată și nici să mai discute.

— Regret, spuse ea cu o voce sigură. Am mai discutat acest subiect de zeci de ori! Nu vreau ca Lola Montes să ajungă o barieră între noi. Nu putem vorbi de altceva?

Ea văzu că el întinde mâna să-i mângâie părul, dar nu-i simţi atingerea degetelor. El o privi plin de îndoială.

— Ca să-ţi dau un răspuns, atunci, nu. De când ai început să scrii pentru studiouri, s-a produs ceva, s-a întâmplat ceva între noi, ceva care ne îndepărtează unul de altul. Nu îndrăznesc să cred că e fantoma Lolei Montes.

După o tăcere semnificativă, adăugă:

— Te-ai schimbat fantastic, aș fi vrut să te înţeleg... spuse el pe un ton plat.

— Nu văd ce vrei să spui, Bernard. Nina făcu apoi câţiva paşi pe trambulină pentru a-şi ascunde tulburarea.

Figura lui Bernard se întunecă. O privi fără să spună ceva, stând cu spatele la balustradă. Fata tremura puţin, simţind o migrenă cumplită în tâmple.

Trebuia să-şi fi limpezit gândurile contradictorii care o tulburau. Venise timpul să-şi dea seama că trebuie să alunge sentimentele de tristeţe şi de vid, care o cuprindeau când era singură cu Bernard. Însă îi era foarte greu să-i spună adevărul, să-i explice acestui bărbat că avea pentru el sentimente de prietenie, că-l stima, că-l respecta şi-i era recunoscătoare... Dar nimic mai mult, din păcate!

De fapt, ce aştepta ea de la el? Ce aştepta ea de la un bărbat? Aflase acum?

Pentru prima dată, după mulţi ani, după divorţ, Nina simţea că viaţa ei se schimbă în sfârşit, cu această muncă de scenarist pentru cea mai mare companie din Hollywood, cu postul ei foarte râvnit de conferenţiar şef într-o universitate atât de prestigioasă. Puţine femei tinere ar fi putut să se mândrească cu o reuşită atât de strălucitoare, cel puţin pe acest plan... Dar nu putea să uite eşecul căsătoriei sale, cu trei ani în urmă, o greşeală de tinereţe pe care nu vroia s-o mai repete vreodată. Îl cunoscuse pe Bernard Hume în epoca divorţului, şi-i rămăsese recunoscătoare pentru că o ajutase să depăşească această

perioadă dificilă, când dăduse mereu dovadă de atenţie şi amabilitate.

O fracţiune de secundă, avu chef să se ghemuiască la pieptul lui, să simtă căldura şi siguranţa îmbrăţişării lui, să-i spună ce vroia, fără să-l jignească. N-ar fi înţeles-o însă, cu siguranţă. Bernard nu-i putea oferi decât puţină reconfortare, o viaţă comodă, fără surprize. Şi nu-şi dorea o astfel de viaţă. Cu câteva luni în urmă s-ar fi hotărât poate. Împreună, ar fi putut scrie, învăţa, s-ar fi consultat în munca de la universitate. Era însă suficient pentru a-şi lega viaţa de un bărbat? Nina avea îndoieli serioase. Chiar înainte ca studiourile Withney să-i accepte scenariul, ştia deja că nu poate fi pe deplin fericită cu Bernard, nici să se complacă într-o existenţă liniştită, sigură, dar cu siguranţă monotonă, aşa cum trăiau destule perechi la Malibu. Succesul scenariului o făcuse să vadă lucrurile mai clar, să poată lua decizia. Bernard Hume era foarte seducător, dotat cu o rară inteligenţă, cu o gingăşie extraordinară, însă Nina nu era deloc sigură că o va cuceri. Reacţia lui la lectura scenariului la care ea lucrase luni de zile, nu era dovada?

El se apropie de ea cu paşi lenţi şi-i puse mâna pe umeri. Gestul o făcu să tresară. Ceaţa se ridicase şi soarele învăluia coasta californiană într-o lumină dulce portocalie.

– Ai dreptate, Bernard, m-am schimbat cu siguranţă de când am venit la universitate. În cei doi ani petrecuţi în Europa, am reuşit să uit episodul cu divorţul şi să întorc definitiv această pagină a vieţii mele. Acum sunt mai încrezătoare în mine şi în viitor.

– Îndrăznesc să cred că am contribuit şi eu la această schimbare, murmură el, antrenând-o spre campus, unde deja apăreau primii studenţi.

– Dacă n-ai fi fost tu, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat! Fără tine, n-aş fi obţinut catedra de literatură.

– Nu vorbeam pe plan profesional, Nina! La aceste cuvinte Nina îngheţă.

– Ştiu, răspunse ea cu o voce pe care ar fi vrut-o mai senină. Să te am prieten este un lucru minunat!

Cu un gest de detaşare, Bernard se îndepărtă de Nina.

– Un prieten minunat, însă doar un prieten, nu-i aşa?

– Ce-i rău în asta? murmură ea.

— De luni de zile, te iubesc, încerc cu disperare să-ţi arăt asta, să ţi-o spun. Însă tot ce găseşti tu să-mi spui, e că sunt un „prieten". Ce idiot am fost!

Reacţia lui o zăpăci pe Nina. Pentru nimic în lume nu vroia să-l jignească, să fie crudă cu el.

— Ai prefera să te mint, să-ţi spun că te iubesc... Bernard, nu te-am minţit niciodată şi n-am întreţinut niciodată o iluzie care ar fi putut să ne facă vreun rău.

El o întrerupse cu brutalitate.

— Cinstea ta este o calitate care te onorează, Nina, chiar dacă are o tentă de cruzime! Presupun că ar fi trebuit să fiu copleşit că am avut prietenia ta. Un lucru pe care-l are toată lumea din Hollywood! Agendele lor sunt pline de prieteni, unii mai adoraţi decât ceilalţi!

Cu ochii scânteind de furie şi de indignare, Nina îşi dădu părul pe spate, părul ei de culoarea mierii care-i venise pe faţă.

— Ascultă, Bernard. Să ne oprim aici, să nu stricăm tot. Mă aşteaptă studenţii. Vrei să mergi cu mine până la sala de curs din pavilionul central?

El se execută fără tragere de inimă, fără să înceteze s-o hărţuiască.

– Nu la Hollywood vei găsi ceea ce cauţi, spuse întinzând pasul.

– Ce te face să crezi că eu caut ceva la Hollywood... la Hollywood, sau oriunde în altă parte?

El se plantă în faţa ei şi îi puse mâinile pe umeri.

– Asta sare-n ochi! Hollywood-ul te îmbată, lumina soarelui său te arde şi pe tine, ca pe toţi alţii înaintea ta. Lucrul pentru studiouri te-a metamorfozat literalmente, şi nu mai ştiu dacă fata căreia-i vorbesc nu se crede puţin eroina din scenariul ieftin pe care l-ai scris. Revino la realitate. Îţi pierzi timpul, talentul şi raţiunea umblând prin acel mediu.

Furia, pe care o reţinuse până atunci, o subjuga pe Nina. Nu putea să accepte să mai suporte dispreţul acesta odios, fără să-şi piardă consideraţia pentru propria persoană, pentru munca intensă la primul său scenariu, ale cărui calităţi le recunoştea toată lumea, cu excepţia lui Bernard, bineînţeles. Demnitatea ei era în joc.

– Eşti gelos, tu ale cărui lucrări şi teze, oricât de strălucitoare ar fi fost,

n-au depăşit, de ani de zile, interesul cercului restrâns al universitarilor? Dă-mi voie să-ţi spun că nu-mi pierd capul şi că redactarea acestui scenariu mi-a făcut viaţa mai palpitantă. Cine ştie dacă n-am să mai scriu altul? Şi dacă-ţi place sau nu, am de gând să-mi urmez cariera cum vreau...

El o privi înmărmurit.

– Cum? Te gândeşti serios să semnezi un nou contract cu studiourile?

– Şi de ce nu? Marii scriitori, au fost şi marii scenarişti. Scott Fitzgerald, chiar din Los Angeles, ca să nu-l citez decât pe el.

– Doar n-o să refacem istoria talentelor care s-au irosit la Hollywood. Vorbesc despre tine, doar despre tine şi viitorul tău.

Nina îşi reprimă un suspin şi continuă, vădit agasată:

– Mulţumesc, la peste douăzeci şi cinci de ani, cred că pot foarte bine să-mi croiesc drum în viaţă şi să hotărăsc singură asupra carierei mele. Lasă-mă să intru în sala de curs, am să întârzii!

Trecându-şi o mână prin păr, el se îndepărtă.

— Mai devreme sau mai târziu, Nina, va trebui să alegi în viaţă. Nu poţi să te eschivezi aşa de această problemă, să fugi... să fugi mereu.

— Cred că în dimineaţa asta nu înţelegi nimic. Tu eşti cel care refuzi să priveşti lucrurile în faţă. De la tine nu aştept nimic, nu vreau nimic, nici acum şi niciodată.

Ruşinată puţin că-şi pierduse calmul, Nina încercă să se scuze.

— Bernard, ascultă...

El n-o lăsă să termine ce avea de spus. Punându-i o mână pe umăr, îi spuse pe un ton foarte calm:

— Ai dreptate, Nina. Iartă-mă. Cred că, cu timpul am devenit un adevărat urs, ca toţi intelectualii prizonieri în turnul lor de fildeş. Ce idioţenie.

Încurajată de revenirea lui, Nina răspunse zâmbetului lui.

— Suntem şi noi o dată de acord.

— După curs, am putea încerca să discutăm subiecte mai puţin litigioase, spuse el regăsindu-şi tonul amuzant. Ce-ai zice să luăm masa în oraş diseară? Ştiu un restaurant mexican minunat, pe cealaltă parte a colinei, pe drumul spre Santa Monica...

Puţin încurcată, Nina se gândi. În acea seară avea loc gala anuală a studiourilor Withney. Bernard îi promisese s-o însoţească. Putea să fi uitat? Cu o rezervă prudentă, ea evită să răspundă acestei invitaţii.

— Bine... începu ea, încercând să-şi aleagă strategia.

— O cină amicală, fii sigură! spuse el, fericind-o cu zâmbetul lui minunat.

— Regret, în seara asta trebuie să merg la gala studiourilor Withney. Wilson Withney ţine neapărat să mă prezinte realizatorilor şi prezumtivilor actori pentru filmul care se va face după scenariul meu. Mi-ai promis că mă însoţeşti la această recepţie din Beverly Hills... Sincer, înţeleg foarte bine că refuzi, acum că-ţi cunosc părerea despre mediul hollywoodian. Nici eu nu sunt obişnuită cu genul ăsta de mondenităţi şi n-am de gând să te fac să te simţi ne la îndemână cerându-ţi să mergi!

Bernard oftă, în timp ce un grup de studenţi se îndrepta spre clădirea facultăţii.

— A! da... faimoasa gală. Bine, am să te însoţesc, chiar dacă trebuie să frec-

ventez acea faună. O promisiune făcută trebuie ţinută.

— Nu face pe martirul, Bernard! În seara asta vom fi cel puţin doi în groapa cu lei! Dar dacă asta te apasă atât, nu mai insist.

— Nu, am să fiu scutierul tău. Trec să te iau la opt.

— Perfect, pe diseară, nobile cavaler! răspunse Nina.

Încă sub influenţa discuţiei avute, ea îşi croi drum prin mulţimea studenţilor din ce în ce mai numeroşi.

Câteva ore mai târziu, Nina se întoarse acasă, epuizată. În aer plutea parfum de iasomie. La extremitatea peluzei era un desiş de pini şi de dafini cu flori roz care despărţeau grădina de drumul care ducea la plajă. Malibu Beach constituia o oază de linişte în sânul metropolei gigantice Los Angeles, unde automobilul era rege.

De şase luni, Nina locuia în această casă de lemn de la începutul secolului, împreună cu Katie Hart, tânăra documentaristă a departamentului de studii cinematografice a universităţii. Locuiau împreună fără să se deranjeze una pe alta, ceea ce se întâmplase de puţine ori

până acum, în întreaga istorie a promotorilor imobiliari.

Visătoare, Nina contemplă o clipă orizontul, unde soarele, imensă sferă portocalie, se scufunda în ocean într-o explozie de culori. Ea trecu pragul şi pătrunse în ceea ce Katie numea „regatul" lor, un univers pestriţ, sclipitor, aranjat cu dragoste. Pe jos erau aruncate perne de toate culorile, iar mobilele erau din sticlă şi oţel cromat. Pentru a contrabalansa rigoarea liniilor, culorile erau deliberat alese sobre. Efectul lor era mărit şi de veritabila grădină de plante ornamentale care se agăţau de ferestre, cucerind toate colţurile şi coborând din plafon din coşuri luxuriante. Era o junglă în miniatură care prelungea armonios exuberanta vegetaţie de afară.

La această oră a după-amiezii, Katie era fără îndoială în compania lui Randy Lee, ziaristul, vedeta de la Network One, ultima sa cucerire. Notiţa atârnată de uşa frigiderului confirma această ipoteză. Katie era într-adevăr plecată să facă reportaje cu Randy, ea urma să se întoarcă seara târziu şi-i ura petrecere frumoasă la cea mai vestită petrecere

din Beverly Hills. Nina zâmbi și urcă în camera ei cu un pahar de oranjadă cu cuburi de gheață.

Patul, cu cearșafuri gri-perle, îi păru tentant... Nina își scoase pantofii și se lungi în pat. Era deja ora șase, așa încât îi rămăsese destul timp să se pregătească pentru gală. Rememora toate evenimentele dimineții, ca și avertismentele lui Bernard. Oboseala și dezgustul acumulate în ultimele luni, o doborâseră. De fapt, se adăugau la asta și anii de epuizare morală, care-i stăteau pe suflet. Și totuși, în seara asta trebuia să fie strălucitoare.

Cu un oftat, părăsi patul și se așeză în fața oglinzii. Își examină figura reflectată de oglindă, fără indulgență: un obraz rotund cu piele netedă pe care Bernard îl numise sănătos și cinstit în expresie, un ten luminos, ochii migdalați care prindeau nuanța oceanului câteodată; o caracteristică de care Nina era atât de mândră, părul său auriu... Mergea, încă era departe de frumusețea fatală a unei Marlene Dietrich sau de strălucirea deosebită a Gretei Garbo! Bernard avea dreptate. Fizicul ei evoca mai mult inocență și puritate decât par-

fumurile de infernală seducţie ale acestei Lola Montes!

Repede, se duse să verifice dacă rochia sa de mătase verde cumpărată din magazinul cel mai şic din Los Angeles, era pregătită, apoi intră în baie. Cu o plăcere fantastică se băgă în baie şi lăsă apa să curgă, apoi îşi săpuni pielea bronzată şi-şi şamponă părul.

Ieşind din baie, îşi descurcă cu răbdare părul umed, care se uscă rapid în briza care intra prin fereastra întredeschisă. Când Bernard sună la uşă, punctual ca de obicei, ea îşi punea la punct ultimele detalii ale seducţiei ei naturale, pe care decisese s-o folosească în seara asta când se va întâlni cu cele mai mari staruri... sau va rămâne singură cu Bernard. Perfecţionistă de înalt nivel, Nina avea o părere proprie despre machiaj: acesta era destinat să dea siguranţă de sine, să redea naturaleţea obrazului şi, în consecinţă, nu numai să fie invizibil, ci nebănuit. Ea îşi perie buclele blonde şi-şi acoperi umerii cu un şal. O ultimă privire în oglindă îi dădu siguranţa că atingea chiar frumuseţea...

— Eşti orbitoare, Nina! exclamă Bernard când ea îi deschise uşa.

Nina roşi din cauza complimentului şi-l invită în salon. Şi el arăta superb, în smokingul negru, cu părul ca abanosul pieptănat peste cap. Semăna puţin cu Rudolph Valentino, însă fata se abţinu de la orice comentariu. Îl ştia foarte susceptibil în această privinţă, pentru a putea aprecia această comparaţie mai degrabă flatantă.

— Este încă devreme. Ce-ai zice de un pahar de porto înainte de a merge la gală? întrebă ea zâmbind.

— Cu plăcere! Care din noi doi are mai multă nevoie de curaj? Nina nu răspunse. Era deja nervoasă şi Bernard o făcea să se simtă ne la îndemână. Ca şi de dimineaţă, inima-i bătea ca o tobă. Se aşezară pe sofaua de culoare crem şi după ce băură două pahare, se observară în linişte. O linişte tulburătoare pe care o rupse prima, preluând conversaţia:

— Nu sunt foarte sigură că vreau să merg la această recepţie, Bernard... ai putea să-mi propui să cinăm în doi, o seară cu tine şi numai cu tine...

Bernard Hume ridică sprâncenele, copleşit de propunerea ei.

– Fără doar şi poate, da... Şi pe urmă?

– Care pe urmă? repetă ea.

Figura lui se crispă într-o grimasă pe care Nina n-o înţelese. Nu ea acceda la favorurile lui, deschizându-i perspectiva unei nopţi petrecute împreună? Nu era asta ceea ce el îşi dorea dintotdeauna?

– Şi la ziua de mâine te-ai gândit? Mâine mă vei detesta, aşa cum ai să te detești şi pe tine. Eu te doresc, însă nu aşa, nu pentru o noapte numai, spuse el cu o voce răguşită.

Ca de obicei, el avea dreptate! Cum reuşea să vadă atât de clar în ea?

– Bernard, aş fi vrut atât să-ţi...

– Prea târziu! Pentru regrete şi pentru toate celelalte! Să nu-ţi pară rău. Eu mi-am luat porţia! Totul va fi minunat în cea mai minunată lume... şi tu ai să-l întâlneşti pe cel mai strălucitor, conchise el fără nici o urmă perceptibilă de ironie.

Nina zâmbi sincer. Îi era când prea cald, când prea rece.

– Poate ar fi bine să plecăm acum, drumul e lung până la Beverly Hills...

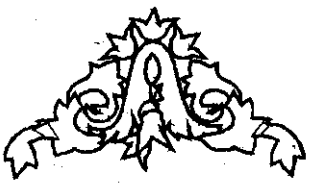

CAPITOLUL II

Maşina se opri în faţa rezidenţei La Baie des Anges, cea mai luxoasă şi extravagantă dintre splendidele proprietăţi de pe bulevardul Sunset, a cărei reputaţie depăşise frontierele americane pentru a face înconjurul lumii.

Un paznic în livrea sobră se apropie de limuzina cenuşie pe care Bernard o închiriase pentru eveniment. Nina rămase stupefiată când văzu frumuseţea locului, în timp ce-i era examinată cu vigilenţă invitaţia şi fotografii se înghesuiau în jurul unui Rolls Royce din care coborî un bărbat înalt şi puternic. Nina pătrunse în acest loc legendar ca într-un film. Nimic, de când plecaseră de la Malibu, nu tulburase senzaţia de călătorie între vis şi realitate, nici drumul prin Beverly Hills, nici sosirea în faţa grilajelor acestei superbe rezidenţe în stil maur, a cărei albeaţă bătea în albastru la această oră a serii. Se ajungea prin-

tr-un parc somptuos, plantat cu arbori şi flori rare, reconstrucţia perfectă a ceea ce fuseseră grădinile din Pompei. În jurul casei, erau torţe care împrăştiau o lumină ce evoca serbările lui Ludovic de Bavaria. Impresionată, rămasă fără replică, Nina observă baletul servitorilor în livrele, cu peruci albe, care conduceau invitaţii. Încă câţiva metri şi limuzina se opri la scara peronului cu coloane unde i se deschise ceremonios portiera.

Mozaicuri turceşti pardoseau vestibulul spaţios unde tronau statui ale figurilor mitice ale Hollywood-ului. Nina trecu la braţul lui Bernard spre holul sălii de recepţii ridicată într-un dom în jurul căruia era o galerie de marmură roz.

Un caleidoscop multicolor se învârtea până la ameţeală... Asta fusese prima impresie pe care Nina o avusese. Totul o uluia, beţia de lumină şi culoare, muzica, conversaţiile şi râsetele. Fără cel mai mic dubiu, toate personalităţile Hollywood-ului erau reunite în acea seară şi Nina recunoscu fără greutate, în ciuda mulţimii invitaţilor, unii mai celebri decât alţii, câteva din cele mai celebre vedete. Pierdută, nu observă

bărbatul cu părul grizonat, cu mersul greoi, dar cu alură de aristocrat, care se detașă din asistență și veni în întâmpinarea ei.

— Bun venit, Nina Saint Clair! Sunt încântat să te văd printre noi în seara asta!

Nina își reveni cu greu ca să-l salute cum se cuvine, iar Wilson Withney deja o sărutase pe amândoi obrajii. Foarte feminină și încă seducătoarea femeie în rochie cu paiete și boa din pene roșii de lângă producător nu era alta decât faimoasa lui soție, nu mai puțin faimoasa actriță June Simms. Când Wilson Withney se recăsătorise cu ea, cu doisprezece ani în urmă, căsătoria lor a făcut mare vâlvă. June Simms nu era la acea vreme decât o actriță necunoscută de seriale de televiziune, iar directorul studiourilor Withney era cu douăzeci de ani mai vârstnic decât ea. De atunci ea se impusese în toate filmele. În ciuda diferenței de vârstă dintre ei, ofereau, cel puțin în public, imaginea cuplului unit și fericit.

După ce-i oferi Ninei o cupă cu șampanie, i se adresă lui Bernard, pe care după toate aparanțele abia atunci îl observase, cu o voce tremurătoare.

– Domnule, intuiția îmi spune că nu faceți parte din mediul cinematografic...

– Exact, recunoscu Bernard, ușor agasat. Nu sunt decât directorul departamentului de literatură al universității din Malibu.

– Asta e, deci! Nina și dumneavoastră sunteți colegi. Veți fi fericit să aflați că am decis să dotez universitatea dumneavoastră cu o fundație care-mi va purta numele și va fi destinată să formeze scenariști. Fără să vrea, domnișoara Saint Clair mi-a dat ideea!

Nina exulta de fericire și-i zâmbi bătrânului domn a cărui privire scânteia malițios.

– Minunat, domnule Withney! Nu-i așa, Bernard?

După privirea pătrunzătoare pe care i-o aruncă, Nina ghici că Bernard era departe de a-i împărtăși entuziasmul.

– Nu pot decât să mă bucur, domnule Withney și... să mă mir. Credeam că un producător nu se interesează decât de studiourile și vedetele sale, spuse el, fără urmă de dispreț.

Producătorul nu se obosi să țină seama de această remarcă, și-l conduse spre bufet. Ușurată, Nina îi văzu pierzân-

du-se în mulţime, în timp ce June Simms o examina cu un aer critic. Cele două femei nu-şi adresaseră până atunci decât zâmbete amabile de curtoazie, iar Nina nu cerea mai mult. June Simms era vestită pentru gelozia ei, când soţul ei se interesa de o femeie tânără şi frumoasă. Actriţa îşi ascundea rău cei cincizeci de ani, ceea ce Nina văzuse bine.

— E drăguţ şi pare băiat bun, prietenul dumitale, mă rog, puţin cam scorţos, ca toţi intelectualii, spuse June cu vocea-i ascuţită.

Intuiţia îi şopti Ninei să-i răspundă cu atenţie. Dacă June credea că Bernard e logodnicul ei, era mai bine să n-o lase să creadă altceva, ca să nu-şi atragă antipatia ei.

— Bernard are calităţi inestimabile şi nu trebuie să judecăm toată lumea după aparenţe, doamnă Withney.

— O, drăguţo! Spune-mi mai bine June! N-am vrut să te supăr. Eşti încântătoare şi Wilson nu mi-a spus decât despre talentul tău de scriitor. Ţine neapărat să te distrezi la această gală!

— Domnul Withney a fost foarte amabil cu mine. Se întâmplă foarte rar,

în acest mediu, să acorzi şanse unei necunoscute.

– Ei bine, darling! consimţi June. Wilson este o persoană excepţională. Are geniul de a descoperi talente ascunse. Nu m-a descoperit şi pe mine? În loc de răspuns, Nina zâmbi puţin forţat. Nu-i minunat că Hollywood-ul şi starurile sale şi-au dat întâlnire aici?... Vino, cred că eşti nerăbdătoare să fii prezentată tuturor acestora, spuse June cu exuberanţă.

Imediat îi dispăru zâmbetul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu el! Acest îngrozitor Tom Lash... Sunt dezolată, scumpo, va trebui să-l înfrunţi pe cel mai nesuferit şi mai vanitos om pe care l-am cunoscut!

Cel mai celebru şi mai redutabil critic de cinema de la Jurnalul Los Angeles Observer, căruia nu-i scăpa nimic din viaţa mondenă a Hollywood-ului, se îndrepta spre ele, îmbrâncind în drum o mulţime de invitaţi. Cu pupilele dilatate de alcool, o ignoră deliberat pe June Simms, şi înainte să se poată feri, o îmbrăţişă pe Nina.

– Nu știu cine ești, zeiță cu bucle blonde, însă te ador! declară el cu o voce tunătoare.

June îl privi furioasă.

– De ce nu te văd niciodată decât beat, Tom? întrebă ea vădit deranjată.

– Nu cunosc alt remediu decât alcoolul ca să-ți suport recepțiile, sau aparițiile pe ecran, Baby June! Cine ești, copilă scumpă cu farmec atrăgător pe care June vroia să te ascundă de mine?

O ținea pe Nina de talie și-și arunca ochii în decolteul ei.

Nina se degajă repede. Tom Lash își merita reputația de bețiv și odios care-și făcea o plăcere diabolică în a denigra toți actorii și în viață și în coloanele jurnalului său. Pentru Nina, partida se anunța dificilă.

– Nimeni important, domnule Lash, numele meu nu vă spune nimic. Va trebui și eu să vă suport sarcasmele? întrebă ea fără să-și piardă calmul.

Criticul abordă un zâmbet larg și goli dintr-odată cupa pe care i-o întinse un servitor.

– Numai dacă inocența ta e la fel de falsă ca a stăpânei acestor locuri și dacă

ai ceva de ascuns ca ea. Spune-mi, June, nu ai putut să organizezi o altfel de gală anul acesta? Şampania curge încă în valuri, caviarul este delicios, în timp ce naivul Withney...

— E adevărat că puţină publicitate va prinde bine studiourilor, oricum, să facă mai credibil rolul femeii mondene caritabile şi devotate pe care soţul tău te face încă să-l joci! Mai devreme sau mai târziu, adevărul va ieşi la lumină, draga mea June...

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cariera ta de actriţă e terminată, dacă a început cumva vreodată, spuse mai nepoliticos ca niciodată.

— Şi tu eşti un bădăran! Pleacă până nu pun să te dea afară!

— Perfect, plec. Distrează-te până-ţi mai dă posibilitatea soţul tău să o faci. La Hollywood într-o zi calci pe aur, iar în următoarea muști ţărâna.

June se întoarse cu spatele.

— Beţia te face să-ţi pierzi raţiunea, Tom! Studiourile Withney vor continua mereu să câştige bani!

— Eşti atât de sigură?

Nina, care urmărise scena fără să spună nici un cuvânt, se îngrijoră când

înțelese la sfârșit sensul insinuărilor cel puțin surprinzătoare ale lui Tom Lash. Era posibil ca studiourile Withney să aibă dificultăți financiare? Acesta să fie motivul pentru care June Simms părea atât de încordată și nervoasă? Bineînțeles, criza care afecta ansamblul acestei profesiuni nu era un secret pentru nimeni, dar să te gândești la falimentul celei mai prestigioase case producătoare... Nina oftă și se bucură când văzu că Wilson Withney și Bernard se îndreptau spre ea.

— Iubito, această sărbătoare este cea mai reușită, datorită talentului tău! spuse sărutând-o pe June sub privirea amuzată și batjocoritoare a lui Tom Lash.

— Mulțumesc, Wilson, scumpule... Nu crezi că trebuie să mergem în grădină să vedem ce fac ceilalți invitați ai noștri? Spectacolul trebuie să înceapă.

— Vin și eu într-o clipă, June, scumpo.

Înainte să dispară, June îi șopti ceva la ureche soțului ei. Chipul bătrânului se întunecă și, fără să țină seama de prezența Ninei și a lui Bernard, îl apucă de rever pe criticul cinematografic.

– Iar faci pe cucuveaua, Lash...

Bărbatul ridică din umeri, vizibil impresionat sau poate mai încurcat de Wilson Withney decât de soţia acestuia.

– Nu mă provoca, Wilson, ne cunoaştem prea de multă vreme. Nu-i un secret pentru nimeni în Hollywood. Studiourile Withney merg spre faliment.

– Ai fost prost informat. Filmele mele au fost întotdeauna în fruntea box-office-ului. Se toarnă numai în acest moment douăsprezece filme... Tânăra din faţa ta este scenarista filmului pe care-l vom realiza despre viaţa Lolei Montes, cea mai mare producţie a tuturor timpurilor!

Tom Lash izbucni în râs.

– Tu eşti deci Nina Saint Clair, autoarea chestiei ăsteia? Păcat...

Nina nu-l lăsă pe Wilson Withney să-i ia apărarea. De data asta, Tom Lash mergea prea departe. De altfel, cum ar fi putut să-i citească scenariul, ca să-l numească „chestia asta"?

– Domnule Lash, aş putea să aflu exact ce-ţi displace? întrebă ea încercând să-şi păstreze calmul.

– Te găsesc frumoasă, chiar inteligentă... Din câte am auzit spunându-se,

povestea este insipidă, lacrimogenă şi total demodată şi va fi un fiasco total. Chiar crezi că publicul mai este interesat în ziua de azi de povestea de dragoste a unei dansatoare şi a unui prinţ bavarez? Nu, ceea ce vrea publicul este acţiune, suspans, emoţie, nu poveşti melodramatice care se turnau acum cincizeci de ani.

Wilson Withney care îl privea, uluit şi Nina, încă sub influenţa şocului violent, nu avură forţă să răspundă imediat. Bernard, care se abţinuse până atunci să spună ceva, fericit să găsească în Tom Lash un aliat, spuse pe un ton care se vroia nevinovat:

— Nu ştiu dacă ar trebui să mă amestec în poveştile astea, pentru că n-am mai fost de ani de zile la cinematograf, însă poate este puţin adevăr în ceea ce spune domnul Lash.

— Oricine ai fi, domnule, ridic paharul în faţa bunului dumitale simţ!

— Bernard, nici măcar n-ai citit tot, cum poţi să judeci aşa? Cât despre dumneata, domnule Lash, să ştii că nu mă atinge critica dumitale care nici măcar nu e avizată. Am mai multă încredere în părerea domnului Withney! spuse Nina.

Bătrânul producător tăcu, era palid iar tenul îi devenise ca de ceară, contrastând cu figura roşie a jurnalistului.

– Baby Nina, nu mă împuşca aşa cu privirea. Nu puţini îmi împărtăşesc părerea. Scenaristul este prost şi un astfel de film va duce la eşec! Chiar şi pe câmpul Withney ai duşmani... Ţi l-au prezentat deja pe Kenneth Withney? spuse aruncând o privire spre umărul ei.

– Tată, cum te simţi în seara asta, nu eşti prea obosit?

Nina nu apucă imediat să localizeze vocea cu timbru grav şi profund, atât de densă era mulţimea în jurul micului grup pe care-l formau.

Wilson Withney oftă uşurat.

– Deloc! Sunt mulţumit că ai putut să te eliberezi. Vrei să te ocupi tu de Tom şi invitaţii noştri? Trebuie să mă întâlnesc cu June şi...

Silueta mică a producătorului dispăru în mulţimea invitaţilor până să-şi termine fraza.

– Tot cu chef, Tom? Ce murdării ai mai putut profera în seara asta? întrebă bărbatul care era vizibil că-l cunoştea bine pe jurnalist.

– Nici una, dragule! De ce mă bănuiești mereu de intenții rele? Destinde-te și hai să-ți prezint pe ultima protejată a tatălui tău, adăugă el ridicând paharul spre Nina. Nu fi așa timidă, scumpo, apropie-te. Uite-l pe Kenneth Withney, moștenitorul și ultima speranță a studiourilor Withney.

Inima începu să-i bată tare Ninei. Kenneth Withney era înalt, chiar foarte înalt, și nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani. Purta un smoking negru ajustat care-i scotea în evidență silueta și o cămașă bleu care-i scotea în evidență tenul brun. Părul său castaniu avea șuvițe mai deschise la culoare, aproape blonde, decolorate de soare. Trăsăturile pătrunzătoare, puțin cam dure poate, aveau ceva nobil ce Nina nu putu să definească. Când întâlni ochii albaștri-verzui care o priveau cu o satisfacție greu disimulată, fata simți că roșește. Din acest bărbat mai degrabă rece și distant se degaja un magnetism cel puțin tulburător.

– Pentru că am aflat că sunteți ultima protejată, aș putea cel puțin să vă aflu numele? întrebă el ironic.

– Mă numesc Nina Saint Clair şi nu sunt protejata nimănui, domnule Withney, răspunse pe un ton degajat.

Chipul lui Kenneth Withney se încruntă.

– Nina Saint Clair? Autoarea scenariului pe care tata îl consideră perfect?

Văzându-i zâmbetul batjocoritor, Nina nu ştia cum să interpreteze această remarcă.

Iar scenariul! Nina începea să regrete că se lăsase antrenată într-o asemenea aventură.

– Mă îndoiesc că tatăl dumneavoastră n-are nimic de corectat la el. Eu nu sunt o scenaristă confirmată şi nimeni nu-i perfect.

– Fără îndoială, însă câteodată putem fi foarte aproape de perfecţiune...

Plăcut surprinsă, Nina nu înţelese imediat că acest compliment îi era destinat... Ochii lui Kenneth opriţi pe ea nu înşelau pe nimeni, mai ales pe Bernard care se apropiase de ea. Ea ar fi vrut să lupte, îi era imposibil să vorbească şi, împotriva voinţei ei, se lăsă studiată. Ce figură ştearsă părea Bernard pe lângă bărbatul ăsta care părea atât de sigur, atât de stăpân pe sine. Niciodată nu se

simţise tulburată aşa... nici tulburătoare la rândul ei. Vraja aceasta trebuia ruptă cu orice preţ, altfel risca să-şi piardă tot farmecul. Fără să ştie ce funcţie ocupa Kenneth Withney în cadrul studiourilor, întrebă:

— Vom lucra împreună?

— La scenariu, vreţi să spuneţi? După ce v-am întâlnit, mi-ar fi greu să fac altfel...

Kenneth Withney zâmbi tandru, zâmbet care avu asupra ei efectul unei descărcări electrice. Observă atunci, pentru prima dată, gura lui bine conturată, plină şi senzuală...

— Într-un fel sau altul, dumneata şi cu mine vom fi obligaţi să colaborăm la prăpăditul ăla de manuscris, urmă el încruntând sprâncenele.

— Totdeauna vă interesaţi personal de proiectele studiourilor, sau...

Fanfara acompania trupa care intra pe ring şi-i acoperi sfârşitul frazei.

— Cred că n-am asistat niciodată la un spectacol mai vulgar, şopti Bernard.

Ignorând deliberat prezenţa lui, ca şi pe cea a lui Tom Lash, Kenneth o trase pe Nina de mână spre parc, departe de mulţimea îngrămădită în jurul piscinei

unde se desfășura feericul *balet* acvatic. Nina se lăsă condusă. Sute de gardenii albe împrăștiau un parfum extraordinar, chiar îmbătător. Ea își imagina fără greutate ce putea fi altădată plăcerea de a trăi în grădinile din Pompei, fastul din Babilon...

– Am oroare de toate serbările organizate de mama mea vitregă, părere pe care părea că o împărtășește bărbatul acela... prietenul dumitale, logodnicul, soțul poate? spuse în sfârșit când ajunseră la cascadă.

– Bernard Hume nu-i decât un coleg, lucrăm împreună la universitatea din Malibu.

Nina se miră de spontaneitatea și convingerea cu care l-a exclus pe Bernard din viața ei.

Strălucitor ca un diamant albastru, locul pe care-l contemplau forma o oglindă în care stătea luna și evoca un paradis pierdut protejat de arbori imenși și stânci masive. Reflexia luminilor multicolore care-l ilumina făcea să joace în apă culorile curcubeului. Kenneth Withney era atât de aproape de ea acum, încât îi putea simți căldura respirației. Ea încercă să nu țină seama de contactul

mâinii lui cu umărul ei și nici nu clipi când îi mângâie părul pe care o pală de vânt îl ciufulise. Totul se petrecea atât de repede... Ea se îndreptă și se rezemă de cedru.

— Contrariată, Nina? întrebă el cu vocea-i mângâietoare și distantă în același timp.

— Da și nu, nu știu. Spuneți-mi adevărul, ce nu e în regulă cu scenariul meu?

El ajunse lângă ea și o strânse la piept.

— Multe femei acceptă greu critica...

— Eu o accept sincer, dacă este fondată și constructivă...

— Vreau să fiu cinstit cu dumneata. Asupra formei n-am nimic de reproșat scenariului dumitale. În schimb, fondul... Cum ai putut să scrii o astfel de melodramă?

— Am urmat întocmai indicațiile tatălui dumneavoastră. El a vrut să o scriu așa. Îmi dați voie, la rândul meu, să vă pun o întrebare, puțin cam personală fără îndoială, însă nu trebuie să-mi răspundeți.

— Vă ascult, un Withney n-are nimic de ascuns, față de Tom Lash, bineînțeles.

— De ce nu aveţi încredere în judecata tatălui dumneavoastră, singurul până acum care mi-a apărat scenariul? Nu el a făcut studiourile Withney ceea ce sunt, cele mai mari din Hollywood, turnând filme melodramatice la care toată America a plâns?

— Acest gen de filme au făcut săli pline cu mulţi ani în urmă. Astăzi, să torni un astfel de film, ar duce la un veritabil dezastru financiar şi studiourile nu-şi pot permite. Nu, din păcate, nu mă pot mândri cu judecata tatălui meu... Este un om admirabil, generos, dar care nu ţine seama că gustul publicului s-a schimbat, că studiourile s-au schimbat şi ele. Dacă Destinul Lolei Montes se transpune pe ecran, tatăl meu va ajunge la sapă de lemn, ruinat, şi o dată cu el şi studiourile!

— Cum puteţi fi atât de categoric?

— Pentru bunul şi simplul motiv că eu conduc studiourile. Ştiu în ce situaţie financiară ne găsim şi ce aşteaptă publicul de la noi. Cum să-l condamn pe tata care trăieşte în această lume ireală de la Baie des Anges? De luni de zile n-a mai fost la studiouri şi nici pe platourile de filmare sau în birourile

financiare. Starea sănătății lui s-a agravat de când a avut atacul...

Așa deci, Tom Lash spunea adevărul! Nina nu știa ce să răspundă. Era posibil ca ea să contribuie, cu scenariul său, la ruinarea studiourilor, ceea ce Kenneth Withney îi imputa?

— Sunt... sunt dezolată, șopti ea confuză.

Inima începu să-i bată când Kenneth îi ținu fața cu mâna, obligând-o să-l privească în ochi, acei ochi de ametist care străluceau tulburător... de dorință. El îi zâmbi, cu zâmbetul lui irezistibil, de care era atât de conștient.

— Crede-mă, Nina, nu vroiam să te amestec în povestea asta. Aș fi vrut să nu fi scris niciodată acest scenariu... Fără el însă, n-ai fi fost aici în seara asta, nu te-aș fi întâlnit niciodată...

Respirația lui îi mângâia buzele, iar ea, imobilă, cu ochii pe jumătate închiși, simțea cum îi fuge pământul de sub picioare pe măsură ce Kenneth strângea îmbrățișarea, iar buzele lui arzătoare puneau stăpânire pe ale ei. Pe nesimțite o cuprinse exaltarea, avea impresia că stă pe marginea unei prăpăstii,

de care se simţea atrasă, ca de o ameţeală... O ameţeală fatală.

Fatală. Încet, deveni conştientă de asta, apoi avu o tresărire de luciditate.

— Ieri nici nu vă cunoşteam, vă cunosc abia de o oră. Nu-mi ştiţi decât numele şi eu pe-al dumneavoastră...

— Mai ştiu că eşti încântătoare, dezirabilă şi că numai eu pot să-ţi ofer ceea ce aştepţi...

O simplă atingere la început, sărutul lor s-a extins pe măsură ce buzele lor se găseau. Da, prin acest sărut deschideau porţile unui regat secret, unde voluptatea era regină... logica, raţiunea, distanţele, fuseseră izgonite din strânsoarea care-i unea, imprevizibilă ca o furtună de vară, inevitabilă ca destinul.

Acest sărut venise pe neaşteptate, atât de aproape de vis, încât Nina ameţi. Indignarea se lupta cu plăcerea de a se scălda într-o căldură delicioasă. Niciodată, nici un bărbat n-o mai sărutase aşa. Ea şovăi.

— Nina...

Înainte de a protesta, el o strânse din nou în braţe, şi o sărută nebuneşte. Ea îi răspunse la fel de fierbinte.

— Nina!

Nu, el nu putea s-o strige astfel. Această voce autoritară, grăbită, nu putea fi a lui. Încet, Nina încercă să se desprindă, dar el o reținu. Bernard era la câțiva metri de ei.

— Nina, pentru numele lui Dumnezeu, vino! Plecăm, spuse cu o voce furioasă.

Ea nu putu scoate un sunet, iar Kenneth o ținea de încheietura mâinii.

— Nu va merge nicăieri, și cu dumneata în nici un caz! Am s-o duc eu până unde va dori.

Fata se eliberă.

— Ar fi mai bine să mă întorc cu Bernard, răspunse dintr-o suflare, înainte de a duce un deget la gură: Știu foarte bine ce am de făcut...

Foarte demnă, trecu pe alee, fără să țină seama de privirile celor doi bărbați care o urmăreau îndepărtându-se. Trecu cu greu peste podul de piatră, pe care o tânără brună, superb îmbrăcată într-o rochie foarte scurtă cu corsajul îndrăzneț decoltat, se repezea spre cascadă. Toată numai mirare, îi zâmbi triumfător Ninei și se îndreptă spre Kenneth. După cum se purta, era încântată să-l revadă și-l cunoștea foarte

bine, judecând după sărutul pe care i-l aplică pe buze... făcându-i Ninei cu ochiul.

– Kenneth, iubitule, te-am căutat toată seara! Știi bine că nu poți să-mi scapi!

Semnalul era clar: „Bărbatul ăsta-mi aparține"!

CAPITOLUL III

Ce nebunie!

Nina nu dormise decât câteva ore în noaptea asta. Sucindu-se şi răsucindu-se în pat, încerca cu disperare să adoarmă, încercând să găsească o altă explicaţie decât nebunia. Aproape pierdută. Chiar şi în dimineaţa asta, în camera inundată de primele raze de soare, imaginea lui Kenneth Withney, căldura îmbrăţişării lui, o urmăreau până la obsesie, şi o migrenă cumplită îi strângea tâmplele ca într-un cerc. Cu furie, ea-şi trânti capul pe pernă când sună ceasul şi încercă să ignore prezenţa lui Katie Hart, care deja îi luase cuvertura.

– Haide, scoală! trezeşte-te! spuse scuturând-o fără menajamente.

– Ai milă, Katie! sunt în agonie. Stinge radioul!

– Nu se pune problema să agonizezi în dimineaţa asta. Ai uitat că ai cursuri la ora zece? Scoală-te, mă duc să fac

cafea. După cum arăţi, ai mare nevoie de o cafea.

Nina se ridică bombănind, îşi trecu o mână prin păr şi-şi dădu pe spate şuviţele care-i căzeau pe frunte. În dimineaţa asta nu avea chef să vorbească cu nimeni, nici chiar să fie amabilă cu cea mai bună prietenă a ei. De altfel, nici când sună telefonul nu se mişcă. Katie se duse să răspundă.

– Alo... Da, o clipă, v-o dau.

Nina se strâmbă. Hotărât lucru, toată lumea în dimineaţa asta era împotriva ei!

– Răspunde, să vedem! Cred că-i secretara domnului Withney, îi şopti Katie întinzându-i receptorul.

Se ridică fulgerător. Domnul Withney? Kenneth Withney? Cu siguranţă că nu, după cele întâmplate aseară. Wilson Withney? De ce ar fi sunat-o la o oră atât de matinală? Perplexă, puţin neliniştită, dar trează de data asta, luă telefonul pe care Katie îl întindea nerăbdătoare.

– Da, sunt domnişoara Saint Clair...

– Vă fac legătura cu domnul Withney.

Domnul fie lăudat, nu era Kenneth! Nina se simţi uşurată auzind vocea caldă a bătrânului.

— Copila mea, a fost o plăcere să fii cu noi aseară. Ţi-a plăcut gala lui June?

— Enorm, domnule Withney. A fost fantastic.

— Sunt încântat. Ai putea să treci pe la studio astăzi? Trebuie să te văd cât mai repede.

— Bine. Am să vin imediat după cursuri.

— Perfect! Contez că vii până-n prânz.

Katie, căreia nu-i scăpase nimic din conversaţie, o privi pe Nina scuturând din cap.

— E ceva ce-mi spune că seara n-a fost atât de fabuloasă... Arăţi deplorabil. Coboară pe pământ! Ziua se anunţă a fi superbă. De ce vrea domnul Withney să te vadă?

— Habar n-am, răspunse Nina căscând, în drum spre baie.

— Haide, puţină energie! Am să-ţi dau două aspirine. Sper ca după duş să te simţi mai bine şi să putem în sfârşit să stăm de vorbă la o cafea.

Când Nina veni în bucătărie, cu părul legat într-o panglică impecabilă, era teribil de elegantă în taiorul ei roz cu curea neagră. Se simţea groaznic şi n-avea nici un chef să răspundă tuturor întrebărilor cu care o bombarda Katie, despre gală. Katie era o ţaţă incorigibilă, avidă de bârfe mondene, singurul defect pe care îl aflase Nina dar pe care îl ierta cu bucurie, însă nu în dimineaţa asta, bineînţeles!

— A fost o serbare memorabilă, se mulţumi ea să răspundă. Şi tu cu Randy?

— Fantastic! Încetează să mă mai chinuieşti... Vreau să-mi povesteşti totul despre gala de la La Baie des Anges!

Nina ezită. Bineînţeles, Katie era cea mai bună prietenă a ei şi n-aveau secrete una faţă de alta. De ce se simţea ea oare atât de vinovată? Îi era ruşine că se lăsase să cadă în braţele unui necunoscut... Mă rog, nu tocmai. Bărbatul acela o urmărea şi când era trează şi amintirea sărutărilor lui era foarte arzătoare. S-ar putea să vorbească despre acea seară fără să menţioneze numele...

– A fost uluitor, surprinzător, dar destul de vulgar şi fără prea mare interes.

– Nina Sāint Clair! ţipă Katie disperată. Toată lumea a visat, şi eu în primul rând, să meargă măcar o dată în viaţă la o asemenea serbare, atât de grandioasă, delirantă şi legendară a Hollywood-ului! Şi asta-i tot ce găseşti tu de spus? Tu ştii că eu nu-l prea apreciez pe Bernard, dar începi să-i semeni. Vrei şi tu să începi să vorbeşti despre scandaloasa decadenţă?

– Nu, ascultă-mă o clipă...

– Ştiu. June Simms nu e chiar vestită pentru bunul ei gust şi s-a purtat mai degrabă execrabil cu tine, aşa-i?

– N-a avut timp. S-ar zice că o cunoşti bine...

– Să zicem că Randy mi-a descris-o în cuvinte urâte... Mi-a spus de altfel şi multe chestii interesante despre toată familia Withney, şi mai ales despre Kenneth...

– Kenneth Withney? repetă Nina cu o voce gâtuită.

– Randy a lucrat ca operator şef la studiourile Withney şi Kenneth este un prieten din copilărie. Este imposibil să

nu-l fi remarcat aseară. Un tip superb, foarte discret în privința vieții lui particulare... Un adevărat sfărâmător de inimi, s-ar părea! Oricum, după părerea lui Randy, este un om de afaceri fantastic, cu sânge rece, gata de orice când este vorba de imperiul familial. Haide, sunt convinsă că l-ai cunoscut, povestește-mi!

Nina oftă adânc, pentru a-și ascunde tulburarea care o învăluise, impresionată de cele aflate; se duse la geam și privi îndelung valurile Pacificului care spălau nisipul.

— Da, am vorbit cu el. Ca și Bernard, nu e foarte convins de scenariul meu...

— Dar ce importanță are? Îi place lui Wilson Withney, care-i patronul!

— De fapt situația e mult mai complicată... S-ar părea mai degrabă că Kenneth a luat conducerea studiourilor, dacă chiar vrei să știi tot!

Vocea ei sună neobișnuit, din motive mult mai profunde însă decât bănuia Katie. Dacă Kenneth o îmbrățișase și o sărutase cu atâta violență, o făcuse doar ca s-o determine să renunțe... din pur calcul! Nina se disprețui pentru că crezuse în sinceritatea sărutărilor lui, că se

lăsase prinsă în comedia seducţiei, cursa cel mai des folosită la Hollywood!

– Îmi pare tare rău, Nina... S-a purtat urât cu tine. Ar fi trebuit să-l vezi alaltăieri la televizor... era pur şi simplu odios cu jurnaliştii care-l intervievau. Crezi că i-a spus deja tatălui lui că filmul nu se va face?

– Probabil, am să aflu imediat. Nu-mi explic altfel telefonul lui Wilson Withney. A vrut cu siguranţă să mă menajeze, fără să spună despre ce vrea să discutăm urgent... Ce laş, acest Kenneth!

– Dacă vrei, merg cu tine la studio. Trebuie să merg la arhiva lor pentru documentare. Am să trec şi pe acolo să recuperez bobinele.

– Eşti un amor, Katie! Curajul este ceea ce-mi trebuie! O să luăm vechiul meu Ford prăfuit, din faţa clădirii centrale a universităţii, în speranţa că nu-şi va da ultima suflare în plin Beverly Hills. Acum trebuie să înfrunt primii monştri ai zilei!

Nina îşi sărută prietena pe frunte şi, cu servieta în mână, ieşi, trântind uşa în urma lor. Îi făcuse bine că vorbise cu Katie, asta o făcuse să perceapă dura

realitate a lumii Hollywoodiene. Tot ce se petrecuse în ultimele douăzeci şi patru de ore o răvăşise total. Ameninţarea falimentului studiourilor din pricina scenariului său, despărţirea de Bernard şi pe urmă Kenneth, mereu el, care făcea ca restul să se eclipseze. Nu se punea problema să bată în retragere, nici să se dea bătută!

Când decapotabila ei roşie intră în circulaţia de pe bulevardul Wilshire, cea mai aglomerată arteră din Bel Air, era o căldură caniculară. Zgârie norii companiilor cinematografice se profilau deja la orizont, sfidând peisajul. În mai puţin de zece minute, cele două prietene intrară pe poarta corporaţiei Withney. Reuşiseră să scape de înghesuiala şoselei şi Katie se găsi în mijlocul unei mulţimi de oameni de afaceri şi reporteri care se deplasau pe patine cu rotile, spre satisfacţia ei de a-i comenta pe toţi. Nina o asculta distantă până când, dintr-odată-i apăru în faţă silueta unei femei care-i păru a fi a celei care-i sărise de gât lui Kenneth cu o seară înainte. Să fi fost nevasta lui? Imposibil. Katie n-ar fi uitat să-i spună. Ultima lui cucerire? O posibilitate pe care Nina nu reuşi s-o

deslușească. Gânditoare, se întreba ce gen de relații întreținea Kenneth cu femeile, dacă se purta mereu cum făcuse cu ea... O cuprinse o ușoară amețeală. De ce nu reușea să-l alunge din minte, să-i uite senzualitatea din voce, buzele, figura...

— Ce faci, Nina, visezi? Demarează! N-auzi claxoanele? Drumu-i liber! țipă Katie.

Nina se execută și, câteva clipe mai târziu, Fordul ei se opri în fața grilajului, care apăra accesul în cetatea filmului Studiourile Withney. Un veritabil imperiu compus din clădirea directorială, un gigantic turn de sticlă, studiourile, atelierele, laboratoarele, mai multe restaurante și bungalow-urile vedetelor.

Sub privirea vigilentă a unei gărzi, Nina și Katie își făcură cu ochiul înainte de a pătrunde prin ușile de sticlă ale turnului. Ajunseră la ascensorul care urca direct la etajul patru unde se luau toate deciziile corporației Withney.

— Permisele dumneavoastră, vă rog, ceru liftierul.

Ele arătară permisele pe care le primiseră la recepție.

— Perfect, puteți urca.

Când uşile liftului se închiseră, Nina întrebă:

– Cum se face că trebuie să ajungi la direcţie înainte de a recupera bobinele pentru departament?

– Sunt pe aici unele persoane deloc cooperante. Arhivele studiourilor sunt domeniul rezervat al Sandrei Scully, ai întâlnit-o cu siguranţă la gală... o adevărată ciumă, adăugă ea în şoaptă.

Uşile se deschiseră şi Nina nu mai putu întreba nimic, dar curiozitatea ei era maximă.

– Pe cine să anunţ? întrebă secretara admirându-şi unghiile vopsite cu roşu.

– Nina Saint Clair, am întâlnire cu domnul Withney.

– Wilson Withney sau Kenneth Withney?

Cum de nu se gândise Nina? Era evident că şi biroul lui Kenneth se afla la acelaşi etaj, în spatele uneia din acele uşi masive din lemn.

– Domnul Wilson Withney, vă rog.

– Iar eu sunt aşteptată de Sandra Scully. Vreţi s-o anunţaţi că o aşteaptă Katie Hart?

– O clipă, vă rog, spuse secretara ridicând receptorul telefonului.

Katie cunoștea vizibil locul și nu se putu abține să nu se strâmbe când văzu în mijlocul holului o statuie urâtă a lui June Simms, care făcea notă discordantă cu mobila ultramodernă și cu tot decorul, în general.

— Dacă mă va face să aștept două ore ca ultima dată, ar fi ca fiica cofondatorului Studiourilor Withney, dar mă va auzi, domnișoara Scully, murmură Katie oțărâtă.

— Ai răbdare, ai spus doar că era...

— O ciumă perfectă! De când a murit tatăl ei, domnișoara vrea să conducă, să reaprindă flacăra familiei. I s-a încredințat direcția arhivelor, dar nu-i este de ajuns... E o carieristă și nu-i pasă de nimeni pe lumea asta, mai ales de femei, evident!

— Ca June Simms, cred...

— Este o prietenă apropiată a familiei. Sunt sigură că era la gală.

— Domnul președinte vă așteaptă, domnișoară Saint Clair, dacă vreți să mă urmați, interveni secretara, conducând-o pe Nina cu pași iuți pe culoar.

— Succes, Nina! Ne întâlnim aici și pe urmă te invit la masă...

Nina inspiră adânc şi i se strânse inima când văzu deschizându-se uşa de acaju. Unicul ornament: o placă de alamă simplă, purtând doar iniţialele „W.W." Secretara personală a producătorului, o doamnă mai în vârstă, îi zâmbi călduros.

– Iată-te în sfârşit, Nina! Aşază-te. Gladys, adu-ne cafea, te rog, spuse bătrânul cu jovialitate.

– Dar, domnule, inima dumneavoastră, doctorii au spus...

Wilson Withney n-o lăsă să termine.

– Dacă i-aş fi ascultat! Hai, fugi, şi nu uita berea pentru Austin Riggs, trebuie să sosească dintr-un minut în altul.

Secretara ridică din umeri şi părăsi încăperea.

– E ceva ce nu-ţi place, Nina? Pari contrariată. Îmi pare rău că te-am sunat atât de devreme azi-dimineaţă, însă vestea pe care o să ţi-o dau nu suferea amânare.

– Despre Lola Montes... v-aţi schimbat părerea, nu-i aşa?

– Ce idee absurdă! Idiotul ăsta de Tony Lash ţi-a recitat cupletul lui despre Studiourile Withney? Când e beat, spune numai prostii.

— Presupun, spuse Nina, încercând din răsputeri să zâmbească.

Cuvânt cu cuvânt, îi venea în minte tot ce-i spusese Kenneth despre situaţia critică în care se aflau Studiourile.

— Nu, te-am chemat să-ţi dau o veste bună. Începem imediat realizarea Destinului Lolei Montes!

— Este formidabil, bâlbâi Nina, a cărei tresărire îi scăpase producătorului.

Deci, Kenneth va face cum îi va spune tatăl lui? Nina se îndoia, însă nu vedea altă explicaţie pentru graba cu care Wilson Withney vroia să toarne filmul. Aseară, vorbise în termeni entuziaşti, ca de un proiect dintre multe altele, dar nimic concret.

— June mi-a dat dreptate. De ani de zile aşteaptă să joace un asemenea rol şi după minunata seară de ieri, nu puteam să-i mulţumesc altfel. Eu îmbătrânesc şi un astfel de rol nu se va mai ivi în cariera ei.

June în rolul Lolei Montes!

Nina rămase şocată. Ideea era grotescă... Venind de la oricine altcineva, Nina ar fi luat-o drept glumă. Cum îşi imagina măcar o clipă June, cu trupul ei bondoc, trăsăturile la fel de vulgare ca

şi vocea, cu pielea zbârcită, că ar putea fi ingenua şi candida dansatoare în faţa căreia toate mărimile curţilor Europei s-au înclinat? Nu trebuia să fii nici ghicitor, nici să te cheme Tom Lash, ca să ştii că un film turnat în astfel de condiţii nu putea fi decât un fiasco total! Din păcate, Ninei îi era imposibil să-i spună ceva producătorului încununat cu atâtea Oscar-uri.

– Wilson, mi-ai ascuns faptul că scenarista ta e atât de frumoasă! spuse vesel Austin Riggs intrând în trombă în birou.

Nina roşi la complimentul bărbatului mic, chel, cu burtă, care n-avea mulţi ani mai puţin decât Wilson Withney.

– Încântată să vă cunosc, domnule Riggs, răspunse Nina.

– Fără protocol între noi! Cred că Wilson ţi-a spus că încep să pun în scenă Lola Montes şi că mă vei asista în timpul turnărilor. Spune-mi Austin şi în nici un caz Austy, ca dulcea mea soţie Bettina.

– Ce mai face scumpa mea soră, pe care o necăjeşti de patruzeci de ani, spunându-i Betty? întrebă Wilson Withney.

Nina nu auzi răspunsul. Bettina Withney... Bineînţeles! Excepţionalul star al filmului alb-negru al anilor treizeci, pe care un accident de maşină a ţintuit-o într-un scaun cu rotile pentru tot restul zilelor, nu era alta decât sora producătorului şi soţia celebrului regizor... Şi dacă n-o înşela memoria, Austin Riggs nu mai turnase nici un film de mai bine de zece ani...

— Domnule Withney, dacă-mi permiteţi, interveni Gladys, soţia vă aşteaptă jos în maşină, şi începe să dea semne de nerăbdare...

— Bine, spune-i că vin! Nina, te las cu Austin, îţi va explica mai bine decât mine detaliile tehnice ale turnării. Contez pe discreţia ta, nici un cuvânt presei!

Refuză bastonul pe care i-l întinse secretara, gâfâind puţin şi ieşi pe uşă.

— Domnule... pardon. Austin, pot să te întreb ceva?

— Te rog! răspunse el, mergând să se aşeze pe unul din fotoliile de piele maron din jurul biroului.

— Domnul Withney, vreau să spun Kenneth Withney, ştie că Lola Montes se va turna în zilele următoare?

Bărbatul deveni stacojiu și sări din fotoliu.

– Ascultă, Nina, până la proba contrarie, Wilson Withney este președintele companiei! Noi lucrăm împreună de cincizeci de ani. Tu nici nu te născuseși când noi luasem primul Oscar. N-am să-l părăsesc.

– Dar...

– Știu. Kenneth se opune cu strășnicie acestei turnări și vrea să schimbe radical politica Studiourilor. Conflictul dintre el și tatăl său va exploda până la urmă. Deci, alege în ce tabără ești.

– Am ales deja, mi se pare. Prezența mea aici este cea mai bună garanție a sincerității mele față de Wilson Withney.

– Așa mai merge. Cinstit, nu-ți doresc să te amesteci în această poveste de familie care deja este destul de complicată. Bettina și cu mine nu avem copii și Kenneth, nepotul nostru, este într-un fel copilul nostru, de la moartea mamei lui. Să-i vedem așa sfâșiindu-se, pe el și pe tatăl lui, ne dărâmă...

– Înțeleg, sincer îmi pare rău.

Înțelegând că întrevederea lor se terminase, Austin își luă berea și dădu niște

indicaţii Ninei asupra schimbărilor pe care vroia să le facă în scenariu. Nina luă manuscrisul, îl puse în poşetă şi răsuflă uşurată când ajunse pe culoar.

Multă vreme, bâjbâi negăsindu-şi drumul. La această oră parcă toate secretarele se volatilizaseră. La întâmplare, bătu la una din uşile lăsate întredeschise. Ce caraghios, avusese destule emoţii în ziua asta, iar bărbatul care se învârtea cu telefonul în mână, n-avea s-o mănânce.

— Scuzaţi-mă, domnule, caut...

Cuvintele îi rămaseră în gât.

— Scenariul Lolei Montes, poate?

Ochii lui Kenneth Withney scoteau fulgere.

Nina preferă să nu răspundă.

— Îmi displace să aflu din presă, şi mai ales prin vocea lui Tom Lash ce se întâmplă în studiouri! Natural, domnişoară Saint Clair, numele dumneavoastră revine cu stranie regularitate în articolele lui!

— N-am nici o vină! Şi ştiţi la fel de bine ca mine!

— Tot ce ştiu, e că blestematul dumitale de scenariu ameninţă viitorul corporaţiei Withney!

– Nu, recunoașteți că perspectiva reușitei filmului amenință viitorul dumneavoastră aici... iar asta nu mă privește pe mine!

– Nu pleca, Nina, strigă el în urma ei.

Nina era deja pe culoar când el o ajunse din urmă și o apucă de umăr ca s-o imobilizeze.

– Mă așteaptă o colegă de la universitate în hol! Am abuzat prea mult de timpul dumneavoastră, domnule Withney, spuse fără să se întoarcă.

– Nu pot să te las să pleci așa, mai ales că timpul colegei tale e mai prețios decât al meu...

– Este! răspunse ea ferm.

Totuși, Nina se întoarse. Inima-i bătea să-i spargă pieptul și lacrimile pe care le ținuse până atunci amenințau să curgă.

– Am încercat să-ți spun aseară ce se va întâmpla aici dacă se va face acest film. Te-am prevenit...

– Prevenit despre ce? Că nu vă lipsește îndrăzneala pentru a vă atinge scopurile, fără îndoială! Și acum încercați să spuneți, cu siguranță, că scenariul meu, și numai el, este responsabil de tot ce se va întâmpla!

— Nu, spuse liniştit. Conflictul dintre mine şi tatăl meu nu a început de la scenariul tău. Oricum, va exploda mai devreme sau mai târziu şi nu te acuz. Orice-ar fi, nu vreau ca Lola Montes să fie un obstacol între noi.

— Nici eu, murmură Nina sincer.

Cum putea bărbatul acesta să-i anihileze toată rezistenţa, s-o facă să spună ceea ce nu vroia de fapt să spună? Nina îşi jură să nu mai vorbească cu el niciodată, să nu se mai lase impresionată şi în nici un caz manevrată, să păstreze distanţa... şi Kenneth o trăgea spre el, buzele lui apropiindu-se periculos de ale ei. Nina se smuci când auzi glasul lui Katie chemând-o din celălalt capăt al culoarului.

— Trebuie să plec, spuse ea.

El o reţinu încă.

— Nu aşa, nu-mi scăpa, Nina...

— Trebuie!

Nina plecă repede şi ajunse la Katie. Prietena ei sărea de bucurie, agitând bobina.

— A mers! „Tigroaica din Bengal" şi-a scos ghearele, filmul meu, uite-l.

Nina nu putea decât să se bucure dar se ştia observată de privirea lui Kenneth

care stătea în penumbră, iar ea nu vroia să mai întârzie prin locurile astea.

– Splendid! Acum putem pleca.

– Încă un minut! Sandra Scully trebuie să-mi mai aducă încă o bobină. Biroul ei este acolo. Dar tu, cu Wilson Withney, ce-ai făcut?

– Turnarea Lolei Montes va începe zilele următoare, răspunse ea fără convingere.

– Ura! Asta-i tot ce ai de spus? Nina, tu-mi ascunzi ceva, eşti palidă ca un cearşaf. Ce-i cu tine?

Uşa în dreptul căreia stăteau se deschise cu violenţă.

– Poftim, uite-ţi bobina dumitale! îi spuse o femeie tânără lui Katie.

Ar fi închis la fel de repede uşa, la fel cum o deschisese, dacă nu i-ar fi atras atenţia Nina. Ea o fulgeră cu privirea şi se îndreptă către ea.

– Noi ne-am mai întâlnit, figura dumitale îmi spune ceva, spuse cu o voce mieroasă, care suna fals.

Nina, nici ea, nu o uitase pe bruna seducătoare, îmbrăcată atât de scurt, care se aruncase cu atâta aroganţă de gâtul lui Kenneth, la La Baie des Anges. Astăzi purta un costum negru pe o bluză

de mătase naturală. Cum să uiţi ochii aceştia de căprioară, această gură cu buze subţiri, acest păr strălucitor şi buclat, opera unui mare coafor, fără îndoială?

— Eu sunt Nina Saint Clair, spuse politicos. Figura Sandrei Scully se descompuse.

— Deci dumneata eşti!

La fel ca în seara precedentă, aproape o împinse şi se duse spre Kenneth, care asistase amuzat la scenă.

— Kenneth, scumpule! Nu ştiam că eşti acolo. Ai fi putut să te arăţi, dragostea mea... Ai uitat că trebuie să luăm masa împreună?

Kenneth rămase impasibil, mulţumindu-se să zâmbească îndepărtându-se de ea.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi făcut o astfel de promisiune, spuse el îndreptându-se spre Nina... Domnişoară Saint Clair, mai avem două sau trei lucruri de discutat, în jurul unei mese de prânz, de exemplu...

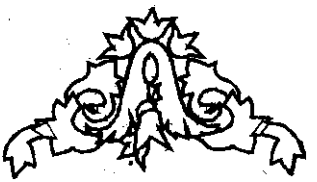

CAPITOLUL IV

— Totdeauna te porţi aşa cu femeile? Părerea lor contează atât de puţin? se răsti Nina dându-şi părul pe spate.

— Cu multe dintre ele... Când sunt flămânde, preciză el ironic.

Uşile ascensorului se închiseră deja în spatele lor.

— Pentru a-ţi răspunde la a doua întrebare, urmă el, aş vrea într-adevăr să ştiu dacă un prânz la Pavillon de l'Hermitage ţi-ar conveni...

Ochii ei mari şi albaştri se dilatară. Fără să-i aştepte răspunsul, el rugă recepţionera să-i anunţe şoferul să-i ţină maşina la dispoziţie, apoi îi ceru să sune la cel mai prestigios restaurant din Beverly Hills.

— Doar dacă nu mergem în altă parte.

— Nu, Pavillon de l'Hermitage e perfect, răspunse Nina, înroşindu-se toată.

„Perfect“ nu era termenul foarte potrivit pentru a desemna restaurantul care era, prin excelenţă, palatul gastronomiei franceze de pe Coasta de Vest. Numărul de telefon al restaurantului figura pe lista roşie, iar fericiţii admişi în saloanele lui erau aleşi pe sprânceană.

Nina nu se putu abţine să zâmbească gândindu-se la mutra aiurită pe care o va face Katie când îi va spune unde a luat prânzul... şi în plus, cu cel mai seducător bărbat din tot oraşul.

Cu mai puţin de jumătate de oră înainte, îl acuzase de toate relele, îl privise sever şi acum îl privea cu aceeaşi tandreţe ca aseară. Nina simţi o emoţie stranie. El părea calm, destins, perfect stăpân pe situaţie.

Cine era el de fapt? Ce vroia de la ea? Şi ea ce aştepta de la el? Nina era incapabilă să răspundă la oricare din aceste întrebări. Poate că acest dejun o va face să afle mai multe. Acum, nu putea să-şi ia ochii de pe acest bărbat cu profil perfect, cu silueta înaltă, cu mişcări feline, uluitor în costumul său gri. Kenneth Withney rămânea un mister, o enigmă completă şi, fără să vrea, Nina trebuia să recunoască fascinaţia pe

care o exercita asupra ei, cum nu se întâmplase cu nici un bărbat înainte.

Sosirea zgomotoasă a unei echipe de televiziune o făcu pe Nina să nu-şi mai pună întrebări. Autoritar, Kenneth o prinse de mână şi o scoase din hol. Îi zâmbi bărbatului în uniformă care deschise uşile celei mai mari şi frumoase maşini decapotabile pe care Nina o văzuse vreodată. Un jaguar bleu ale cărui scaune din piele se asortau perfect cu bordul şi cu volanul din lemn de trandafir. Încântată, Nina se urcă în maşină şi Kenneth se urcă la volan.

— Mulţumesc, Albert, pe mâine, îi spuse el şoferului înainte să pună contactul.

Pe drumul care ducea la celebrul restaurant, rămaseră tăcuţi. Legănată de torsul motorului, Nina se lăsă parcă dusă de vis. Briza uşoară îi juca în păr. Niciodată colinele din Santa Monica care se profilau la orizont nu i se păruseră mai frumoase ca acum. Totul avea ceva magic, ireal ca infinitul oceanului.

Profitând de armistiţiul tacit acceptat, Nina îl studie din nou pe Kenneth. Îi părea acum mai tânăr şi mai vulnerabil, într-o bună măsură. Oricum, diferit de

bărbatul rece pe care i-l descrisese Katie. În orice caz, trebuia să rămână în defensivă. Amintirea dispreţului pe care îl arătase Sandrei Scully, nu era destul s-o pună în gardă? Totuşi, Nina nu putea să nu creadă că atracţia de care dăduseră amândoi dovadă din prima clipă, era mai mult decât atracţie fizică.

Jaguarul intra pe drumul particular mărginit de dafini şi glicine care ducea la Pavillon de l'Hermitage. Înainte chiar de a închide Kenneth contactul, doi valeţi cu cămăşi albe se repeziră să le deschidă portierele, în timp ce un al treilea îi invită să pătrundă în acest templu al gastronomiei.

Era, cu siguranţă, singurul loc din oraş unde vedetele şi directorii de studiouri puteau să scape de ziarişti, să se destindă şi să deguste delicioasele feluri franţuzeşti, datorate talentului lui Louis Carton, patronul care oficia în aceste locuri de mai bine de cincizei de ani.

Traversară sala lambrisată în stil Belle Epoque, tapisată în catifea roşie, şi trecură în alta, mai mică, care dădea într-o splendidă grădină înflorită. Nu erau decât câteva mese, acoperite cu feţe de masă scrobite. Plantele verzi

care se urcau de-a lungul pereţilor până în tavan, de unde curgeau înapoi în cascade de frunze, dădeau sălii o atmosferă de intimitate şi prospeţime delicioasă. Totul aici nu era decât lux şi rafinament.

— Ce plăcere să te revăd, Kenneth! exclamă stăpânul localului, cu inimitabilul său accent franţuzesc. E o eternitate de când nu ne-ai mai făcut onoarea să vii la Pavillon de l'Hermitage. Nu-ţi plac felurile noastre?

— Ar fi greu de spus aşa ceva, dragul meu Louis, răspunse Kenneth cu o strângere de mână. Sunt foarte ocupat, asta-i tot.

Apoi trecând un braţ peste umerii Ninei, adăugă:

— Ţi-o prezint pe Nina Saint Clair... Noua colaboratoare a studiourilor noastre.

Ezitarea cu care spusese ultimele cuvinte, nu-i scăpase Ninei!

Şeful restaurantului îşi aranjă monoclul, sărută mâna Ninei şi zâmbi. Era evident impresionat de prezenţa ei încântătoare, ca şi clienţii, care încetaseră să mai discute la intrarea lui Kenneth Withney.

— Masa din atriu, de lângă bazin, îţi este ca de obicei rezervată. Dacă vreţi să mă urmaţi.

Îl urmară, potrivindu-şi pasul după al lui şi croindu-şi drum printre mesele unde erau instalate cele mai prestigioase personalităţi ale lumii cinematografice şi artistice. Cea mai mare parte a celor admişi în saloanele lui Louis Carton îi zâmbeau amabili lui Kenneth, câţiva se ridicară şi schimbară câteva cuvinte cu el. Ici, un jucător de baseball trecut la filme de acţiune, ale cărui căsătorii succesive făceau deliciul presei de senzaţie. Colo, o planturoasă actriţă italiană a cărei eternă mască de tinereţe nu mai înşela pe nimeni.

Sigur de el, strălucitor, cu o demnitate fără egal, moştenitorul Studiourilor Withney salută toată această lume, găsind cuvintele potrivite pentru fiecare. Nina era şi ea subjugată de deferenţa şi respectul pe care Kenneth părea să le inspire tuturor. Mica masă din atriu, ferită de privirile indiscrete, „rezervată, ca de obicei", dovedea şi ea poziţia influentă pe care Kenneth o ocupa în această societate. Pentru oricine la Hollywood, aşteptarea pentru o rezervare

la acest restaurant dura de ordinul săptămânilor. Cu un simplu telefon şi în mai puţin de o jumătate de oră, totul fusese gata pentru primirea lui Kenneth şi invitata lui.

Se aşezară unul în faţa celuilalt şi tăcură un moment. Nina tresări uşor când îşi atinse piciorul de cel al lui Kenneth. El zâmbi şi-şi puse mâna, lungă şi fină, peste mâna Ninei. Încă o dată, inima Ninei bătu ca o tobă... Slavă Domnului, sosirea chelnerului o scoase din încurcătură. În timp ce Kenneth îşi aruncă ochii pe lista de vinuri şi comentă ca un cunoscător, Nina încercă să se liniştească privind vesela de argint aurit, fineţea cizelării paharelor de cristal. În sfârşit, Kenneth se hotărî pentru un vin alb, înaintea unui prânz care se anunţa somptuos.

— Nu încetezi să mă impresionezi, Kenneth; acest loc, aceşti oameni, tu... mărturisi Nina după plecarea chelnerului.

El se mulţumi cu modestul triumf şi-i zâmbi.

— Este singurul loc pe care îl cunosc unde se poate vorbi fără să fii deranjat. N-am avut intenţia să-mi dau aere, nici

să te impresionez aducându-te aici. Mă crezi atât de rău? N-am nici un pic de credit în ochii tăi?

Nina scuturã din cap, încurcată. Nu ştia ce să răspundă, ce să creadă. Era decisă să ascundă sentimentele pe care i le inspira Kenneth şi se hotărî să se facă că nu observă privirea lui, senzualitatea vocii lui. Îşi repetă în gând încă o dată că el nu aştepta de la ea decât un singur lucru, să renunţe să cedeze drepturile scenariului ei Studiourilor Withney, şi oricui altcuiva.

– Suntem aici ca să discutăm despre scenariu şi despre Studiouri, nu-i aşa? spuse cu siguranţă de sine.

– Scenariul ăsta trebuie să fie un obstacol între noi, să te facă să mă urăşti? Ăsta să fie destinul nostru? întrebă el cu o voce catifelată.

Nina se simţi dezarmată. Tăcură îndelung amândoi. El o privea fix, părând să citească în ea ca într-o carte. Ea nu-i mai putu susţine privirea şi plecă ochii.

– Nu sunt duşmanul tău, Kenneth. Am doar încredere în judecata tatălui tău şi...

El îi tăie vorba, agasat:

— Ceea ce înseamnă că n-ai încredere în judecata mea!

— Nu deforma ce-am spus. Niciodată n-am pretins așa ceva.

Sosirea chelnerului întrerupse conversația care amenința să se transforme în duel. Kenneth bău o gură. Zâmbi cu satisfacție și îi umplu paharul Ninei, care era deja teribil de nervoasă.

— Cum îți place vinul? întrebă el vrând s-o facă să zâmbească.

— Minunat, șopti ea punând paharul pe masă.

— Foarte savuros, recunoaște, în comparație cu realitățile dure ale Studiourilor, cu problemele sale...

— Fără îndoială, răspunse ea încet.

Cu obrajii în flăcări, incapabilă să se miște, Nina nu încercă să-și mai tragă mâna când Kenneth i-o apucă din nou. Ea îl privi în ochi și constată că în ochii lor era aceeași dorință. O străbătu un fior gândindu-se la sărutul din seara precedentă. Se aprinse toată numai la gândul buzelor lui Kenneth pe ale ei. El a vrut să o seducă numai ca să o domine, știa ea bine, iar acum începea din nou... Cu toate acestea acel sărut, mâinile care

o înlănţuiau, trezeau în ea o stare delicioasă, un foc aprins.

Rămase perplexă de firul gândurilor sale şi-şi muşcă buzele. Imposibil să nu-şi dea seama: Kenneth Withney o atrăgea irezistibil şi ea îl fascina la rândul ei. Orice urma să se întâmple între ei, amintirea acelui moment avea să-i rămână în minte. În această clipă de complicitate totală, păreau singuri pe lume...

Apoi, apăru lângă ei o femeie plinuţă, în vârstă, cu ochelari negri şi-l interpelă pe Kenneth cu o familiaritate uluitoare.

— Nu nega, Kenneth Withney! Ştiu că mă eviţi. Ţi-am lăsat o sumedenie de mesaje la secretariat. De ce nu m-ai sunat?

Calm, Kenneth îi umplu paharul Ninei şi o privi aspru pe femeia care aştepta să fie invitată să ia loc.

— Dacă nu te-am sunat, Gilda, este pentru că n-aveam ce să-ţi spun în plus faţă de cât ştiai: Studiourile Withney nu te vor impresarul lor.

Făcu o pauză, atenţia fiindu-i atrasă de bărbatul superb, foarte musculos, care stătea lângă ea şi ridică paharul spre acesta.

– În sănătatea ta, Gilda, şi a noului tău mânz! Sunt sigur că alte studiouri din Hollywood vor fi încântate să lucreze cu tine. Acum, dacă ne permiteţi, tocmai ne pregăteam de prânz.

Cu un gest discret, chemă chelnerul.

– Tatăl tău n-ar fi îndrăznit să se poarte aşa cu mine! spuse ea scoţându-şi ochelarii.

– Eu însă, n-am slăbiciunea lui! îi spuse el pe un ton care nu mai admitea replică.

Ea îi întoarse spatele şi se agăţă de braţul bărbatului care o însoţea. Louis Carton le arătă uşa încruntat. Această femeie nu va mai călca niciodată aici, oricine ar fi fost, pentru că încălcase regula de aur a casei: tulburase liniştea oaspeţilor săi de vază.

Kenneth luă cartea pe care Louis Carton i-o prezentă şi i-o înapoie aproape imediat.

– Louis, te las pe tine să alegi menu-ul.

Pentru el, incidentul era încheiat. Ninei i se releva alt aspect al personalităţii lui Kenneth Withney despre care-i vorbise Katie, atunci când îi spusese că e un tip dur, crud şi tranşant în afaceri. Un

bărbat foarte diferit de cel care era în compania ei.

– Scuză-mă pentru acest regretabil incident.

– Cine era?

– Gilda Peterson, impresarul celor mai mari actori din Hollywood, spuse oftând.

Nina îl privi neîncrezătoare.

– Atunci cum se face că refuzi să lucrezi cu ea?

– Să spunem că a reuşit să se impună în materie datorită tupeului ei fantastic. De-a lungul anilor, tata a fost obligat să recurgă la serviciile ei, pentru că-l hărţuia zi şi noapte. Gilda este teribil de necinstită.

– Adică faţă de Studiourile Withney?

– Nu numai, din păcate! Cu actorii care-i încredinţează cariera lor. L-ai văzut cu siguranţă pe tânărul care o însoţea. În momentul de faţă, e pe toate ecranele televiziunii. Cum va începe însă să-i pălească steaua, Gilda îl va arunca, după ce va încasa, bineînţeles, sume enorme. Refuzând să lucreze cu ea, sper să moralizez puţin profesia.

Se opri şi o privi, ascunzându-şi un zâmbet.

— Sunt dezolat, draga mea Nina, şi eu care vroiam atât de mult să uit Studiourile...

— Era poate o dorinţă pioasă... Studiourile sunt toată viaţa ta, grija constantă, îţi dictează conduita şi sunt parte integrantă din tine însuţi...

El nu răspunse, dar o undă de disperare îi umbri privirea. Nina simţi că atinsese un punct sensibil. Sub aparenţa lui rece, Kenneth Withney era o fiinţă fragilă, de o cinste nebănuită, care părea dificil însă ascundea prost o oarecare dezordine. Era evident că nu mai vroia să discute despre sine şi schimbă subiectul.

Nina onoră fileul de somon, langusta şi şarlota de ciocolată pe care Louis Carton le servise personal. Câteva ore, Nina îl ascultă pe Kenneth vorbind cu umor şi inteligenţă despre cinema, dar şi despre pictură şi literatură... Era evident un om de cultură şi de un gust rafinat. Nina căzu pe gânduri.

— La ce te gândeşti? o întrebă el, observând că nu îl asculta foarte atentă.

Nina roşi, Kenneth Withne .vea un anume magnetism. Dar... Doamne, cât era de jenant să fii prins în flagrant delict... de a-l dori! Dădu din cap şi zâmbi puţin forţat.

– La nimic, în mod special, cred că visam cu ochii deschişi...

– Toţi scriitorii sunt visători incorigibili, şi tu la fel. Visezi des aşa?

– Nu, foarte rar. De fapt cred că sunt foarte stresată.

– Nu te cred! spuse el categoric. Nu ştiu despre tine mare lucru. Ajută-mă să te ghicesc. Ai fost vreodată îndrăgostită?

– Nu prea înţeleg sensul întrebării tale, Kenneth. Este o chestiune foarte personală şi-mi ceri să-ţi răspund, cu atâta dezinvoltură...

– Din contră, sunt foarte serios, spune-mi.

– Am fost măritată, dacă asta vroiai să ştii.

– Nu ăsta era sensul întrebării mele. N-are importanţă. Continuă, vorbeşte-mi despre tine, despre Nina Saint Clair cea secretă. De exemplu, de ce scrii?

– De fapt, nu prea știu. Simt nevoia...

Făcu o pauză și continuă, aproape șoptit.

– După divorț am plecat în Europa, ca să uit, să-mi pun viața la punct. Scrisul m-a salvat, într-un fel.

– N-ai mai scris până atunci?

– Ba da! La universitate, scriam mereu. Universul romantic m-a fascinat mereu. Apoi părinții mei au murit... M-am căsătorit foarte curând după fatalul lor accident...

– Și ai încetat să mai scrii... De ce?

Nina își șterse o lacrimă. Cum reușise Kenneth să rupă în câteva minute barierele cu care se înconjurase și care o protejau de ani de zile? Se simți teribil de vulnerabilă și incapabilă să-l mintă.

– Atunci credeam că scrisul și viața în doi nu erau compatibile și căsnicia mă va ajuta să-mi găsesc un oarecare echilibru. Mark, soțul meu, nu-și terminase încă studiile. Eu lucram noaptea, el era scufundat în cărțile sale toată ziua. Foarte repede, relația noastră s-a degradat. Locuiam în același apartament, dar nu trăiam într-adevăr împreună.

– Ca multe perechi...

Nina nu răspunse imediat. Trecuseră aproape trei ani de când divorţase de Mark şi încă se întreba cum de putuse să se mărite cu el.

– Fără îndoială, răspunse în sfârşit... Mark nu se gândea decât la cariera lui, căsătoria noastră era pe planul doi în ceea ce-l privea. Renunţasem la propriile ambiţii, la scris, pentru ceea ce nu părea să fie un cuplu. Ne-am înstrăinat unul de altul.

– Trebuie că te iubea, nu?

– Dragostea n-avea nimic de a face cu asta. De cum i s-a propus un post important într-un cabinet de avocatură din Chicago, am obţinut divorţul fără probleme.

– O spui cu amărăciune... Îl iubeai?

– Aveam stimă pentru el, dar nu cred că am fost vreodată îndrăgostită de el, nici n-am cunoscut pasiunea cu Mark, nici cu un alt bărbat, de atunci...

Nina simţi că i se împurpurează obrajii... Ultimele cuvinte îi scăpaseră şi asta îi arăta lui Kenneth secretul ei bine ascuns. El păru să nu-i observe tulburarea şi urmă:

– Ai plecat singură în Europa şi ai descoperit magia scrisului...

— Da, într-un fel.

— Şi apoi, la întoarcere, rutina, siguranţa unei cariere într-o universitate de prestigiu, te-au plictisit repede...

— Recunosc.

— Ca să ieşi din starea asta, ai scris scenariul!

O stare neplăcută o învălui pe Nina. Cum a putut să cadă atât de repede în cursa pe care i-a întins-o Kenneth Withney? Îl interesa numai scenariul! Toate confidenţele pe care i-a impus să le facă, au fost o manipulare, o dată în plus. Manevra era dublă, nici una din întrebări nu era nevinovată, punerea în scenă a acestui dejun romantic, în doi, perfectă!

— Ascultă, am fost prima care s-a mirat de succesul acestui scenariu! Când l-am scris, eram o necunoscută şi nu aparţineam cercului foarte închis al celor pe care-i plăteşti pentru asta. M-am aruncat în munca asta cu tot sufletul, era o sfidare pe care vroiam s-o arăt. Nu reneg nici un cuvânt, nici un punct şi nici o virgulă din textul pe care l-am scris! Nu face din mine un ţap ispăşitor pentru ceea ce se petrece la

Studiourile Withney. Acum aș vrea să plec acasă.

Ea se ridică. Kenneth o privi lung și nu se mișcă. Tremurul de furie o făcea mai frumoasă, mai atrăgătoare, mai dezirabilă...

– Calmează-te, Nina, n-am insinuat nimic.

– Cum? Ești convins că am scris acest scenariu din plictiseală, din lipsă de altă ocupație, de ciudă, pentru a ajunge celebră, nu-i așa?

– Recunosc că mi-ar veni greu să cred contrariul, după cele ce mi-ai povestit...

– Acordă-mi cel puțin beneficiul îndoielii... Nu te deranja să mă conduci, cheamă-mi un taxi.

– Nu va fi nevoie, spuse el ridicându-se. Te duc eu acasă.

Tonul lui era autoritar iar ochii lui scoteau fulgere. Fără un cuvânt, cu un nod în gât, Nina îl urmă.

Mergeau de-a lungul coastei. Marea urca și, sub razele soarelui care asfințea, valurile păreau împurpurate. De obicei Ninei îi era suficient să contemple oceanul ca să se liniștească. Lângă acest bărbat care, orice ar fi făcut sau spus

ea, avea mereu ultimul cuvânt, era aproape imposibil.. Aerul se răcise şi Nina se ghemui în scaun. Kenneth o privi şi încetini.

— Ţi-e frig, mă duc să ridic capota.

Vântul care sufla în maşină acoperi răspunsul ei negativ şoptit cu greutate. Kenneth intră cu maşina pe poteca nisipoasă care ducea în golful unde ea căutase refugiu de multe ori.

— E inutil, nu mi-e frig şi casa mea e aproape, spuse ea când se opri motorul.

Cu o agilitate uluitoare, şi înainte ca el s-o poată reţine, coborî din maşină, se îndreptă spre golf şi merse câţiva paşi de-a lungul drumului de deasupra coastei. Noaptea nu va întârzia să se lase. Respirând adânc aerul din larg, ea nu-şi dădu seama imediat că Kenneth o urma. Încet, ea se întoarse cu faţa spre el.

— Încetează să mă mai tulburi, lasă-mă singură, te rog.

Kenneth o luă de braţe.

— Nimeni n-are dreptul să rănească o fiinţă care-i e dragă, mai ales când e vulnerabilă... şi tu eşti, Nina, orice ai crede. Oamenii sunt mai vulnerabili decât par. Sper cel puţin să fi învăţat despre tine...

Ca hipnotizată, Nina îi văzu mâna mângâindu-i părul, desfăcându-i panglica. Din instinct, se dădu înapoi, speriată de bătăile inimii.

– Nina, te înşeli asupra sentimentelor mele, ţin prea mult la tine ca să te pierd, îl auzi ea murmurând.

– Ţii foarte mult la Sandra Scully, nu te temi s-o pierzi?

– Sandra? repetă el cu o voce plată. Nina, dar pe tine te-am invitat la masă. Cred că voi fi obligat să te sărut ca să te împiedic să mai spui vreo prostie...

Deja buzele lui apăsau peste ale ei. Nina se topi la atingerea lui, de parfumul lui îmbătător, masculin, amestec misterios de mirosuri, de mirodenii, de soare. De data asta, ea refuză să se lase antrenată de senzaţiile pe care el le trezea în ea.

– Opreşte-te, Kenneth! reuşi să strige.

– Şi tu vrei, o ştii, spuse slăbind strânsoarea.

Nina nu răspunse şi două lacrimi se rostogoliră pe obrajii ei.

– Nina, mai devreme sau mai târziu, ai să fii a mea! Vino, te duc acasă, nu te teme... Mâine, tu ai să mă săruţi.

— Niciodată, urlă ea în vânt, văzându-i silueta îndepărtându-se.

Mai auzi portiera închizându-se, motorul pornind și mașina demarând. Apoi liniște.

Pe cer, luna plină, aureolată de un halou de lumină, se reflecta ireal în apele oceanului.

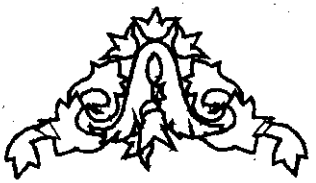

CAPITOLUL V

Prea agasată ca să se întoarcă acasă, Nina decise să meargă pe marginea apei. Cu picioarele goale, cu părul în vânt, scufundată în gânduri, ea merse puţin. Cu ochii roşii de plâns, scrută întinderea calmă a oceanului, căutând în minte firul logic al ultimelor evenimente, încercând să înţeleagă ce i se întâmplă. De douăzeci şi patru de ore, viaţa ei părea pe rând un vis şi un coşmar, şi toate acestea din cauza unui bărbat...

După o oră, se opri, tremurând ezitantă. Briza rece a acestei seri înstelate îi făcea pielea de găină, valurile-i băteau gleznele şi fusta-i era jilavă. Nu putea să mai rătăcească aşa pe plajă. Era mai bine să se întoarcă acasă şi să lase timpul să rezolve lucrurile. O seară în faţa focului, cu un roman poliţist şi o sonată de Beethowen, era încă un remediu pentru neurastenia în care părea să cadă.

Cu un pas decis, ajunse la vilă. Katie cu siguranţă trebuia să fie acolo pentru că maşina era garată pe alee. Curios totuşi, toate luminile păreau stinse. Nina însă nu acordă acestui lucru prea multă atenţie. Katie ar fi putut să aducă maşina şi să plece apoi cu Randy Lee. Totodată, uşa de la intrare era întredeschisă, ceea ce o intrigă şi mai tare.

— Katie..., murmură ea în întuneric.

Nici un răspuns. Nina aprinse prima lampă care-i ieşi în cale.

— Katie... Unde eşti? întrebă ea mai insistent.

Tot nici un răspuns. Puţin neliniştită, se hotărî să arunce un ochi în salon înainte de a urca la etaj. Cu o mână tremurândă, împinse uşa. Focul lumina în cămin şi staţia rămăsese aprinsă. Nina oftă uşurată. Intră în vârful picioarelor. Încet, se apropie de cămin şi sări în sus, auzind un ţipăt strangulat.

— Nina! Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici?

— Katie...

Pipăind căuta butonul întrerupătorului, aprinse şi stinse imediat. Katie se găsea într-adevăr acolo, în spatele unui maldăr de perne... dar nu era singură!

— O, scuză-mă, eu... vă las, bâlbâi ea retrăgându-se.

Katie se ridica.

— Nu, rămâi! E vina mea. Nu credeam că ai să te întorci atât de devreme... Aş fi vrut să ţi-l prezint pe Randy în alte circumstanţe... Acordă-ne două minute, adăugă ea râzând încurcată.

Nina ieşi din salon.

— Nu prea e ziua mea norocoasă azi. Sunt sincer dezolată, spuse ea ieşind pe uşă.

— N-ai de ce să faci o dramă, haide! Eu ar trebui să-mi cer scuze. Dar cum să-mi imaginez că bărbatul care te-a luat atât de cavalereşte la prânz îţi va da drumul atât de repede? Era Kenneth Withney, nu-i aşa?

— Da, el era...

— Atunci sunt pe jumătate iertată! Când ai noroc să fii invitată de un bărbat atât de seducător, prânzurile se pot prelungi până târziu în noapte...

Singurul lucru de care Nina nu vroia să i se reamintească la ora asta, era redutabila şi periculoasa seducţie a lui Kenneth Withney!

— Nu mai glumi, Katie! Îmi lipseşte umorul în seara asta şi ziua a fost destul

de penibilă și așa. Am vorbit de blestematul acela de scenariu, de studiouri, de tot și de toate, și nu-ți imagina altceva!

– Păcat... În sfârșit, dacă i-ai fi văzut mutra Sandrei când Kenneth a plecat cu tine!

Nina crezu că explodează, răbdarea și nervii ei ajunseseră la limită.

– Lasă-mă în pace cu Sandra Scully! țipă ea.

Katie deschise în sfârșit ușa și se strâmbă. Nina își dădu seama că greșise purtându-se așa. Katie n-o va lăsa în pace până nu-i va explica motivul furiei. Ea continuă încercând să-și vină în fire.

– Îl întâlnisem deja în seara galei...

– Cum? Dar tu mi-ai spus că nu-l cunoșteai!

– Nu-i știam numele... și Kenneth s-a ferit să facă prezentările...

Vocea i se stinse ca într-un suspin. Katie ridică serioasă capul și se așeză lângă ea, la picioarele scării.

– Nina, încep să cred că nu mi-ai povestit totul despre petrecerea aceea. Spune-mi dacă mă înșel, dar cred că între tine și Kenneth e mai mult decât scenariul ăsta...

— Te rog, Katie, nu mă întreba nimic, totul este neclar. Aș face mai bine să mă duc sus să mă culc...

— Nu te simți obligată să pleci pentru că sunt eu aici... deși ceva mai prezentabil acum! interveni Randy.

Nina uitase complet că el mai era încă în salon. Prezentatorul TV își scoase capul prin deschizătura ușii, apoi se îndreptă spre ea și-i întinse mâna.

— Salut, Nina! Katie mi-a vorbit mult despre tine. Sunt fericit că te cunosc în sfârșit.

— Încântată, răspunse Nina schițând un zâmbet strâmb.

— Ne vom petrece restul zilei la intrare, pe scară? întrebă Katie trecându-și un braț peste umerii prietenei ei. Randy, ai fi un amor dacă ne-ai face unul din minunatele tale cocteiluri, cred că Nina are nevoie... și noi, adăugă ea sărutându-l.

— Dacă apelezi la sentimente... excelentă idee! Așteptați-mă în salon. Băuturile vor fi gata imediat.

Imediat, dispăru în bucătărie și, cu energia-i obișnuită, Katie o trase pe Nina după ea.

. – Stai aici, spuse trăgând fotoliul lângă şemineu. Ia pătura asta şi nu mai tremura de frig.

Într-adevăr, Nina tremura din cap şi până în picioare şi Katie mai puse lemne pe foc.

– Mulţumesc, Katie, am răcit mergând în golf. Pescăruşii se roteau deasupra oceanului ca întrebătile din capul meu...

Ea îşi ascunse capul în mâini, se înfăşură în pătură şi urmă ca pentru sine.

– Nu-mi explic ce se petrece, ce mi se întâmplă, şi nici nu reuşesc să-l înţeleg pe Kenneth Withney.

– Cine te condamnă? Este greu de prins, interveni Randy oferindu-i un pahar înalt şi drept cu o băutură apetisantă roşie-portocalie.

– Mă îndoiesc, spuse Nina oftând. Tu, care eşti unul din prietenii lui, ştii probabil mai bine decât oricine.

Randy se aşează lângă ea şi o prinse de mână.

– Ascultă, Nina, Katie mi-a povestit tot, şi că Wilson Withney vroia să toarne Destinul Lolei Montes cât mai repede şi fiul lui s-a opus. Te va ajuta să vezi mai

clar, dacă-ţi povestesc cine este cu adevărat Kenneth Withney?

– Nu ştiu nimic şi mă întreb dacă îl cunoaşte cineva cu adevărat...

– Kenneth şi cu mine, Katie cred că ţi-a spus, suntem prieteni din copilărie şi ne-am început cariera la Studiouri împreună. E adevărat că acum este una din personalităţile marcante ale Hollywood-ului, dar n-am încetat niciodată să ne vedem iar raporturile noastre au rămas ca altădată. O prietenie de nezdruncinat ne uneşte şi este fiinţa cea mai devotată pe care-am cunoscut-o vreodată.

– Şi ce dovedeşte asta? se răsti Nina.

– Ascultă, interveni Katie, un bărbat care ajunge să o suporte pe ciuma de Sandra Scully şi, în plus, să reziste la asalturile ei, nu poate fi atât de rău cum crezi tu.

– Foarte adevărat! se repezi Randy. De altfel, nu-i asta cea mai bună dovadă a devotamentului lui?

Nina era să-şi răstoarne paharul.

– Care devotament? Nu cred că acordăm aceeaşi valoare acestui cuvânt.

– Nu, Nina, vorbeam serios. Te asigur de greutatea cuvintelor mele. Ken-

neth se achită într-un fel de o datorie morală cu Sandra.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Randy.

— Fără să intru în detalii, să ştii că Sandra Scully este fiica lui Gregory Scully, co-fondatorul Studiourilor Withney. Puţin înainte să moară, Gregory a intentat un proces împotriva lui Wilson Withney, pentru o poveste sumbră. Withney a câştigat procesul şi Gregory a fost obligat să-i cedeze tot ce deţinea din Withney Corporation. Ruinat, s-a sinucis şi nu i-a lăsat nimic scumpei sale fiice şi...

— Wilson a decis să se ocupe de ea şi să-i încredinţeze o parte din studiouri! interveni Katie, mai excitată ca niciodată. Numai că ea nu e mulţumită cu firimiturile prăjiturii şi ştie că într-o zi, Kenneth va moşteni imperiul Withney... Intenţiile ei sunt foarte clare... să se mărite cu el cât mai repede!

Nina simţi o strângere de inimă dureroasă.

— Uiţi un amănunt de importanţă, Katie, reluă Randy. Scumpa de June Simms... şi ea are dinţii lungi şi speră că Wilson îi va lăsa ei toată averea... June îl detestă pe Kenneth. Şi de aceea!

Dacă el moşteneşte studiourile, ea va putea să-şi ia adio de la carieră. La ora actuală, Kenneth e la strâmtoare, pentru că de-o parte este mama lui vitregă împotriva căreia nu poate zice nimic, iar de cealaltă, Sandra pe care tatăl lui ar vrea ca el s-o ia de nevastă.

Făcu o pauză, apoi adăugă la adresa Ninei:

— După părerea mea, Kenneth este un fiu model, care pentru nimic în lume n-ar vrea să-l decepţioneze prin atitudinea sa.

— Una peste alta, în ochii tăi este bărbatul perfect! îl ironiză Nina care tăcuse până atunci.

— Kenneth e departe de a fi perfect! La el, tenacitatea, fidelitatea faţă de câteva principii, respectarea angajamentelor, a cuvântului dat, vor deveni aproape un defect... Poţi să crezi ce vrei despre el, despre comportamentul lui. Nu-l împiedică însă ca pe plan profesional să fie ireproşabil, iar ca producător, n-a greşit niciodată. Crede-mă, toată lumea din Hollywood are încredere în judecata lui.

Nina înţelese perfect la ce făcea aluzie Randy. La Destinul Lolei Montes,

bineînţeles; Kenneth Withney îl condamnase a pieri.

– Nu te mai învârti după coadă, Randy, te gândeşti la scenariul meu...

– La al tău şi la altele, Nina. N-o lua în nume de rău, dar filmul care s-ar face ar fi sortit eşecului şi ar ameninţa să ruineze studiourile, ai face mai bine să crezi asta...

– Cum poţi să spui aşa ceva Randy? Povestea scrisă de Nina e minunată! exclamă Katie.

– Nu ăsta-i adevărul. N-are importanţă cine ţi-o spune în afară de Wilson Withney... Genul ăsta de melodramă nu mai merge!

Nina nu-şi mai putu stăpâni lacrimile. Randy Lee, fără să vrea, îi dăduse o lovitură de graţie. După Bernard, care o prevenise, şi apoi Tom Lash, care-şi râsese de ea, era rândul acestui prezentator de televiziune pe care nu-l putea acuza că joacă aproape la fel. Cum putuse ea oare să fie atât de oarbă şi să refuze să audă vocea bunului simţ? Nu de asta plângea însă. Brusc, Nina îşi dăduse seama că nu poate continua să se mintă singură, să refuze să vadă adevărul. Scenariul său, Studiourile şi

tot restul contau mai puțin decât Kenneth... Ea știuse asta din prima secundă când el o ținuse în brațe... Pe el îl vroia și, ironia soartei, dacă acest scenariu i-a făcut să se întâlnească, acum îi despărțea. Ea izbucni în plâns.

— Nina, te rog, nu plânge, Randy n-a vrut să te jignească...

Katie o strânse în brațe cu toată puterea dragostei ei.

— Știu, așa cum știu că nu pot avea încredere decât în tine, Katie. Vă las, mă duc să mă culc. Noapte bună. Noaptea e un sfetnic bun...

— Îmi pare rău că ai interpretat așa, Nina, interveni Randy. Sper în pofida a toate astea, să putem rămâne prieteni.

— Nu știu ce să cred, toată lumea pare că s-a unit împotriva mea, voi, Kenneth...

În același moment, sună cineva la ușă. Katie și Randy nu așteptau pe nimeni, Nina nici ea, dar ea se gândi imediat la Kenneth. Nu, era imposibil, nu în seara asta, după tot ce se petrecuse pe plajă.

— Mă duc să văd, nu vă mișcați, spuse Nina repede îndreptându-se spre intrare.

Își scoase sandalele, își verifică ținuta și aruncă o privire bosumflată în oglinda de la intrare. Încet, cu inima bătând, răsuci mânerul ușii, rugându-se ca oricine ar fi fost dincolo de ușă, să fi greșit adresa.

– Aș vrea să-ți vorbesc, Nina, pot să intru?

Nina închise ochii. Nu era scutită de nimic în seara asta!

– Bernard, nu avem ce să ne mai spunem, pleacă!

Înainte ca ea să poată închide ușa, Bernard Hume se fofilase în hol.

– Ceea ce vreau să-ți spun este foarte important, crede-mă. După aceea, voi pleca, îți promit.

După toate aparențele, era foarte hotărât să rămână, atâta vreme cât ea nu vroia să-l asculte, și Nina nu vroia deloc să se amestece Katie și Randy.

– Dacă ții neapărat, vino în bucătărie, vom fi mai liniștiți.

El o urmă, satisfăcut că avusese câștig de cauză.

– Sper că ai motive întemeiate să mă deranjezi la ora asta, spuse ea într-un târziu, agasată, când închise ușa în urma lor.

El se duse să se rezeme de pervazul ferestrei și puțin lipsi să nu răstoarne un ghiveci cu flori.

— Așa-i, uitasem, consilierul Studiourilor Withney n-are timp deloc, ar fi trebuit să-ți cer favoarea unei întâlniri. Ai avea gentilețea de a oferi ceva de băut prietenului Bernard?

— Mi se pare că ai băut deja destul. Ești beat!

— Nu îndeajuns ca să uit, din păcate...

El izbucni în râs și se îndreptă, cu un rictus de cruzime pe buze. Nina îl fulgeră cu privirea, tremurând de furie.

— Ce să uiți? Ce vroiai să spui de grabă?

— Liniștește-te, dragă... Nu, mă gândeam la propunerea pe care mi-ai făcut-o aseară, înainte de a ajunge în brațele acelui Don Juan! Ce scenă înduioșătoare... În sfârșit, cred că am să accept.

El se repezi la ea și o împinse spre perete. Nina împietri.

— Stai, Bernard, ai înnebunit, lasă-mă!

— Nu, nu în seara asta, n-am să te mai las să-mi scapi a doua oară, te iubesc, Nina...

În clipa în care încerca să se îndrepte pe picioare, braţul viguros al lui Bernard o ţinu de talie. Ea deschise gura să strige, însă gestul fusese atât de brutal că-i tăie răsuflarea. Înnebunită, se zbătu cu putere, dar în zadar. Bernard îi căuta buzele cu fervoare, ţinând-o în braţe şi strângându-i încheieturile mâinilor.

— Dă-mi drumul, Bernard, mă doare! N-ai să mă seduci folosind forţa.

El o strânse mai tare.

— Ia te uită! În braţele lui Kenneth Withney îţi plăcea... Aşa-ţi place să fii tratată.

— Stai, eşti nebun!

Contrar tuturor aşteptărilor, fără să înţeleagă până la urmă de ce, el îi dădu drumul. Nina încercând să-şi revină, auzi la rândul ei uşa de la intrare deschizându-se... apoi închizându-se. Katie şi Randy plecau. Regăsindu-şi forţele, îşi încercă ultima şansă.

— Lasă-mă, s-a întors Katie şi...

— Cred mai degrabă că pleacă.

Partida părea pierdută. Disperată, Nina auzi Fordul demarând.

— Katie era aici, nu-i aşa?

Bernard îşi aplecă faţa, abătut; se aşeză la masă.

— Da, murmură Nina, era în salon, cu un prieten, când ai sunat tu.

— De ce nu i-ai chemat... Vreau să spun, când am...

El începu să plângă din cauza ei, Ninei îi fu milă de el, deşi cu un minut înainte încercase să abuzeze de ea.

— A fost nevoie de asta, Bernard? Ai vrut să-mi faci rău, să mă ai cu forţa?

Ridică spre ea o privire rugătoare.

— O, nu, Nina! Niciodată nu ţi-aş face rău! Nu ştiu ce m-a apucat. Ai putea vreodată să mă ierţi?

Se aruncă la picioarele ei şi Nina se dădu repede înapoi. Chiar dacă era stăpână pe ea acum, era mai bine să fie în gardă...

— Nu mă atinge! urlă ea.

Ca un somnambul, se ridică şi, clătinându-se, se duse să se rezeme de fereastră.

— Îţi jur, când am venit, nu aveam nici o intenţie să mă port aşa. Plec, e mai bine aşa...

— Ar trebui să te detest, dar nu pot să te las să conduci în starea asta. Dacă-mi promiţi că stai liniştit, îşi fac o cafea.

El încuviinţă, vinovat.

– Când ai venit, spuneai că vrei să-mi spui ceva important, reluă ea, punând filtrul de cafea.

– Da, credeam că e important pentru tine, însă nu mai sunt sigur că te interesează...

– Ascultă, dacă mă privește, sunt capabilă să-mi dau seama dacă e important sau nu. Te ascult.

– Am fost convocat azi-dimineață de rectorul universității. Era vorba despre tine... zvonurile circulă prin campus și, înainte de a lua vreo măsură, rectorul vroia să știe dacă într-adevăr ai scris un scenariu pentru Studiourile Withney din Hollywood.

Cu o mână în șold, ea îl privi țintă, fără să-i vină să creadă.

– Cum? Domnul Anderson te-a convocat pe tine, Bernard Hume, să vorbești despre scenariul meu! Ce te privește pe tine ce fac eu? Cu ce drept te-a crezut în măsură să răspunzi în locul meu?

– Îți amintesc că-ți sunt ierarhic superior la universitate. De aceea, domnul Anderson a crezut firesc să mă întrebe câte ceva despre tine și activitatea ta.

Într-adevăr, motivele păreau plauzibile şi replica la fel. Nina însă refuză să admită asta.

— Putea să mă întrebe pe mine, nu? Poftim, cafeaua dumitale, domnule director al departamentului de literatură!

— O să te cheme şi pe tine, cu siguranţă... Vroia însă să afle întâi părerea mea asupra acestui scenariu în jurul căruia se face atâta vâlvă.

— Şi ce i-ai spus?

Un zâmbet îi apăru pe faţă.

— Adevărul, ceea ce credeam într-adevăr, dragă Nina.

— Cuvântul bunului Samaritean! Te cunosc foarte bine, ştiu de ce eşti capabil când îndrăzneşte cineva să-ţi ţină piept...

— Nu-ţi imagina că te-am atacat pe la spate. Am oroare de aşa ceva! M-am mulţumit să-i spun faptele şi să-i confirm că lucrezi pentru Studiourile Withney.

— Şi cum a reacţionat?

— A fost mai degrabă furios...

— Cu ce drept te-ai amestecat în treaba asta? întrebă ea pierzându-şi sângele rece.

— Domnişoară Saint Clair, încetează să te comporţi ca o studentă înapoiată!

Rectorul Anderson are tot dreptul să afle ce faci și ce spui în public... Crede-mă, ar fi știut mai multe despre tine citind ziarele, sau ascultând la radio și televiziune, decât ceea ce i-am spus eu azi-dimineață. M-a însărcinat doar să-ți amintesc că aparținând unei instituții prestigioase și respectabile ca universitatea din Malibu, se impune o oarecare rezervă. Altfel spus, este îndreptățit să-ți impună să te comporți, în public și în particular, cu mai multă decență.

— Și bineînțeles că ai fost întrutotul de acord cu el...

— Într-o oarecare măsură, da...

— N-am nimic să-mi reproșez și viața mea nu e etalată în ziare așa cum vrei să pretinzi! Sunt convinsă că tu, de fapt, te-ai dus la rector să-i spui minciuni pe seama mea, pentru că ești gelos și pentru că vrei să te răzbuni... Te disprețuiesc, Bernard, mă dezgusti!

— Oricum, rectorul mi-a promis că vei rămâne la universitate dacă vei sfârși această poveste, iar eu i-am promis că te voi convinge să fii înțelegătoare.

— Adică să te arunci pe mine ca în seara asta, nu-i așa?

— Nu, nu asta vreau să spun...

— Eşti josnic! Mă şantajezi în mod murdar, pentru că de asta e vorba de fapt. Să renunţ la Hollywood, să-mi reiau viaţa la universitate, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, tu vei face într-un fel ca rectorul să mă dea afară şi în sfârşit voi fi a ta, nu-i aşa?

— Nu, nu vei fi niciodată, sunt conştient de asta, după cele ce s-au întâmplat în seara asta. Îţi jur, Nina, n-am spus nimic împotriva ta, rectorului. Te-am apărat... şi dacă vrei să ştii, l-am sfătuit să nu ia totul chiar în serios în povestea asta cu Studiourile Withney. Viitorul îmi va da dreptate...

— Ce vrei să spui cu asta?

— I-am reamintit rectorului că eşti un profesor de o rară calitate, cea mai bună specialistă pe care am avut-o vreodată la departament, şi după cele auzite ieri, cea mai proastă scenaristă, din toate timpurile... Doar dacă toată lumea de la Studiourile Withney e la fel de nebună ca Wilson Withney; astfel niciodată, din fericire pentru tine, răsuflătura aia de Destin al Lolei Montes nu va ajunge film!

– Ieşi! urlă Nina.

– Bine, plec, îţi promit că nu te mai deranjez niciodată.

Când Nina auzi închizându-se uşa, răsuflă uşurată. În sfârşit, rămase singură.

Înciudată, Nina măsură în lung şi în lat salonul în timp ce focul din cămin se stingea. Nu vroia să se mai gândească la nimic, doar să uite coşmarul pe care-l trăise. Cu inima grea îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii şi sfârşi prin a urca scara spre camera ei. În penumbră, se duse în baie. Lăsă apa să curgă îndelung pe ea. Puţin abătută, se întoarse în camera ei şi îmbrăcă splendidul halat de mătase bleu pe care Katie i-l dăduse când se întorsese din Asia. Fără să mai aprindă lumina, se strecură între cearşafuri şi închise ochii. Legănată de sunetul regulat al valurilor din depărtare, doborâtă de oboseală, adormi, cu ochii scăldaţi în lacrimi...

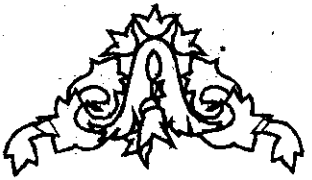

CAPITOLUL VI

Destins după duş, cu un prosop de baie înnodat peste şolduri, Kenneth intră în birou şi se îndreptă spre bar. Picioarele goale i se înfundau în mocheta groasă. De pe etajera încărcată de sticle de toate felurile, formele şi culorile, alese o carafă de cristal cizelat, pe jumătate plină cu scotch şi-şi turnă de un deget într-un pahar mare. Deschise apoi frigiderul, mascat în lemnăria care îmbrăca pereţii, scoase două cuburi de gheaţă şi le dădu drumul în pahar.

Apropiindu-se de fereastra care dădea spre grădina de la La Baie des Anges, rămase acolo, în picioare, contemplând noaptea de toamnă. Bău o gură de alcool şi puse paharul pe lacul negru al unei măsuţe lungi amplasate între două canapele confortabile de piele neagră.

Kenneth se gândea la Nina. Nu putea să se stăpânească, era ceva mai puternic

decât el. Niciodată nu-l fascinase vreo femeie, nu-l emoţionase, nu-l răvăşise într-o asemenea măsură... şi o lăsase pe plajă. Ce făcea ea, ce gândea la ora asta? Credea fără îndoială că el n-a vrut să o seducă decât ca s-o determine să renunţe la scenariu. Refuza să-l asculte. Acum, era prea târziu...

Părăsi biroul şi se îndreptă spre camera lui. Tanti Bettina trebuie să fi fost deja gata şi nu l-ar fi iertat dacă întârzia la ritualul dineului de joi seara în tête-à-tête.

Automat, îşi trase pantalonii albastru închis, îşi încheie cămaşa albă şi se aşeză pe pat să-şi înnoade papionul de mătase neagră cu picouri roşii, pe care mătuşa lui îi plăcea să-l vadă purtându-l. Îşi puse vesta costumului continuând să se gândească la plaja aceea. Imaginea fugară a Ninei ieşind din valuri, ca a unei blonde naiade oferindu-şi trupul mângâierilor valurilor, îi trecu prin minte. O explozie de durere îi sfâşie inima...

— Kenneth, dragostea mea! ţipă o voce ascuţită.

Se întoarse şi Sandra se aruncă în braţele lui. El o împinse fără menajamente.

— Mi se pare că ai uitat să baţi la uşă înainte de a intra. Trebuie să plec. Ce cauţi la La Baie des Anges? întrebă pe un ton certăreţ.

Fără să răspundă, ea se îndreptă spre bar şi destupă o sticlă de şampanie.

— Recunoaşte că această rochie de lamé e încântătoare. Ai să ciocneşti cu mine...

— Nu, mulţumesc. Trebuie să plec... Ce faci tu aici?

— Tatăl tău şi cu June m-au invitat la cină. Nu puteam să refuz, îi ştii! Şi apoi, am avut o zi foarte obositoare şi mi-e o foame de lup, nici n-am mâncat la prânz... Trebuie să-ţi vorbesc, Kenneth, spuse lungindu-se pe canapea.

— Chiar? Şi despre ce?

— Ei bine, despre diferendul dintre tine şi tatăl tău, asupra viitorului Studiourilor şi despre blestemata aia de scenaris...

El i-o tăie sec:

— Nu te priveşte, Sandra, de ce te amesteci?

Ea se îndreptă şi-şi aranjă faldurile rochiei.

— Bineînţeles că mă priveşte ce se întâmplă! Nu uita că taţii noştri au

fondat Studiourile împreună. Şi viitorul meu, la asta te-ai gândit?

— Ţie nu-ţi pasă de Studiouri, te interesează doar cariera ta, şi nimeni altcineva! spuse terminându-şi paharul de scotch, din ce în ce mai agasat.

— Nu fi nedrept şi crud cu mine... Aş putea să te ajut dacă ai vrea.

Sandra adoptă o voce de fetiţă contrariată, care-l irita pe Kenneth din cale-afară.

— N-am nevoie de tine nici la Studiouri, nici în viaţa mea! Am fost destul de clar?

Umilită şi furioasă, Sandra se ridică, dar nu plecă aşa cum sperase Kenneth pentru o clipă. Din contră, se apropie de el şi-i susură la ureche:

— Ştii, cred că am o influenţă asupra tatălui tău. Aş putea să-l conving că ai dreptate să vrei să schimbi politica Studiourilor. I se întâmplă să mă asculte şi să-mi ceară sfatul...

— Glumeşti, Sandra! Wilson Withney nu are ce face cu sfaturile tale, nu o ascultă decât pe scumpa lui soţie... Ceea ce demonstrează că din marele producător care era, n-a mai rămas decât o umbră. Te sfătuiesc mai degrabă să

accepţi banii pe care ţi-i oferă atât de generos şi să mă laşi să mă ocup singur de Studiouri!

— Asta-i tot ce ai să-mi spui? întrebă ea pierzându-şi orice speranţă.

— Nu, încă ceva! Te rog să nu mai încerci să te joci cu mine. Ştiu de ce te-ai hotărât dintr-odată să-mi ţii partea în faţa tatei. Nu vrei ca Destinul Lolei Montes să se toarne, pur şi simplu pentru că Nina Saint Clair te umbreşte. Îndrăzneşte să negi!

Figura Sandrei se întunecă. Se reaşeză şi începu să pareze.

— E absurd! Dacă reuşesc să te eliberez de aceste Studiouri, vei putea să-l manevrezi pe tatăl tău şi ne vom ocupa amândoi de tot. M-am gândit la tot...

— Asta nu mă miră deloc din partea ta, dragă Sandra. Inteligenţa este o calitate rară pe care ţi-o recunosc, păcat însă că ea te orbeşte.

— Nu într-atât, dragostea mea, să nu văd că dejunul cu încântătoarea Nina Saint Clair te-a lăsat nesatisfăcut... Lasă-mă să ghicesc ce s-a întâmplat în după-amiaza asta, sau mai bine zis ce nu s-a întâmplat. Ţi-ai făcut numărul de şarm, la care nimeni nu rezistă, însă n-a

mers şi încă mai ai scenariul acela în braţe.

Ea zâmbi triumfător şi Kenneth ieşi trântind uşa. El o mai auzi încă râzând, cu râsul ei isteric pe care-l detesta, când urcă la volanul Jaguarului său.

Kenneth luă strâns virajele drumului spre Bel Air. De la teribilul accident, Bettina Withney Riggs nu părăsea aproape niciodată splendida vilă în stil spaniol pe care fratele ei i-o construise sus, pe colinele din Beverly Hills. Ducea o existenţă paşnică, se dedicase picturii şi cântecului, sub privirea tandră a soţului ei, devotatul Austin. Formau un cuplu exemplar, împărtăşind chiar şi pasiunea pentru cinema şi chiar dacă ea refuza să meargă la Studiouri, Bettina era la curent cu ceea ce se întâmpla. Era suficient să apese pe butonul terminalului electronic care-o lega direct de Corporaţia Withney, pentru ca pe ecran să-i apară birourile de la etajul patru. Astfel putea, fără să părăsească vila, să participe la consiliile de administraţie în care era membră.

– Iată-te în sfârşit, dragul meu nepot, te aştept de o oră, unde ai fost?

întrebă ea, făcând pe supărata, primindu-l în salonul uriaş luminat cu o multitudine de candelabre.

Cu tandreţe, el o sărută şi Bettina râse din toată inima, ca de fiecare dată când îl vedea scoţând o batistă albă din buzunar şi ştergându-şi rujul pe care ea nu ratase să i-l aplice pe obraji. Ca de obicei, petrecuse mult timp în faţa oglinzii ca să se machieze şi rezultatul era mai degrabă amuzant.

— Îmi pare rău că am întârziat, tanti Bettina... Cel puţin dacă pământul nu se scufundă, am să fiu mereu la dineul nostru de joi, spuse cu infinită delicateţe.

— Munceşti prea mult, Kenneth, sunt sigură că în curând ai să şi dormi la studiouri!

— Nu din cauza studiourilor am întârziat. De fapt, chiar mi-am acordat o după-amiază liberă.

— Ştiu, spuse ea, privind răutăcios. Am vorbit cu secretara ta care mi-a spus că ai plecat să iei masa cu o companie feminină... Sper că nu era nesuferita de Sandra?

— Nu.

Bettina încercă, în timpul cinei, să-l facă să dezvăluie numele fetei cu care-şi petrecuse după-amiaza.

– În seara asta, din păcate pentru regimul meu, vom cina italieneşte, ştiu că-ţi place, iar Luigi găteşte minunat! Ce-ar fi să trecem la masă?

– Excelentă idee!

El împinse scaunul mătuşii sale până la masa minunat aşezată şi observă că mâinile mătuşii sale tremurau mai tare decât de obicei. Se juca nervos cu perlele, şi în pofida zâmbetelor şi discuţiei calme din timpul mesei, părea neliniştită.

– Tanti Bettina, e ceva ce te frământă, nu te-am văzut niciodată într-o asemenea stare. Ce se întâmplă?

Ea tuşi uşor, semn că nu se înşelase asupra stării ei.

– Ai dreptate, băiatule... Mă nelinişteşte viitorul Studiourilor. Şi mă îngrijorez şi pentru tine, dragul meu, mult mai mult... adăugă ea luându-i mâna.

– Pentru mine? Nu vreau să faci tensiune, tanti Bettina! Nu te amesteca în povestea asta. Îţi promit că totul se va aranja. Nu mai ai deloc încredere în mine?

— Ba da, bineînţeles! răspunse ea, cu lacrimi în ochi. Tu ştii cât de mult îl iubesc eu pe bietul meu frate Wilson, însă mă tem că nu mai este total lucid. Ultimul atac l-a slăbit şi nesătula de June va ajunge să-l domine, şi odată cu el şi Studiourile! Nu încerca să-mi ascunzi adevărul, ştiu că pierdem mulţi bani din cauza lui June, în mod sigur şi a capriciilor ei de actriţă fără talent. Numai tu, Kenneth, poţi salva Studiourile de la falimentul care le ameninţă.

— Doar asta-i problema? tanti Bettina... Cum aş putea eu să salvez Studiourile, să adopt măsurile care se impun, fără să-i dau tatei lovitura de graţie?

— Kenneth, trebuie să fie un mijloc! Wilson trebuie să înţeleagă că lumea s-a schimbat, că spectatorii, singurul nostru judecător, nu agrează genul ăsta de film pe care el se încăpăţânează să-l facă. De săptămâni întregi mă cert întruna cu unchiul tău din cauza asta. Şi el a îmbătrânit, dar refuză să admită şi încă mai crede în bunul simţ al lui şi al tatălui tău. În zadar am încercat să vorbesc cu Wilson... Numai tu îl poţi convinge!

— Am încercat... chiar şi azi-dimineaţă. El n-a vrut să mă asculte, eu nici atât

şi totul s-a terminat într-o ceartă teribilă, spuse el ridicându-se.

Mătuşa Bettina îl privea cum măsura salonul, cu un aer absent. Niciodată nu-şi văzuse nepotul într-o asemenea stare, atât de disperat şi atât de singur. Nu putea şti însă în ce măsură îl tulburase cearta cu tatăl său, dar mai era ceva ce-l tortura, ce-l frământa. Era sigură de asta. Nu putea fi vorba decât de o femeie, de acea femeie de care vorbea toată lumea la Studiouri şi Kenneth se abţinuse să-i menţioneze numele şi existenţa... Nina Saint Clair, evident! Să-l facă să vorbească despre Nina nu va fi prea uşor, trebuia să fie prudentă, apoi întrebă cu nevinovăţie:

— Wilson nu mi-a dat să-l citesc, dar după ceea ce am auzit spunându-se, scenariul pentru care a plătit drepturile, despre viaţa Lolei Montes, pare prost... Tu ce crezi?

Kenneth se opri brusc.

— Ascultă, tanti Bettina, nu pot să spun aşa ceva. Textul este foarte bine scris, povestea superbă, dar din păcate depăşită, la fel de demodată ca bătrânele noastre diligenţe! Dacă turnăm filmul ăsta, care impune şi un buget

enorm, va fi cel mai mare fiasco din istoria cinematografiei şi Studiourile Withney nu se vor mai redresa...

– Ai putea poate să-l rescrii, să-l adaptezi zilelor noastre, cum ai mai făcut cu atâtea alte filme pe care le-au turnat Studiourile. Nu poate fi prea complicat, nu?

– Dacă-l adaptăm, ar putea fi un film mare... M-am gândit. Tata însă nu vrea să discute. El îl găseşte sublim, adorabil, emoţionant şi nu vrea să-i schimbe nici o virgulă!

– Şi autoarea, Nina Saint Clair, seamănă cu opera ei? întrebă Bettina.

– Nina... murmură el, visător. Da, sigur, are ceva magic, ireal, ceva irezistibil pe care nu-l întâlneşti la fiinţele artificiale ale Hollywood-ului. E atât de deosebită...

Ochii Bettinei sclipiră răutăcios. N-o înşelase mirosul... Kenneth era îndrăgostit. Ea urmă ca şi când n-ar fi observat nimic.

– Ar putea ea să-l facă pe Wilson să înţeleagă că nu mai judecă ca altădată...

– Am încercat să-i cer asta! Am discutat după-amiază, ne-am certat din cauza asta. Nina însă ştie perfect că-i va

da lovitura fatală dacă-i va spune. Se simte împărţită între recunoştinţa faţă de tata, bărbatul care i-a oferit şansa, şi mine, bărbatul care...

Se opri, dându-şi seama că mătuşa lui, sub un aspect inocent, l-a făcut să dezvăluie în faţa ei sentimentele lui pentru Nina, mai mult decât vroia să recunoască el însuşi.

— Tanti Bettina! Eşti incorigibilă!

— Dar eu n-am spus nimic! Am crezut doar că înţeleg că Nina Saint Clair a trezit în tine altceva... şi că tu n-ai rămas insensibil.

Kenneth tăcu şi privirea lui care se înflăcărase la simpla evocare a Ninei, se umbri din nou.

— Nu te-ai înşelat, tanti Bettina, spuse el oftând. Recunosc că din prima clipă când am văzut-o, m-a fermecat, dar în momentul de faţă cred că sunt bărbatul pe care-l detestă cel mai tare din lume. E absurd, o cunosc de foarte puţin timp!

— E de ajuns câteodată un fulger pentru a face să se nască pasiunea... De ce n-ai uita o clipă Studiourile, scenariul ăsta?

— Ar fi o nebunie.

– Şi o greşeală pe care rişti să o regreţi toată viaţa dacă renunţi la Nina, la o femeie ca ea!

Ultimele ei cuvinte avură asupra lui Kenneth efectul unui detonator.

– Tanti Bettina, aminteşte-ţi că un Withney nu renunţă niciodată!

Pentru acest răspuns, ea îşi ridică paharul, îi zâmbi, iar conversaţia alunecă spre subiecte obişnuite.

Era deja miezul nopţii când Kenneth plecă de la mătuşa sa. În lumina albă a farurilor Jaguarului, frământarea oceanului avea ceva neobişnuit, ca şi bărbatul care-l contempla, imobil pe plaja pustie pe care se confundau cerul şi pământul.

Nina avea un vis straniu: o voce îndepărtată mai întâi, se făcea auzită în conştiinţa ei, o voce caldă şi mângâietoare care-i rostea numele:

– Nina...

Fata oftă, rezistă, încercând să se scufunde în uitare, ca să scape. Se sucea şi se răsucea în pat, ascunzându-şi capul în perne. Vocea era mereu prezentă.

– Nina... Nina...

De data asta Nina deschise ochii. Când se culcase, nu trăsese draperiile de catifea şi camera avea o atmosferă ireală.

– Nina...

Ea se ridică. Nu, nu visase şi vocea asta avea ceva magnetic. Era cineva în cameră, lângă ea. Pipăi cu mâna la capătul patului şi când aprinse lampa, mâna i se crispă şi-şi înăbuşi un ţipăt!

– Nu aprinde, Nina, aş putea să-mi petrec restul zilelor în întuneric, privindu-te dormind...

Vocea lui Kenneth era caldă ca un alizeu, ca cea care o chema în vis.

– Kenneth... murmură ea.

El se apropie de ea, îi mângâie părul mătăsos. Fără să mai ezite, Nina aprinse lumina.

– Ce... ce faci aici, Kenneth?

– Te priveam cum dormeai... şi mă chemai în visul tău...

Dându-şi brusc seama că era pe jumătate goală, Nina stinse lampa, se strecură jos din pat şi se duse la baie unde-şi puse un capot. Situaţia era absurdă şi neaşteptată şi-i trebuiră câteva minute să-şi revină. Nu înţelegea ce i se întâmplă, ce caută la ea bărbatul

din vis, în camera ei, în plină noapte, instalat confortabil în fotoliu. Când se întoarse în cameră, îmbrăcată în capotul care-i lăsa picioarele descoperite, Kenneth era pe birou, jucându-se, tot pe întuneric, cu clapele mașinii de scris. Ea aprinse lumina.

— Kenneth, ești cea mai încăpățânată și periculoasă ființă pe care o cunosc. Totdeauna îți urmărești scenariștii până la pat ca să le cunoști visele?

— Când pericolul este atât de atrăgător, visul atât de dulce... Ești uluitor de frumoasă, în seara asta. Această frumusețe pe care o posedă Lola ta... Aici scrii, nu-i așa?

Nina nu răspunse. Împotriva hotărârii și a calmului aparent, tremura de plăcere la complimentul lui Kenneth și simți cum bătăile inimii i se accelerează. Virilitatea, privirea acestui bărbat trezeau în ea feminitatea secretă și o tulburau teribil. În ciuda dorinței care o împingea să-și pună buzele peste ale lui, să-i descopere trupul, să i se dea, ea se ridică și se duse să se rezeme cu spatele de fereastră. Trebuia să protesteze, să reziste. În străfundul ei, totuși, Nina știa că nu va putea să reziste prea mult. Totuși, va încerca.

— Tot nu-mi explic ce faci aici şi cum ai intrat...

— Trebuia, trebuia să-ţi vorbesc, Nina... Uşa era deschisă şi tu mă strigai în somn... Încolăcindu-şi braţul peste umerii ei pe care stofa subţire îi descoperea, o trase la pieptul lui. Cu capul pe spate, ea îl fixă, cu o lucire de dispreţ în ochi.

— Minţi...

Cu o mişcare bruscă, se eliberă. El o prinse din nou şi de data asta nu opuse nici o rezistenţă când degetele lui Kenneth îi mângâiară faţa, când buzele lui se apropiară de ale ei.

— Şi-mi cereai să te sărut... şopti el privind-o intens, cu ochii arzând de dorinţă.

— Dar nu era decât un vis...

— Foarte aproape de realitate...

Deşi îşi amintea că trebuie să-l respingă, nu avu puterea. Din contră, chiar ea îşi înnodă mâinile la ceafa lui Kenneth, murmurând:

— Aşa e...

Ea se înfioră. Căldura care urma să o încălzească ardea în ochii lui Kenneth, în liniile din palme, în braţele lui, în cel mai secret loc al trupului său de bărbat.

Acest bărbat care tăcea şi pe care ea îl dorea...

Tulburată, ea închise ochii, în timp ce Kenneth îi spunea:

— Ştii că n-am întâlnit niciodată o femeie atât de fascinantă, atât de dezirabilă ca tine?

Cu degetul mare, îi urma conturul buzelor încet.

Cu un nod în gât, ea bâlbâi:

— Kenneth, te rog...

Simţi că n-o mai ţin picioarele, i se învârtea capul când o părăsi o clipă pentru a stinge lumina. O prinse repede în braţe. Erau atât de aproape! Aproape să creadă că inimile lor băteau şi-şi răspundeau ca un ecou. Nina nu mai dăduse dovadă niciodată de o dorinţă atât de puternică, atât de violentă.

— E adevărat, urmă el cu o voce mângâietoare. Admir modul cum te baţi pentru ce-ţi este drag, cum îl aperi...

— Kenneth...

O ştia tulburată, gata să cedeze dacă el vroia. Dar Kenneth nu vroia. Nu imediat. Nu înainte de a o face să accepte că îl doreşte, c-o înspăimântă şi c-o excită totodată.

— Nu pentru Lola am venit în seara asta, ci pentru tine şi numai pentru tine, Nina, ca prima dată când te-am ţinut în braţe...

— Ştiu, şopti ea. Nu vreau să lupt, Kenneth. Nici împotriva ta, nici mai ales împotriva mea...

Degetele ei îi mângâiară ceafa şi înainte de a-i atinge buzele, murmură:

— Sărută-mă, iubeşte-mă, Kenneth...

Cu mâinile, cu gura, cu tot trupul, el îi simţi bătăile inimii care răspundeau inimii lui. Încet, făcu să-i alunece capotul. Palmele sale îi prinseră talia, înainte de a urca spre gât şi de a se opri pe sâni. La rândul ei, lenjeria fină alunecă pe podea.

— Ştiam, Nina...

Cum ar fi făcut un sculptor, el îi modelă bustul cu mâinile sale care alunecară de pe sâni pe spatele ei, pe umeri, pe ceafa ei fină şi sensibilă pe care o simţi înfiorându-se. Înlănţuiţi, căzură pe pat.

— Ştiam că ai să fii dulce...

Cu un gest rapid, el îşi scoase bluza înainte de a o săruta cuceritor. Până în acel moment, ea fusese atentă la toate senzaţiile pe care i le crea, lăsase să aibă

el inițiativa. Brusc, într-un elan de pasiune, se eliberă din îmbrățișarea lui... Îngenuncheată, nu-i dădu timp să se mire, iar degetele ei nerăbdătoare îi desfăcură blugii... Un instinct nebănuit, aproape sălbatic, dădea gesturilor ei o impudoare înnebunitoare. Își dădea seama de asta în același timp cu Kenneth, iar tensiunea acestui moment atinse paroxismul. Vroia să știe totul despre el, dulceața, gustul pielii, forma trupului său.

— Te vreau, murmură ea, cu ochii arzători. Te vreau acum...

Amețită, Nina se aruncă asupra lui într-un elan pasionat, să-i simtă pe sâni gâdilarea părului de pe piept. Simți, pe pielea ușor aspră a acestui bărbat pe care îl dorea, un gust puțin sărat care-i amintea de largul mării. El aștepta totul de la ea, iar ea îi oferea mai mult... impertinența dorinței ei.

— Nu acum... spuse el luându-i mâinile și ducându-le la buze. Nu înainte de a spune că n-am dorit și n-am iubit niciodată o femeie așa cum te doresc și cum te iubesc pe tine, Nina.

O știa nerăbdătoare, gata să se dea toată. O știa pasională. Ce-i spusese până atunci o tulburase, simțea șocul

în trupul ei, în care senzaţiile ajunseseră la limita extremă.

Era adevărat, Nina nu cunoscuse niciodată o asemenea intensitate a sentimentelor. Când deschise ochii să-l privească pe Kenneth, figura lui nervoasă, mândră, virilă, descoperi că e teribil de îndrăgostită de bărbatul acesta...

Un suspin, un geamăt, ţipete înăbuşite de sărutări, fâşâitul voluptuos al cearşafurilor, ritmau nebunia lor de a se iubi.

În penumbra camerei, ochii lor scânteiau de pasiune. Era frumoasă, mai frumoasă când simţea că o cuprinde pasiunea. Era radioasă, în această dăruire absolută...

Apoi, toate gândurile dispărură în cursa plăcerii care culmină fulgerător şi superb, într-o tresărire, un ţipăt, un suspin şi se prelungea în ei ca un val care mângâia plaja după furtună, ca hula care se potoleşte încet.

Întinşi unul lângă altul, trupurile lor moleşite gustau o voluptate leneşă.

Când Nina se trezi, se luminase de mult, soarele strălucea şi inunda deja camera într-o lumină plăcută. Întinse mâna spre Kenneth, însă descoperi patul gol...

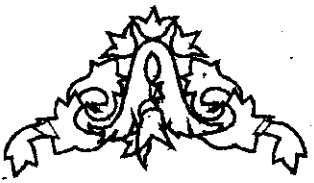

CAPITOLUL VII

— Știu că se petrec lucruri uimitoare pe aici, dar, crezi sau nu, de data asta este șoferul domnului Withney la volanul unui Rolls Royce alb, care te așteaptă în fața vilei! țipă Katie dând buzna în cameră.

Fără să se emoționeze, cu un prosop înfășurat pe ea, Nina își examină garderoba.

— După părerea ta, costumul ăsta ar merge? întrebă ea punând pe pat o bluză de mătase roșie și o fustă de catifea neagră.

Katie se încruntă. Această ținută de seară, la ora patru după-amiază, această mașină superbă parcată în fața casei ca s-o ducă pe domnișoara Saint Clair spre o destinație necunoscută, toate acestea ascundeau ceva.

— Dacă mi-ai spune unde te duci... și pe cine ai de gând să seduci, ar fi mai

ușor, spuse așezându-se în fața vestiarului.

– La inaugurarea Star Gallery-ei... cu Kenneth, răspunse ea îmbrăcându-se.

Katie se lăsă să cadă în fotoliu. Nu mai înțelegea nimic.

– Kenneth! Dar... credeam că... Vorbim despre aceeași persoană, bărbatul despre care nu mai vroiai să auzi vorbindu-se încă de aseară?...

Nina zâmbi răutăcios:

– Da, de el și de nimeni altul... Kenneth a fost aici, după plecarea ta cu seducătorul Randy...

– Mie mi-a părut vocea lui Bernard, când am șters-o.

– Bernard a fost, și a plecat repede... Kenneth, el, a rămas până târziu...

Katie zâmbi văzând patul desfăcut, schimbarea Ninei, radioasă, ai cărei ochi străluceau încă de plăcere. Pentru prima dată, se abținu de la orice comentariu. Era evident că cea mai bună prietenă a ei era îndrăgostită... În fața oglinzii, Nina, cu o îndemânare perfectă, își strânse părul într-un coc superb. Katie o ajută să-și prindă în păr o orhidee sălbatică cu parfum delicat.

– Eşti încântătoare! exclamă Katie. Iar ai să stârneşti gelozii... Cu siguranţă, pe voi doi vă vor vâna fotografii în seara asta. Dar, de fapt, unde-i încântătorul tău prinţ?

– E încă la Studiouri, trebuie să trec să-l iau.

– În cazul ăsta, ai face bine să te grăbeşti puţin... Şoferul dă semne de nerăbdare, spuse Katie uitându-se pe fereastră.

Câteva picături de apă de toaletă la încheieturile mâinilor, puţin roşu în obraji. Era gata... şi splendidă.

– Trăsura prinţesei e la scară!

Katie o salută cu o reverenţă graţioasă la plecare.

Cu un suspin de încântare, se urcă în maşina tapiţată cu catifea gri-argintiu. O jumătate de oră mai târziu, maşina intra în traficul intens din jurul studiourilor. Amintindu-şi de noaptea de dragoste împărtăşită până în zori, inima i se strânse. Ce va simţi revăzând bărbatul pe care-l iubea cu atâta pasiune? Şi el va fi oare pregătit să apere această dragoste până la capăt, aşa cum îi promisese când plecase? Aproape imediat, întrebările, îndoielile şi aşteptarea ei,

lăsaseră loc liniştii, când şoferul deschise portiera şi Kenneth se aşeză lângă ea cu chipul luminat de zâmbet.

– Nina...

Îi pronunţase numele într-un strigăt de bucurie şi maşina demară din nou. Conştient că nici unul din gesturile lor nu va scăpa ochiului vigilent al şoferului în retrovizor, el se aplecă spre Nina, într-un gest plin de tandreţe şi-şi strecură degetele între degetele ei. Îşi zâmbiră complice.

– Eşti şi mai frumoasă, dragostea mea, îi şopti la ureche. Mă ierţi că te-am părăsit azi-dimineaţă?

Într-un adorabil gest infantil, ea îşi duse un deget la gură, părând că se gândeşte.

– Cred că da, spuse, provocatoare, zâmbind candid. Dar cu o condiţie...

– Care?

– Să ne volatilizăm cât mai repede posibil de la recepţie! Chiar suntem obligaţi să mergem?

Figura lui Kenneth se întunecă.

– Da, din păcate... Tata ţine neapărat să-l reprezint alături de June. Dar îţi promit că restul nopţii ne va aparţine.

Rolls Royce-ul făcu un semicerc şi se opri în faţa giganticei stele de sticlă pe care o forma Star Gallery, ultimul templu Hollywoodian dedicat celei de-a şaptea arte.

Încrezătoare, Nina zâmbi numeroşilor fotografi şi pătrunse la braţul lui Kenneth în imensa sală centrală unde o mulţime exuberantă şi pestriţă asculta cu o jumătate de ureche discursul inaugural al directorului acestui nou muzeu. Toate marile nume ale cinematografului erau adunate şi Nina, o dată în plus, nu putu să se simtă altfel decât străină de această lume. Kenneth, din contră, părea perfect la îndemână, oricum, foarte puţin stingherit de multele comentarii suscitate de prezenţa Ninei.

— Kenneth! Nina! Aici! strigă June cu vocea-i ascuţită, fluturându-şi eternul boa.

Politicos, ei o salutară şi acceptară, fără entuziasm, să pozeze cu ea fotografilor.

— Pentru Lola Montes şi pentru Studiourile Withney! spuse ea ridicându-şi cupa de şampanie.

Kenneth şi Nina o priviră şi tăcură. Despre scenariu şi despre Studiouri, îşi

promiseseră să nu mai vorbească, din noaptea asta. Însă până când?

– Nina, scumpo, ești divină în seara asta! reluă June când încetară blitzurile aparatelor de fotografiat. Pe când tu, Kenneth, ești atât de dezinteresat de eleganța ta...

Nina nu înțelese sensul acestei remarci. Kenneth era pur și simplu superb în costumul său deschis, din stofă de lână.

Imperturbabil, el ripostă:

– Dragă June, „alte timpuri, altă modă", dar tu pari să nu ții seama de asta... Ținuta ta e vecină cu vulgaritatea.

Într-adevăr, bătrâna actriță purta o rochie extravagantă de culoare roz plină de strasuri și pietre negre, care o făceau și mai ridicolă.

– Niciodată n-ai fi îndrăznit să-mi vorbești așa dacă tatăl tău ar fi fost de față! replică ea ofensată. Nu știu ce v-ați spus azi-dimineață, dar a fost răvășit într-o asemenea măsură încât nici n-a mai putut veni la acest cocteil...

– Poate, răspunse el grijuliu. Oricum, nu cred că ar fi apreciat deloc să ne certăm în public. S-o lăsăm pe June cu ultimii săi admiratori.

Tandru, el o duse de mână departe de mulţime şi se pregăteau să iasă de la Star Gallery când se întâlniră în hol cu inevitabilul Tom Lash, mai beat ca niciodată... atârnat de braţul Sandrei Scully.

– Bună seara, zise Kenneth cu o voce gravă, puţin răguşită, trecând pe lângă ei.

Nu părea deloc surprins să-i vadă împreună şi totuşi acel cuplu avea ceva uluitor. Descumpănită, Nina se gândi să bată în retragere când Sandra se apropie s-o îmbrăţişeze, sub privirea amuzată a jurnalistului. Kenneth se feri şi Nina simţi degetele lui înlănţuindu-le pe ale sale.

– Din Hollywood, ştii, acum vezi ce-i mai rău! Sper să-ţi arăt şi partea cea mai bună, îi şopti el la ureche, înainte s-o sărute cu ardoare, la adăpost de privirile indiscrete de la Star Gallery.

– Şi eu sper... Dar te rog, du-mă departe de aici.

Nina nu încercă să afle unde o ducea şi se lăsă condusă de ritmul paşilor lui. Va merge unde va vrea el, încrezătoare, nerăbdătoare, gata să se mire, să primească şi să dea...

În jurul ei, apoi, lumea deveni doar sunete, culoare şi parfum, un paradis pierdut în jurul grădinii în care pătrundeau acum, departe de Hollywood, de lume...

Acest paradis, aveau să-l reclădească de-a lungul zilelor, când se vor întâlni cu plăcere pe dunele de la Long Beach, pe colinele parfumate de la Laurel Canyon, sau cu Katie şi Randy, în barurile din cartierul mexican din Los Angeles, unde nu-i cunoştea nimeni. Alături de Kenneth, Nina trăia intens. Fiecare minut petrecut împreună căpăta o savoare nebănuită. Amândoi erau conştienţi că Destinul Lolei Montes urma să construiască o fericire pe care şi-o doreau fără nori. Nu vorbeau în mod deschis, dar Nina ştia că Kenneth se gândea tot timpul, că partida care se juca la Studiourile Withney va fi mai grea decât meciul de tenis pe care urma să-l joace cu Randy în curând.

Meciul de tenis se desfăşura deja de o oră sub ochii atenţi ai Ninei şi ai lui Katie... Randy era pe cale să piardă un set, după un schimb de mingi istovitor.

— Ce masacru! ţipă Katie aruncând mingea. Haide, Randy, du-te la fileu!

Cu tricoul ud, Randy îi zâmbi în disperare de cauză şi-şi ridică racheta. Chiar dacă ar fi câştigat acest joc, pentru el partida era iremediabil pierdută.

Cu o uluitoare mobilitate, Kenneth se deplasa pe teren şi lovea mingile fără să dea nici cel mai mic semn de oboseală. S-ar fi putut spune că vroia să-l menajeze pe Randy şi să-l ajute să-şi salveze reputaţia de jucător fără pereche mulţumindu-se cu serviciile clasice, dar cu un impecabil rever, îi trimitea înapoi mingile cele mai dificile şi Randy trebui să se declare învins.

— Revanşă! strigă Katie, mai excitată ca niciodată.

Randy îşi ridică racheta în semn de predare.

— Pentru altă dată! Va trebui să mă antrenez serios, cu un asemenea adversar!

Amical, cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi părăsiră terenul îndreptându-se spre vestiare.

— Kenneth pare într-o formă extraordinară! Nasul meu îmi spune că e

extraordinar, nu numai pe terenul de tenis...

– Katie, exagerezi! zise Nina împingând paharul de suc.

– Făceam aluzie la calităţile lui de navigator, la sfârşitul de săptămână de vis pe care l-am petrecut împreună la bordul velierului său...

Era adevărat, plimbarea pe mare, plimbarea lor până la plaja cu nisip fin a insulei Catalina fuseseră încântătoare. Un veritabil paradis pentru îndrăgostiţi.

– Trebuie să fug! În mai puţin de o oră, începe emisiunea, spuse Randy aranjându-şi cravata.

– La machiaj, vor avea de lucru azi! spuse Katie sărutându-l pe nasul roşu.

Îl arsese soarele, spre deosebire de Kenneth care era perfect bronzat. Kenneth veni şi el, îmbrăcat în costum, cu servieta în mână. Perfect, ca de obicei.

– Te las unde vrei, îi spuse lui Randy.

– Cred că trebuie să luăm masa împreună la club, spuse Nina cu voce tremurată.

– Ştiu, îţi promisesem, dar eu trebuie să plec.

Nina simţi că-i vine rău. Kenneth n-avea obiceiul să nu-şi ţină promisiu-

nile, nici să contramandeze în ultima clipă.

– Sper că nu-i nimic grav!

– M-a sunat secretara... Te sun mai târziu.

Nina îl privi perplexă. Avu straniul presentiment că el îi ascunde ceva și că plecarea lui grăbită spre Studiouri era legată de scenariul ei. Totuși se abținu să-l întrebe ceva.

– Îți promit, în seara asta vom lua masa împreună, urmă el cu un aer precipitat.

– În seara asta? E imposibil...

– Ești supărată... sau deja plictisită de mine?

Ea zâmbi și încercă să se destindă.

– Bineînțeles că nu, ce-ți imaginezi? Te iubesc și fiecare clipă petrecută cu tine e o fericire, Kenneth. Numai că, la sfârșitul zilei, trebuie să merg la rectorul universității și nu știu cât mă va reține.

– De asta ești așa nervoasă? Pari foarte neliniștită...

Era adevărat. De când îi telefonase rectorul Anderson, dimineața devreme, își ascundea cu greu teama de a-l întâlni.

– Nu-i vorba decât de o discuție banală asupra programului trimestrului

următor, fii sigură... oricum, ne vedem mâine la aniversarea lui Randy.

– Contez că veţi veni amândoi, interveni prezentatorul de televiziune.

– Şi eu! întări Katie, cu ochii strălucind de poftă în faţa salatei de crabi şi avocado pe care chelnerul o adusese la masă.

– De acord, spuse Kenneth, neconvins nici de argumente, nici de sărutul Ninei.

Ele îi priviră cu regret cum părăseau clubul.

– Prinţii noştri ne părăsesc, spuse Katie oftând. În sfârşit, vom putea trăncăni în liniște! adăugă ea pentru a mai destinde atmosfera.

Nina nu avea chef să trăncănească. Ascultă distrată comentariile despre noii jucători care se înfruntau pe teren şi când Katie o întrebă ce cadou să-i dea lui Randy, ea fu incapabilă să-i răspundă.

– Ce... pardon? spuse, cu mintea aiurea.

– Nu numai că n-ai ascultat un cuvânt din ce ţi-am spus, dar mai mult, abia ai gustat din salata aia!

— Scuză-mă, Katie, mi-e imposibil să înghit ceva, orice-ar fi.

— Mănâncă cel puţin tarta cu mere... E ridicol să ajungi într-o asemenea stare numai pentru că Kenneth te-a dus cu vorba! Fii sigură că nu s-a dus cu Sandra la masă.

— Nu, mai degrabă s-a dus cu Lola Montes... Iar eu, în seara asta, trebuie să mă întâlnesc cu rectorul, şi mă tem că tot din pricina scenariului.

— Dar am crezut că...

— N-am vrut să-i spun lui Kenneth, dar poate să conteze pe rectorul Anderson că-mi va face scenariul bucăţele, în seara asta, bineînţeles cu concursul lui Bernard.

Nina nu-i spusese nimic lui Katie despre teribila scenă pe care o avusese cu o săptămână înainte... De atunci, Bernard o evitase, dar ea avea convingerea că la cererea lui o convocase rectorul.

— N-aş băga mâna în foc, Nina, după ce-am văzut alaltăieri seara...

— Adică?

Katie se apropie de ea, ca şi cum ar fi vrut să-i spună un secret de stat, dar când veni chelnerul să le aducă cafe-

lele, se îndepărtă înainte de a spune ceva.

– Acum câteva zile am intrat la Casablanca să luăm ceva, barul ăla de noapte de pe Fairfax Avenue; ei bine, Bernard era acolo!

– E surprinzător să-l întâlnești într-un asemenea loc, dar asta nu e nimic extraordinar și nu văd ce legătură are cu mine.

– Dar nu era singur, era într-o companie încântătoare. Ghici!

Nina ridică din umeri. Unde vroia să ajungă Katie? Știa foarte bine că între ea și Bernard totul se terminase.

– Cu Sandra Scully!

Nina căscă ochii.

– Imposibil, nici nu se cunosc! Mă rog, s-au văzut o clipă la gala de la La Baie des Anges...

– Te asigur că ei erau! Nu știu ce complotau amândoi! Dar după felul cum se sărutau erau foarte prinși unul de altul!

Nina rămase cu gura căscată.

– Revino-ți, reluă Katie. Faptul că Bernard era cu Sandra, ar trebui să te asigure că nu-l mai interesezi și că n-are

motive să te sape. Iar Sandra nu vă va mai deranja, pe tine şi pe Kenneth.

– Dacă ar fi adevărat... Am să întârzii la curs dacă ne eternizăm aici, adăugă ea privindu-şi ceasul.

Înainte de a ajunge la universitate, Nina trecu pe acasă să se schimbe. Nu putea să se întâlnească cu rectorul decât într-o ţinută decentă. Alese un taior bleumarin foarte cuminte. Nina zâmbi privindu-se în oglindă... Nu-i lipseau decât ochelarii ca să semene cu portretul robot al prototipului profesoarei!

Toată după-amiaza n-avu nici un minut liber. Privi cu uşurare ultimii studenţi părăsind amfiteatrul la ora şapte fără zece minute, când îşi termină seria de conferinţe despre tehnica romanului. Rapid, îşi aranjă lucrurile, se duse să-şi ia corespondenţa din birou şi la şapte fix bătea la uşa rectorului Anderson.

– Intraţi, domnişoară Saint Clair, zise Margaret care se pregătea de plecare. Rectorul vă aşteaptă în birou, a sosit şi profesorul Hume, adăugă secretara.

Adăugă apoi cu voce scăzută:

— Patronul e furios... noroc!

Nina nu-şi putu ascunde mirarea. Când o sunase de dimineaţă, rectorul nu-i spusese că Bernard era convocat la această discuţie. Mai palid ca niciodată, părea extrem de încurcat când o văzu pe Nina; puse pe biroul rectorului revistele pe care le ţinea în mână. Ea-l salută scurt.

— Bună seara, domnule rector, aţi vrut să-mi vorbiţi? întrebă pe tonul cel mai degajat.

— Circumstanţele o cer, domnişoară Saint Clair. Luaţi loc, vă rog.

Ea acceptă să se aşeze pe fotoliul pe care bărbatul cu părul grizonat şi lentile groase i-l desemnase.

— Presupun că profesorul Hume v-a spus deja că nu apreciez foarte tare faptul că dumneavoastră colaboraţi cu Studiourile din Hollywood, declară el.

— Da, e adevărat, dar eu...

— Dar ce? reluă el tranşant.

Nina se întoarse spre Bernard care-şi privea pantofii.

— Cinstit, domnule rector, nu vă înţeleg atitudinea. Universitatea din Malibu are un departament de studii cinematografice foarte reputat şi nu văd

de ce contribuţia mea modestă la cea de-a şaptea artă vă pare atât de şocantă...

– Ne dezonorează aşezământul, chiar dacă datorită bunelor dumitale servicii, domnul Withney a decis să doteze universitatea cu o importantă fundaţie... Dar nu asta-i problema, domnişoară Saint Clair. Vreau să vorbesc de viaţa scandaloasă pe care o duceţi de la o vreme şi care pătează reputaţia aşezământului!

– Nu văd cum ar putea viaţa mea particulară să discrediteze imaginea de marcă a universităţii, domnule rector...

– Atunci de ce se etalează în toate jurnalele? Dacă nu numiţi asta scandal, atunci ce-i? Priviţi pozele.

Îi dădu o serie de fotografii. Cu o mână tremurătoare, Nina le examină pe rând. Oripilată, păli... o recunoştea pe fiecare din ele. Aici, când Tom Lash s-a aruncat pe ea la gală. Acolo, la Star Gallery într-o poză foarte sugestivă, pe plajă la Catalina, pe cale să-l sărute pe Kenneth. Peste tot reporterii îi urmăriseră cu teleobiectivele, chiar în momentele sublime când credeau că sunt singuri pe lume.

— Şi asta nu e tot, domnişoară Saint Clair! Aruncaţi mai bine un ochi în revistele astea pe care nici măcar nu îndrăznesc să le calific! N-am nevoie de nici un comentariu, mai ales asta, desemnă cu un aer dezgustat un articol semnat de Tom Lash ale cărui ultime cuvinte le subliniase cu roşu: „Care-i adevărata profesie a domnişoarei Saint Clair?"

Nina ştia că e inutil să încerce să-l facă pe rector să înţeleagă că acest gen de presă făcea foc cu orice lemn şi că pentru aceste jurnale totul era material de scandal. În schimb, nu-şi putea explica cum ajunseseră aceste fotografii şi reviste de scandal pe biroul lui.

— Tu, Bernard, nu-i aşa, tu ai făcut acest dosar de presă? întrebă ea, întorcându-se spre el.

— Nu, te asigur, le-am văzut odată cu tine.

— Profesorul Hume n-are nici o legătură, domnişoară Saint Clair. Aţi face mai bine să-i mulţumiţi decât să-l acuzaţi. Nu încetează să vă apere cauza! Un student a adus aceste fotografii şi tăieturi din ziare secretarei mele! În

pofida argumentelor invocate de profesorul Hume, cred că sunt obligat să vă cer să părăsiţi instituţia noastră.

Nina se pregătea să se ridice când Bernard ieşi din rezerva sa.

— Domnule rector, Nina e cea mai bună profesoară din departamentul meu! Sunt convins că această afacere va fi foarte curând uitată şi că veţi regreta că aţi luat o decizie atât de gravă.

Rectorul îşi ridică ochelarii şi-şi drese glasul.

— Accept să revin asupra deciziei mele cu condiţia expresă să-mi daţi cuvântul de onoare, domnişoară Saint Clair, că veţi renunţa să vă mai puneţi în astfel de situaţii. Promite-ţi-mi că nu veţi mai apare aşa în ziare.

Răspunsul Ninei căzu, net irevocabil. Kenneth era un personaj public şi orice ar fi făcut sau oriunde s-ar fi dus, cele mai mici fapte şi gesturi se găsesc reluate şi comentate în presă.

— Nu, rector Anderson, nu pot să-mi iau un asemenea angajament. Mulţumesc pentru încrederea acordată, însă mâine veţi primi demisia mea, spuse

părăsind biroul, sub privirile năucite ale celor doi bărbați.

Bernard o ajunse pe culoar.

– Nina, ai acționat la nervi, sunt sigur că ai să regreți! țipă el, sufocat.

– Poate... Am comis atâtea erori în trecut. Cred că nu vei fi tu primul care vei arunca cu piatra.

– Nu, știu că m-am purtat urât cu tine, alaltăseară...

– Nu la asta făceam aluzie... spuse ea aproape șoptit. Oricum, chiar dacă-ți sunt recunoscătoare că mi-ai luat apărarea în fața rectorului Anderson, niciodată nu voi mai avea încredere în tine.

– Nina, te rog, crede-mă, nu-ți vreau decât binele!

Ea se opri și se întoarse.

– Să vorbim despre asta! Sunt sigură că împreună cu Sandra Scully ai făcut câteva proiecte inocente!

– Cum... cum ai aflat de Sandra și de mine?

– Katie v-a văzut la Casablanca! Despre ce puteați să vorbiți voi doi, dacă nu de scenariul meu și de Kenneth...

Bernard păli.

– Știu că mă judeci greșit și mă crezi capabil de orice, însă n-am făcut și n-am spus nimic ca să te sap.

– Dă-mi voie să mă îndoiesc... Adio, dragă colega.

Cu hotărâre, Nina se îndreptă spre ieșire. De data asta el n-o mai urmă și se opri, cu moartea-n suflet, în fața gardului campusului. Nu-i trebuise decât o secundă ca să tragă o linie definitivă peste existența liniștită pe care o dusese la Universitatea din Malibu. Ce va fi mâine? Nu îndrăznea să se gândească, și nici la clișeele pe care le ținea în mână și care-o revoltau. Se simțea cu disperare singură...

– Nina...

Tresări.

– Kenneth...

Cu bucurie, se aruncă în brațele lui.

– Trebuia să vin, murmură el mângâindu-i obrazul în întuneric.

– Te rog du-mă până acasă, spuse ea într-un suspin.

Fotografiile îi căzuă din mână. Kenneth se aplecă să le ridice și o strânse din nou în brațe.

– Nu plânge, Nina, uită pozele astea. Pe viitor nu vor mai fi, îţi promit, am să aranjez tot.

– Ştii bine că e imposibil!

– Nu când te numeşti Kenneth Withney şi când îţi ţii în braţe viitoarea soţie...

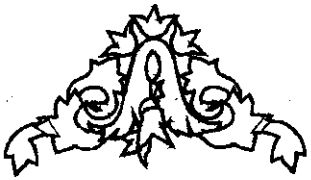

CAPITOLUL VIII

— Haide, intraţi, voi doi! Nu vă mai lăsaţi rugaţi! În seara asta, vreau ca toată lumea să se distreze! ţipă Randy cu un gin-fizz în mână.

Cea mai mare parte a invitaţilor sosiseră: reporteri, tehnicieni, secretari publicişti şi spaţiul era plin de fum. Câteva grupuri dansau pe muzică de new-wave. Locuinţa lui Randy se transformase într-un imens ring de dans, spre marea bucurie a lui Katie, a cărei operă era această sărbătoare care trebuia să se prelungească până în zori.

— La mulţi ani, să fii fericit, bătrâne Randy! spuse Kenneth, cu o cutie de lemn în braţe pe care scria cu litere mari „Armagnac de o sută de ani".

— Superb! Sper că voi apuca şi eu atâţia ani! Haide, Nina, vino să te sărut. Îmi dai voie, Kenneth?

— Te rog.

Își puse paharul pe o farfurie și o prinse pe Nina de talie.

– Randy! exclmă Katie văzându-l sărutând-o cu îndrăzneală.

– Ce e? Draga mea, murmură el făcând pe supăratul și lăsând-o pe Nina.

Nina se dădu un pas înapoi, își aranjă rochia și-și strecură mâna în mâna lui Kenneth, sub ochii reprobatori ai lui Randy.

– Păcat...

Ochii lui Katie lansau fulgere. Cu un gest turbat, îl trase pe Randy în mijlocul camerei și-l sărută cu foc. Aplauzele și fluierăturile îi înconjurară. O farandolă improvizată se formă și Nina fu smulsă din brațele lui Kenneth. Privindu-l dezolată, văzu o roșcată drăguță aruncându-se de gâtul lui și strângându-l atât de tare încât nu avu ce face și dansă cu ea. Nina făcu la rândul ei mutre. Când hora se desfăcu, se stinseră luminile și în aplauze, Randy suflă în lumânările unui minunat tort spectaculos în formă de televizor. Katie muncise totă ziua să-l facă, iar rezultatul era mai degrabă uluitor. Când Nina se întorsese de la campus, după ce-și strânsese lucrurile și lăsase scrisoarea de demisie la

secretara rectorului Anderson, s-ar fi putut spune că prin bucătărie trecuse un uragan. Împinsă de frenezia ordinii, începuse să aranjeze... şi capitulase repede! Totul îi scăpa din mâini şi sfârşise prin a petrece restul zilei în pat încercând să nu se mai gândească la nimic. Cel puţin, încercase...

Când se reaprinse lumina, Nina îl căută pe Kenneth din ochi. El era în spatele ei şi ea tresări când mâinile lui puternice şi mângâietoare i se aşezară pe umeri.

— Vino, îi şopti el la ureche.

Docilă, se lăsă dusă spre curtea interioară pustie, în timp ce petrecerea era în toi. Rezemată leneş de balustradă, ea îl contempla, gândindu-se că el reprezenta tot ce-şi putea dori o femeie, că era bărbatul ideal. Nina se apropie de el.

Kenneth puse o mână pe ceafa ei, obligând-o să întoarcă capul şi scoţându-i pieptenii, eliberându-i părul care-i căzu peste rochia de catifea bleu. Îi mângâie buclele aurii, îşi băgă degetele în moliciunea lor mătăsoasă şi ea se lăsă pradă mângâierii irezistibile ale acestei mâini. El se aplecă încet spre faţa ei. Ea închise ochii într-o aşteptare fierbinte.

Totuşi sărutul pe care-l aştepta nu veni. Redeschise ochii. El o privea cu un fel de seriozitate care n-o prea liniştea, fără să spună nimic. Cele mai nebune gânduri îi fulgerară prin minte.

– E vina lui Randy, pentru ceea ce s-a întâmplat adineauri...

– Sau a acelei încântătoare fete cu care dansai? întrebă ea timid.

El zâmbi straniu.

– Ce-ţi imaginezi? E adevărat că era frumoasă şi atrăgătoare...

Nina simţi cum roşeşte şi-i vine să plângă. Fără îndoială îi plăcuse să-l tachineze, să joace sub ochii lui comedia seducţiei cu Randy... Şi el nu făcea decât să-i plătească cu aceeaşi monedă. Jocuri nevinovate. Totuşi, ea avea îndoieli...

– Nu ştiu...

– Scumpo... Uită-te la mine. Chiar crezi...

El nu termină fraza şi o strânse tare în braţe. Înfundându-şi obrazul la pieptul lui, se simţi în siguranţă, liniştită şi puţin stupidă!

– L-am văzut pe Tom Lash azi, spuse el serios.

Ea își ridică fața, își șterse stângaci lacrima care-i curgea pe obraz și-l privi, fără să-i vină a crede.

— Tom Lash, replică ea, pentru pozele alea și pentru articolul ăla odios...

— Da, n-am putut face nimic pentru ceea ce s-a publicat deja. În schimb, îți promisesem, asta nu se va mai întâmpla. Tom Lash mi-a dat cuvântul lui.

— N-am nici o încredere în el. Când e băut, iar eu nu l-am văzut altfel, e capabil de orice.

— Tom Lash îmi datorează o mulțime de lucruri... O poveste veche... Făcând uz de influența lui în mediul presei, și are influență, nu va face decât să asculte de datorie. Crede-mă. Își va ține cuvântul. Nu te mai gândi, uită toată povestea asta.

Nina ridică privirea și se priviră intens.

— Mulțumesc, Kenneth.

— N-ai de ce să-mi mulțumești, Nina. Totul a fost din vina mea, și din vina mea ai părăsit universitatea.

— Oricum aș fi făcut-o, într-o zi sau alta. Circumstanțele au făcut să se precipite cursul evenimentelor, dar nu-mi pare rău, să știi...

Buzele lui Kenneth alunecară pe gura oferită, întârziară... apoi coborâră la curba gâtului.

– Apoi, am vorbit şi cu Sandra, continuă cu o voce dulce dar hotărâtă.

Nina tresări şi o durere fugară îi străbătu pieptul. Cu o voce nesigură, şopti:

– Aş minţi dacă ţi-aş spune că nu-mi pasă ce aţi vorbit.

– Fii sigură că nici ea nu ne va mai deranja. Cât de uluitor ar părea, a înţeles în sfârşit că nu poate aştepta nimic de la mine... nici de la Studiouri. În schimb, pe tine, nu te-a uitat, chiar dacă planul ei a eşuat...

– Ce vrei să spui?

– Mi-a împărtăşit tot, sau aproape. În seara când am venit să te caut la Malibu, Sandra era invitată la dineu de tata şi de June la La Baie des Anges.

– Nu prea înţeleg.

– Ai să înţelegi imediat. Trăncănitoare cum e June, Sandra a putut afla destule despre tine, bineînţeles, şi despre Bernard pe care-l zărise la gală. A luat legătura cu el.

— Urmarea e simplu de ghicit: s-au întânit la Casablanca şi pozele alea sordide, ei le-au...

— Nu, singurul vinovat e Sandra. Când s-au întâlnit ea deja trimisese pozele rectorului şi presei.

El o simţi tremurând şi continuă, pe un ton amuzat:

— Uluitor în toată această maşinaţie care era menită să te îndepărteze de mine şi să te redea lui Bernard, este că e înnebunită după el acum.

Această veste o ului pe Nina. Katie avusese dreptate.

— Bernard şi Sandra, ce cuplu surprinzător! Viaţa rezervă multe surprize, dar asta este cel puţin uluitoare!

— Lumea-i făcută din prejudecăţi. Tu şi cu mine, cine ar fi zis că într-o zi...

În privirea lui Kenneth strălucea focul pasiunii, dar şi al... grijii. Mirată, încurcată de această fragilitate pe care o descoperea în el, Nina îi mângâie obrazul într-un gest liniştitor.

— Kenneth...

— Nu, Nina, nu spune nimic, nu încă. Nu înainte de a şti că mâine poate, nu-mi vei rămâne decât tu pe lume...

Nina își lăsă pleoapele și-și simți bătăile inimii accelerându-se. Era atât de serios și de crispat. Ea își ținu respirația pentru a-i asculta bătăile inimii.

– Mâine, consiliul de administrație de la Withney Corporation se va reuni în ședință extraordinară, ultima pentru mine...

Intrigată, neliniștită chiar de solemnitatea cu care spusese aceste cuvinte, întrebă:

– De ce, Kenneth? De ce această ședință? Nu-i nici un mijloc de a se evita să se ajungă aici?

– Nu, până în ultimul moment, am crezut că vom ajunge la o înțelegere. Eram gata chiar să fac câteva concesii. Mâine, cei patru acționari ai lui Withney Corporation, tata, June, Bettina Withney Riggs și cu mine, vor decide prin vot, cine dintre mine și tata va conduce Studiourile...

În vocea lui era atâta amărăciune, că Nina tresări.

– Doamne... e îngrozitor!

– Mai devreme sau mai târziu, trebuia să ajungem la asta. Bătrân, bolnav, obosit, tata nu mai e decât umbra a ceea ce a fost, o marionetă în mâinile lui

June... Şi proiectele sale sunt adevărate himere. Mâine, se va juca viitorul Studiourilor.

Coborând tonul, urmă cu fervoare amestecată cu incertitudine.

– Nina, am nevoie să ştiu... dacă mâine voi preda Studiourile, vei rămâne cu mine, alături de mine, la bine şi la rău? Răspunde-mi, te rog.

– Te-ai îndoit măcar o clipă? şopti ea sărutându-l. Nimeni şi nimic n-ar putea să mă despartă de tine. Cine ştie, mâine, poate ai să câştigi tu...

– Şi asta ar putea să ne facă mult rău, spuse oftând. E în joc scenariul tău, ştii...

Cu un deget pus pe buze, ea îi impuse tăcerea.

– Ce-mi pasă de scenariu! Nici el n-ar putea să mă facă să renunţ la tine. N-am fost niciodată atât de fericită, fericire pe care ţi-o datorez ţie. Te iubesc, Kenneth, şi nimic altceva n-are importanţă în ochii mei...

– Şi eu te iubesc, Nina, răspunse el răguşit.

El o strânse la piept. Era ca şi cum dintr-o dată, forţa emoţiei lor, a dragostei lor, ar fi măturat tot: teama, nesiguranţa, pentru a le duce în vârtejul unei

pasiuni înflăcărate. Împreună, urcaseră în paradis, împreună, vor şti să păstreze darul pasiunii...

Din cerul greu şi plumburiu cădea o ploaie fină şi îngheţată. Oceanul agitat şi stâncile înfăţişau toate nuanţele de cenuşiu, albastru şi verde. Pe ţărm, rocile dovedeau zbaterea neîncetată a apelor, din negura timpurilor.

— Două ore, încă două ore... murmură Nina, rezemată de faleza de granit.

Cât timp rătăcise pe coastă de azi-dimineaţă, când Katie a plecat singură la universitate?

Nici ea nu ştia. Jacheta îi era jilavă, părul ciufulit de vânt; ea scrută orizontul, mirată de violenţa acestor valuri de echinocţiu cărora le răspundea câteodată un strigăt melancolic al unei păsări solitare. Să fie un semn al destinului? Nu vroia să creadă. Această aşteptare era insuportabilă.

Incapabilă să se gândească la orice altceva, să alunge frica care-i dădea târcoale din zorii zilei, Nina se întoarse acasă. În starea în care se afla, o baie caldă şi un ceai fierbinte se impuneau, ca şi răbdarea.

Încă tremurând, aprinse focul în cămin și se pregătea să urce în camera ei când se sună la ușă.

„Kenneth" se gândi imediat, cu inima bătând.

Se repezi să deschidă.

— Domnișoara Saint Clair? întrebă curierul ud de la Beverly Hills Message Service, întinzându-i o telegramă.

— Da.

Cu mâini tremurătoare, Nina semnă registrul pe care îl întinse curierul și așteptă să se închidă ușa ca să deschidă plicul. Ținându-și respirația, citi în viteză lungul mesaj semnat de Bettina Withney-Riggs. Sora marelui producător o ruga să vină să o vadă de urgență la vila sa din Beverly Hills: se impunea să se întâlnească înainte de ședința care va decide viitorul Studiourilor și al lui Kenneth... Telegrama se termina cu cuvintele: „Te rog. Vino cât mai repede."

După o scurtă privire aruncată la pendula de la intrare, Nina urcă în grabă treptele scării și se schimbă. Nu avea timp de pierdut, ședința începea la ora patru și fiecare minut conta. Din fericire, Katie nu luase Fordul și dacă

circulaţia o permitea, putea fi la Beverly Hills în mai puţin de o jumătate de oră.

Crispată la maximum, cu degetele strânse pe volan, dădu automat drumul radioului, ca să-l oprească aproape imediat. Ploaia încetase când ajunse la luxuriantele coline din Beverly Hills, dar ştergătoarele mergeau încă, în timp ce pe cer apăruse un splendid curcubeu. Pierdută în gânduri, Nina nici nu-l văzu. Întrebările îi curgeau prin minte fără să mai găsească vreun răspuns. De ce ţinea să o vadă imediat Bettina Withney-Riggs? De unde ştia de existenţa ei? Şi Kenneth? Ce i-a spus el? Se gândea la ea, la ora asta?

Era trecut de trei şi jumătate când Fordul se opri în faţa grilajului care păzea accesul în impozanta reşedinţă. Coborând geamul, Nina îşi declină identitatea paznicului care trecu la volan şi o conduse la somptuoasa vilă bleu şi alb ascunsă între cedri centenari.

Cu pas alert, Nina urcă treptele peronului. O cameristă o aştepta la uşă şi-i îndrumă paşii, într-o suită de camere una mai uluitoare decât alta, până la micul salon unde Bettina Withney-Riggs o aştepta.

– Intră, draga mea, apropie-te, bătrâna vrăjitoare care am devenit nu te va mânca!

Fosta actriță stătea în obscuritate. Trebuie că era penibil ca dintr-una din cele mai frumoase femei din Hollywood să ajungă țintuită într-un fotoliu rulant, se gândea Nina apropiindu-se timid.

Nina se așeză pe sofaua albă pe care actrița i-o desemnase agitându-și brățările grele.

– Ar trebui să-mi felicit nepotul pentru gustul rafinat, zise tușind. Ești uluitor de încântătoare, Nina Saint Clair!

Nina roși și schiță un zâmbet. Bettina Withney-Riggs o intimida cu siguranță, însă ce o tulbura mai mult, era ușurința conversației care contrasta cu tonul telegramei sale.

– Mai avem numai puțin timp, urmă ea, aruncând o privire fugară orologiului care trona lângă bibliotecă. Vrei să bei ceva? Ceai, șampanie, poate?

– Ceai ar fi perfect, răspunse Nina care se simțea incapabilă să înghită ceva, orice ar fi fost.

– Nelly, adu-ne ceva bun.

Camerista dispăru şi apăru mai târziu cu un platou somptuos.

– Draga mea, vreau mai întâi să-ţi mulţumesc că ai venit atât de repede până aici. Austin, soţul meu, ţi-a spus cred, că eu n-am mai ieşit din vilă de la accident.

Împinse ceaşca de ceai şi continuă:

– Fără îndoială că te-a surprins telegrama mea.

– Da, recunosc.

– Mă temeam că dacă-ţi telefonez, vei refuza să vii.

– Era vorba de Kenneth şi de Studiouri... Cum puteam să dau dovadă de indiferenţă, doamnă Withney-Riggs?

– Spune-mi tanti Bettina, ca toată lumea! chiar acum, spuse bătrâna doamnă jucându-se nervoasă cu inelul.

– Mi-a spus Kenneth aseară, însă n-a intrat în detalii.

Nina făcu o pauză şi adăugă:

– Doam...Pardon, tanti Bettina, deşi îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc, aş vrea să ştiu de ce mi-aţi cerut să vin.

– Pentru că Kenneth ţine enorm la tine şi pentru că te iubeşte. Nici măcar n-a putut să mi-o ascundă. În momentul

ăsta, viitorul lui... al vostru... se joacă la Studiouri.

Nina își plecă ochii și murmură:

– Știu...

Bettina îi luă mâna, o mână înghețată.

– Îți faci griji pentru el, nu-i așa? Ascultă, Nina, în mod normal n-ar trebui să-ți spun nimic până în momentul votului. Trebuie să-ți spun că fratele meu și proasta de June sunt siguri că am să fac cauză comună cu ei, cum am făcut totdeauna până acum, și să-l constrâng pe Kenneth să renunțe la partea lui din Withney Corporation.

– Da, așa crede și Kenneth. Dar dumneavoastră deținеți un sfert din acțiunile societății și Kenneth nu poate să le facă să fie în favoarea lui.

– Ai dreptate. În schimb, poate să o facă Austin, pentru că i-am dat procură și instrucțiuni în sensul ăsta.

Nina nu-și putu ascunde uluirea.

– Vreți să susțineți că veți vota împotriva lui Wilson Withney, propriul dumneavoastră frate, pentru a-i permite lui Kenneth să...

Bettina respiră adânc și strânse batista în mână.

– Totdeauna am acţionat după voinţa lui Wilson. Niciodată n-am îndrăznit să mă opun voinţei lui. Am mers până acolo încât m-am măritat cu Austin, pentru că el a vrut-o. Era cel mai bun prieten al lui şi cel mai preţios colaborator. A fost foarte mulţumit că această căsătorie m-a făcut fericită, dar ar fi trebuit să se poarte altfel. Astăzi însă, nu mai am dreptul să închid ochii. În pofida vârstei, sunt lucidă şi coştientă că Studiourile trebuie să ia o cotitură şi doar Kenneth poate să ia hăţurile în mână. Datoria mea e să fac aşa cum e mai bine. Austin va vota pentru el.

– Soţul dumneavoastră a fost atât de devotat întotdeauna domnului Withney... Cum puteţi fi sigură de soţul dumneavoastră?

– Pentru că am intenţia să fiu prezentă la această şedinţă... împreună cu tine.

Nina rămase cu gura căscată.

– Dar...

Bettina îi făcu semn să se apropie, ca pentru a-i încredinţa un secret.

– Ştiu că eşti nerăbdătoare să afli ce se va întâmpla la această şedinţă ex-

traordinară. Așa că am decis să asiști la dezbateri împreună cu mine în direct.

Zâmbind, Bettina o invită pe Nina s-o urmeze în biroul ei. Nina descoperi uimită ecranul enorm ascuns în spatele panourilor pe care Bettina le-a deschis.

— Când am decis să mă retrag în această vilă, spuse Bettina, Wilson mi-a instalat acest sistem video legat direct cu etajul patru de la Withney Corporation. Într-o clipă vom ști ce se petrece. Așază-te în acest fotoliu, te rog.

— Dar aceste camere de luat vederi și aceste microfoane, la ce servesc?

— Simplu. Sistemul e branșat în sala consiliului de administrație iar noi vom apare pe ecranul lor și vom putea chiar interveni.

— Nu știu dacă Kenneth ar aprecia că eu sunt aici...

— În acest caz, așază-te în colțul ăsta, în afara câmpului camerei și nu scoate nici un cuvânt.

Nina se execută și Bettina apăsă pe butonul telecomandei.

Masa mare ovală din sala de consiliu unde urma să se hotărască soarta Studiourilor apăru în prim plan pe ecran.

Mai livid ca niciodată, Wilson Withney era aşezat în fotoliul preşedintelui, cu June în stânga şi Austin în dreapta. Kenneth era în faţa lui. În planul doi erau bărbaţi îmbrăcaţi în costume închise, probabil consilierii juridici, care schimbau documentele pe care le examinau cu atenţie. Atmosfera era grea, apăsătoare. După un ultim rulaj, se acordă şi sunetul la imagine.

— ...cu ideile tale lipsite de sensibilitate, o să-i dai tatălui tău lovitura de graţie, ca şi Studiourilor de altfel, spuse June cu vocea-i stridentă.

— Întreabă mai bine experţii financiari care ţin conturile societăţii. Cu un astfel de film, Corporaţia Withney va cădea.

Kenneth îi întinse un dosar pe care June nu-şi dădu osteneala să-l citească măcar.

— Cifre şi iar cifre! ţipă ea.

— Cred că ar cam fi timpul să trecem la vot, doamnă Simms, spuse unul din avocaţi.

În vila din Beverly Hills, Nina îşi muşca buzele de teamă, în timp ce June începu din nou să vorbească.

— Problema va fi repede soluționată. Eu votez împotriva propunerii lui Kenneth, iar Wilson va face la fel.

Bătrânul domn se îndreptă cu greu în fotoliul său. Transpira și-și ascundea prost încurcătura în care se afla.

— Îmi pare foarte rău, Kenneth, dar... spuse el cu o voce aproape șoptită.

— Știu, tată, și-ți respect decizia, cu toate consecințele care vor curge.

June jubila, sigură acum de triumful ei.

— Austin, te mai așteptăm doar pe tine.

Cu gravitate, regizorul se ridică și se adresă lui Wilson:

— Înainte de a vota, aș vrea să fac o declarație care nu mă privește decât pe mine.

— Te ascult, Austin.

— Wilson, vreau să-ți spun că e penibilă situația mea de a fi între tine și Kenneth, pentru că un tată și un fiu sunt...

June îl întrerupse cu brutalitate.

— Austin, n-ai putea să ne scutești de acest discurs?

– June, draga mea, spuse Wilson luându-i mâna, lasă vocea unui vechi prieten să vorbească. Continuă, Austin.

Regizorul era foarte palid și scuturat de ticuri nervoase.

– Vreau ca fiecare dintre noi să știe, și asta să fie consemnat în procesul-verbal al ședinței extraordinare, că eu nu țin partea nimănui... Iartă-mă, Wilson, dar în numele Bettinei, mă pronunț în favoarea lui Kenneth.

Liniștea căzu peste sala de consiliu cu greutatea plumbului.

– Wilson, urlă Bettina cu toate slabele sale forțe agitându-se în scaun.

Asistând la toată această scenă în fața ecranului, fusese prima care-și dăduse seama că fratele ei făcuse o criză teribilă. Cu fața strâmbată de durere, Wilson Withney căzu pe masă...

CAPITOLUL IX

— Domnul Withney nu mai este în sala de reanimare. A fost transportat la secţia de cardiologie a profesorului Werner, al doilea pavilion pe dreapta spre ieşire.

Nina urmă indicaţiile tinerei infirmiere şi se îndreptă spre impunătoarea clădire albă. Trecuseră deja două ore de când Wilson Withney fusese internat în Valley Hospital. Ultima imagine pe care Nina o păstra în minte despre el era a unui om strâmbat de durere, pe ecranul unui televizor.

Calmă în aparenţă, Nina împinse uşa batantă a sălii de aşteptare şi intră în camera slab luminată. Austin Riggs era acolo, stând cu capul în mâini, în timp ce Kenneth măsura sala cu pasul în faţa intrării în secţia de tratament intensiv. Nici unul dintre ei nu părea să fi observat prezenţa ei.

– Tanti Bettina trebuie să fie foarte îngrijorată... Unul din noi ar trebui să-i telefoneze. Mă duc eu, unchiule Austin, dacă nu te simţi în stare, spuse Kenneth, trecându-şi nervos o mână prin păr.

– Nu, eu trebuie s-o sun. Rămâi aici, în cazul că se va întâmpla ceva nou.

Cu greutate, regizorul se ridică şi porni spre uşa lângă care era Nina, pe care o atinse în trecere. Din cauza emoţiei şi a obscurităţii, n-o recunoscuse. Kenneth se aşeză şi Nina se apropie timid de el.

– Kenneth, şopti ea, sunt teribil de încurcată, nu ştiu ce să spun.

El se ridică şi o ţintui cu o privire de gheaţă.

– Atunci nu spune nimic! Ce cauţi aici, de unde ai aflat? întrebă el cu asprime.

Incapabilă să mai scoată un sunet, şocată de duritatea tonului şi a privirii lui, tremura din toate încheieturile.

– De la buletinul de ştiri al televiziunii, Kenneth... trebuia să vin. Ce face?

– E mai rău. Medicii sunt foarte pesimişti. Ar trebui un miracol ca să-l salveze. De data asta, nu va mai scăpa...

– O, Doamne, e cumplit! spuse ea, schițând un gest de afecțiune...

El o respinse cu o violență reținută, dar ea o resimți dureros.

– Nu! Nu asta! Niciodată! Nu înțelegi! spuse pe un ton dezolat. Te rog, pleacă!

– Domnule Withney, tatăl dumneavoastră vă cheamă. Este încă foarte slăbit... Menajați-i puterile.

Kenneth se îndreptă spre eminentul cardiolog și dispăru apoi în urma lui, lăsând-o pe Nina singură și descumpănită în mijlocul sălii.

N-ar fi trebuit să vin, se gândi ea.

Cu ochii în lacrimi, dădu să iasă când Austin reintră în trombă în sala de așteptare, speriat că nu-l mai vedea pe Kenneth.

– Nu-i nimic grav... Kenneth e la căpătâiul lui. Profesorul Werner a venit să-l ia, spuse pentru a-l liniști. Ce mai face tanti Bettina?

– Șocul e la fel de puternic și pentru ea, însă soția mea e tare ca o stâncă. Știu că erai cu ea în clipa în care Wilson...

El puse o mână pe umerii Ninei și continuă, tulburat:

— Responsabilitatea Studiourilor apasă acum doar pe umerii lui Kenneth. Chiar dacă bietul Wilson va scăpa, va fi foarte slăbit. Tu, eu, şi toată lumea care-l iubeşte, va trebui să-l ajutăm pe Kenneth să treacă peste această încercare grea...

El tăcu. Kenneth se întoarse şi ochii lui trădau spaima.

— Tata vrea să stea şi cu tine de vorbă, Austin, spuse el pe un ton plat.

Regizorul dispăru şi, împietrită, Nina simţi apăsarea privirii, teribil de negre, a lui Kenneth. Auzise ce spusese Austin? Trebuia să-l lase singur sau să plece, aşa cum îi ceruse el?

— Nu ajută la nimic să aşteptăm. Profesorul spune că a mai rămas o speranţă slabă... Să plecăm de aici! zise el cu vocea răguşită.

Fără un cuvânt, fără măcar să se privească unul pe altul, părăsiră spitalul. O secundă, Kenneth o luă pe Nina de mână ca să-i dea drumul imediat. Figura sa se crispă într-un rictus răutăcios şi dispreţuitor.

— Ai venit cu maşina, presupun, spuse cu răceală când ajunseră la parcare.

— Da, am parcat acolo.

El o conduse până la bătrânul Ford şi-i puse mâinile pe umeri.

– Urcă, Nina, şi pleacă. Am nevoie să fiu singur.

Ea se urcă la volan aşa cum îi ceruse el, dar ezită să demareze.

– Tata este foarte rău, continuă el. June este cu el... Dorinţa lui cea mai mare este să vadă turnarea Destinului Lolei Montes cât mai repede. Nu ştiu dacă asta ar putea să-l salveze. Am să-mi ţin promisiunea, oricare ar fi consecinţele viitorului pentru noi toţi...

Fata vru să spună tot ce simţea, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. El o privi, implacabil.

– Fără tine, fără scenariul ăsta blestemat, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat! Cred că ar fi mai bine să pleci, înainte ca vreunul din noi să spună ceva ce vom regreta amarnic mai târziu...

Când maşina ieşi din parcare, Nina plângea cu lacrimi fierbinţi. Bărbatul pe care-l părăsise nu mai era Kenneth, cel care cu o seară înainte o ţinuse în braţe dorind să o facă soţia lui, la bine şi la rău.

Lacrimile o orbeau, tâmplele îi mai zvâcneau când, cu inima sfâşiată, fugi în camera ei şi se aruncă în hohote pe pat. Îşi plânse îndelung iluziile pierdute, singurătatea, nebunia de a crede în fericire, în dragostea absolută.

În zadar aşteptă zi şi noapte, de-a lungul unei lungi săptămâni, s-o sune, să-i dea un semn de viaţă. Ea nu încercă să-i tulbure singurătatea în care se închisese, incapabilă să mai suporte o astfel de viaţă, sau mai bine zis absenţa unei vieţi adevărate, fără Kenneth...

– Haide, Nina, te rog, încetează să te mai învârteşti în cerc, revino-ţi.

De câte ori, ca azi, n-a auzit-o pe Katie repetând aceste cuvinte când ea închidea telefonul, după ce se interesa de starea sănătăţii lui Wilson Withney. În fiecare zi, pe un ton indiferent, infirmiera şefă din secţia profesorului Werner îi repeta că starea lui rămânea staţionară, că medicii nu se pronunţaseră încă.

– Vino, hai să dăm o raită prin oraş, Nina, e o vreme minunată în dimineaţa asta. Nu schimbi nimic rămânând postată aici. Îmbracă-te, te aştept afară.

– Ai dreptate, dar...

Telefonul sună şi Nina sări să răspundă cu inima bătând, ca de fiecare dată când suna.

– Alo, Nina Saint Clair la aparat... Tanti Bettina? Faţa fetei se lumină; cu aparatul în mână, se aşeză în balansoar.

– Ce fericită sunt că vă aud! Nu îndrăzneam să vă sun, mă temeam să nu vă deranjez.

– Nina, uite! spuse actriţa cu o voce mătăsoasă. Ştiu că suni în fiecare zi la spital să afli starea bietului meu frate. Totul e din cauza mea...

– Nu, nu spuneţi asta. Cine ştie... Poate medicii îl vor putea salva...

– Să te audă Cerul, puiul meu! Şi Austin crede că se va întâmpla o minune. Eu ştiu însă foarte bine că îşi face sânge rău. Ar vrea nespus ca Destinul Lolei Montes să fie în sfârşit văzut de Wilson.

– Vreţi să spuneţi că filmul e pe cale să se realizeze?

– Turnarea a început de câteva zile. Totul era pregătit când Wilson a avut atacul. Nu ştiai?

– Nu... răspunse Nina sincer.

Bătrâna doamnă tuşi la celălalt capăt al firului.

– Mă surprinzi, Nina. Ştiu că Kenneth nu-şi vede capul de treburi, dar ar fi putut să te ţină la curent...

Nina simţi cum îi bate inima ca o tobă.

– Nu, n-a făcut-o, şopti ea. La drept vorbind, n-am primit nici o veste de când domnul Withney a fost internat.

– Asistentul de producţie a uitat cu siguranţă să te anunţe. El trebuia s-o facă. Oricum, e vorba de scenariul tău, Nina.

– Probabil a primit dispoziţii în sensul ăsta, adăugă ea cu delăsare în voce.

– Ascultă-mă, puiul meu, în locul tău, aş lua iniţiativa... De ce nu te duci la filmări, să te întâlneşti cu toată echipa, la Evergreen Mountain? Prezenţa ta va fi foarte utilă, în cazul când va trebui ceva modificat.

Nina făcu o pauză înainte de a răspunde.

– Da, efectiv. Asta face parte din atribuţiile scenaristului.

– Şi, oricum, Austin va fi încântat să te vadă acolo. Te sun diseară, imediat ce voi afla mai multe despre turnare.

Nina închise, nu înainte de a-i promite Bettinei că va veni s-o vadă cât mai curând posibil. Să vorbească cu această femeie raţională îi făcea bine, o ajuta să facă faţă. Ezita totuşi să meargă la Evergreen... Kenneth putea să fie şi el acolo şi, după toate aparenţele, nu dorea s-o vadă, cel puţin acum. Dar cât timp trebuia să-l mai aştepte? Katie şi Bettina aveau dreptate. Trebuia să înfrunte realitatea, chiar dacă era crudă. Mâine dimineaţă în zori, va pleca...

Efervescenţa coastei californiene nu mai era decât o amintire, în acest început de octombrie, pe drumul sinuos ce ducea la Evergreen Mountain. Frunzele pomilor dădeau în galben strălucitor, în cafeniu roşcat, în roşu strălucitor, nuanţe care evocau de minune cadrul romantic al amorurilor princiare ale Lolei Montes.

Nina găsi fără greutate, pe dreapta, drumul mic pe care i-l indicase Bettina, cu o seară înainte, când o sunase din nou. Câţiva kilometri mai sus, descoperi o poiană mare în mijlocul căreia trona, mai frumos ca în realitate, un castel imens de carton care se ridica deasupra unei ape. Ea opri maşina în spatele

şirului de vehicule care ocoleau drumul. Puţin înţepenită după patru ore de drum, se simţi sufocată de agitaţia care domnea peste tot. Bărbaţi şi femei alergau în toate părţile, unii aveau portavoce, derulau cabluri, alţii instalau proiectoare sau şine pentru camere.

Timid, Nina avansa.

– Max, de câte ori trebuie să-ţi spun să nu mai laşi să treacă jurnaliştii, chiar când sunt drăguţe ca aceasta! mormăi un bărbat zărind-o. Întreab-o ce vrea şi apoi arunc-o afară!

– Căutaţi ceva? se îngrijoră tânărul blond cu căschetă neagră pe care erau iniţialele Studiourilor Withney.

– Nu sunt jurnalistă, fii liniştit. Sunt scenarista filmului şi aş vrea să vorbesc cu domnul Riggs. Mă numesc Nina Saint Clair, cred că mă aşteaptă. Aţi putea să-mi spuneţi unde îl găsesc?

– O clipă.

Numitul Max vorbi în aparatul său.

– E bine, puteţi merge, spuse zâmbind. Fred, condu pe domnişoara până la castel. Patronul e acolo. Dă-i, te rog, şi permisul de trecere.

Austin Riggs îşi termina masa. Se ridică şi o întâmpină amical pe fată,

apoi o prezentă regizorului și operatorului, care erau la masa lui.

– Sper să nu te sperie efervescența care domină pe acest platou, spuse Riggs cu voce călduroasă când cei doi bărbați dispărură.

– Puțin...

– Sunt fericit că Bettina a reușit să te convingă în sfârșit să vii până aici. Kenneth trece din când în când. Nu încetează să facă curse între Evergreen și spital... Bietul Wilson.

El dădu din cap, copleșit de neliniște. Nina se gândi să nu-l alarmeze mai tare. Înainte de a pleca, sunase încă o dată la spital și starea sănătății lui Wilson Withney se agravase.

– Și cum merge turnarea? întrebă ea nerăbdătoare.

– Un film turnat în exterior e mult mai complicat decât în studio. Totul se petrece de minune pentru moment, în ciuda unei mici întârzieri a planului. Ce spui de această superbă reconstrucție a castelului lui Ludovic de Bavaria?

– Recunosc că e foarte impresionant pentru că l-am zărit în drum.

– Decoratorii au lucrat zi și noapte, urmărind cu strictețe indicațiile tale. Și

încă nu e tot! Vino să facem un tur pe lacul unde voi turna peste o oră o scenă importantă din film. De bine, de rău, își croiră drum printr-un hățiș de cabluri și fire până să ajungă la înălțimea platoului de filmare, instalat în apropierea unei cascade artificiale. Într-o ambarcație barocă, un husar și o fată, îmbrăcați în costume de epocă, păreau că așteaptă instrucțiuni. Din păcate, nici costumele, nici accesoriile, unele mai de prost gust decât altele, nu aveau nici cea mai mică legătură cu Lola Montes. Era pur și simplu grotesc, dar Nina crezu că e mai bine să se abțină de la orice comentariu. Ea nu se mai gândea...

Curajoasă, îl urmă pe realizator până la cascadă, unde operatorul șef măsura a noua oară distanța care separa actorii de obiectiv. Asistenții făceau calcule savante pentru a determina cel mai bun unghi de filmare. Cei doi tineri actori păreau să sufere teribil din cauza căldurii reflectoarelor, dar nimeni nu se sinchisea. Din contră! Erau copios înjurați imediat ce se mișcau.

— Cine-i tânăra actriță? întrebă Nina, fericită și ușurată că, în sfârșit, June Simms renunțase la rolul Lolei Montes.

— Dublura lui June, pentru încercările de lumină. Reglajele şi aranjamentele pot să dureze cu orele... şi June are oroare să aştepte.

Nina îl privi înţepenită.

— Vrei să spui că... că June e aici, la Evergreen? O credeam lângă soţul ei, la spital...

Austin suspină şi ridică din umeri.

— Lumina nu pare perfectă, Clint, ce părere ai? Putem turna peste puţin timp. Mă tem să nu se înnoreze, ca ieri, spuse el adresându-se primului său asistent.

— De acord, patroane. Am să schimb figuranţii. Carmen, poţi să cobori din barcă! urlă el în megafon. Mă duc s-o caut pe doamna Simms.

— Da, du-te şi spune-i să se grăbească. Este încă la machiaj, presupun, mormăi Austin. Explică-i că totul este gata şi n-o mai aşteptăm decât pe ea.

Asistentul dispăru înjurând.

— Nina, instalează-te confortabil, urmă el. Cere-i lui Ingrid să-ţi dea o copie a scenariului. Te las, datoria mă cheamă, încheie el fără umor.

Cu aceste cuvinte, el se îndreptă spre căruţul pe care era montată camera. Pe

platou domnea o agitaţie neîncetată şi rumoarea era generală.

Cu scenariul sub braţ, Nina se căţără pe prima creangă a unui copac, cu destulă agilitate. Cocoţată acolo, nici nu va mai deranja pe nimeni şi putea să urmărească toată scena. Ea frunzări scenariul, observă că pe ici, pe colo se făcuseră modificări, minore în raport cu textul original, esenţialul însă fusese păstrat. Nina închise manuscrisul pe care era scris numele său cu caractere mari, fără să fie prea convinsă de valoarea lui. Îl credea mai degrabă prost, acest scenariu pentru care luptase cu toate forţele. Kenneth avusese dreptate, evident, era însă prea târziu să mai îndrepte răul...

Nina îşi reţinu un ţipăt şi alunecă aproape să cadă de pe creangă când June Simms îşi făcu în sfârşit apariţia pe platou, înconjurată de o mulţime de oameni. Îi căzu la pământ scenariul. Îndesată sub o perucă neagră, înghesuită într-o rochie de muselină roşie, June nu era doar îngrozitoare şi vulgară, ci şi grotească! Fata închise ochii când actriţa se aşeză în ambarcaţia fragilă.

– Austin! urlă ea când barca se stabiliză. Îmi trebuie o umbrelă. Să-mi

caute o umbrelă imediat! Marina, vino să-mi retușezi machiajul!

Era evident că lumina crudă a soarelui, adăugată la cea a reflectoarelor, nu făcea decât să-i accentueze trăsăturile care n-aveau nimic juvenil, și nici romantic, cum impunea rolul. Nina își mușcă buzele de nervi. În alte circumstanțe, ar fi izbucnit în râs. Acest film va fi o catastrofă și nimeni de pe platou nu părea conștient, nici chiar Austin.

Capriciile starului fiind satisfăcute, după un bun sfert de oră de panică generală și de schimbări de unghiuri de filmare, se făcu liniște. Înarmat cu un megafon, Austin țipă:

— Atenție... toată lumea la locuri, liniște, se toarnă... Motor. Lola unu, prima!

Nina își ținu răsuflarea. Totul suna îngrozitor de fals. Fiecare gest, fiecare cuvânt spus de June nu erau decât o parodie sinistră a scenei de dragoste dintre Lola Montes și Ludovic de Bavaria. Austin explicase frumos, după fiecare scenă, cu o răbdare surprinzătoare, cum să se joace scena. June nu făcea decât să se strâmbe la el și să insulte pe toată lumea. Nina știa că nici dacă cele

mai mari talente ale cinematografului ar fi vrut să toarne un film după scenariul ei, rezultatul n-ar fi mai bun... Să scoţi în evidenţă incompetenţa conjugată a lui June şi Austin nu era decât un pretext. Scenariul ei era prost, povestea pe care o scrisese nu prezenta nici un interes.

— E ridicol... stupid! nu putu ea să se abţină de a spune tare, la începutul celei de-a doua scene.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere... îi răspunse ca un ecou o voce familiară.

Nu avu nevoie să se aplece ca să ştie că Kenneth era sub creangă. Inima Ninei bătu mai repede în timp ce păli. Bineînţeles, când pornise la drum de dimineaţă, spera să-l revadă. Chiar se pregătise, într-un anume fel, dar nu aşa, în situaţia asta deloc plăcută, cocoţată pe o creangă de copac! Sări jos...

— Kenneth...

El nu răspunse şi abia o privi când se rezemă cu spatele de trunchiul copacului. O barbă de o zi îi umbrea obrajii. Privind doar platoul, părea inaccesibil în spatele ochelarilor negri care nu lăsau să se vadă nici o emoţie. O clipă, Nina se gândi să-şi strecoare mâna într-a lui, apoi se răzgândi.

— Kenneth, este foarte adevărat că totul este grotesc, June ridicolă, Austin nu prea la înălţime. Scenariul meu este complet neghiob! Te rog, opreşte acest film înainte de a fi prea târziu!

Orice persoană sensibilă ar fi fost emoţionată de sinceritatea cu care Nina îşi recunoştea greşeala şi consecinţele dezastruoase pe care le-a antrenat. Kenneth nu era, sau nu părea să fie.

— E imposibil, ştii. Ai uitat promisiunea pe care i-am făcut-o tatei? replică el cu răceală.

— Kenneth, dacă tatăl tău ar fi aici, în momentul ăsta, pe platoul ăsta, sunt convinsă că ar fi oprit tot...

— Nu sunt atât de sigur ca tine, Nina.

Netulburat, el privea cu dezinteres animaţia care domnea pe platou, unde trona June: O June exaltată, exuberantă, exasperantă, înconjurată de machiori, de coafori şi de pechinezii ei.

— Nu mai suport, spuse el în sfârşit.

— E fals. Tu conduci Studiourile acum. Trebuie să vorbeşti cu Austin, ai putea...

O apucă cu asprime de încheietura mâinii.

– Austin face ce i-a cerut tata! Filmul ăsta se va face, Nina, îţi jur! Dacă fac indiferent ce pentru a opri acest fiasco, June va fugi la spital şi-l va pisa pe tata până îşi va da sufletul. Iar asta, crede-mă, n-o vreau!

– June nu poate avea o inimă de piatră...

– Ascultă, Nina, uită-te bine la ea, e acolo, în faţa ta, făcând paradă. Sincer, crezi că ei îi pasă cât de puţin de tata care agonizează într-un pat de spital? Nici nu se sinchiseşte. Acum nu mai pot face nimic...

Nina nu mai ştiu ce să răspundă, revoltată, ca şi Kenneth, de tâmpeniile lui June. Inconştient, ea îşi puse capul pe umărul lui, încercând cu disperare să-l facă să înţeleagă, altfel decât prin cuvinte, că era alături de el, că avea atâta nevoie de ea pentru a trăi şi că ea avea nevoie de el pentru a fi...

– Ştiu, ştiu, murmură el strecurându-şi mâna în mâna ei.

O fată tânără, secretara lui fără îndoială, se apropie de ei, cu un aer trist.

– Ce se întâmplă, Mary?

– Sunteţi chemat la telefon, domnule Withney... Cred că e spitalul, adăugă cu voce joasă.

Kenneth alergă spre cabană. Nina nu avea nevoie de explicaţii pentru a înţelege ce însemna un apel de la Valley Hospital. Ştia. Cu ochii aprinşi de emoţie, încercă să nu se mai gândească la nimic, să uite acest decor... şi această crudă realitate. Wilson Withney murise.

Kenneth reveni şi se îndreptă spre platou. O privi o clipă, îşi puse ochelarii pe care-i ţinea în mână, se îndreptă spre Austin. Atentă la fiecare din gesturile lui, incapabilă să-şi ia privirea de la el, Nina îl văzu când îl luă pe Austin deoparte... Realizatorul părea înţepenit. Zgomotele se estompară din ce în ce şi fiecare se dădea la o parte respectuos când trecea moştenitorul colosalului imperiu Withney. Când Kenneth se îndreptă spre cameră, avu o clipă de ezitare. Se apropie de barca în care June era încă aşezată. Ea era singura care părea să ignore semnificaţia liniştii care se aşternuse, sau cel puţin părea s-o ignore, pentru a profita mai mult. Acest rol, June părea să-l fi repetat de mai multe ori, ca să nu greşească... Ca o

tragediană greacă, ea îngenunche şi imploră cerul înainte de a se arunca în braţele lui Kenneth...

Câteva ore mai târziu, fără să fi putut vorbi cu Kenneth, Nina îşi opri maşina în faţa golfului nisipos al plajei din Malibu. Era singură şi nu mai credea în nimic. Nu se opri când valurile îi scăldară picioarele încălţate în sandale. O secundă, închise ochii, scăpând astfel de fascinaţia pe care marea o avea asupra ei.

Epuizată nervos şi psihic, simţi că pleoapele i se îngreunau. Nu vroia decât să se cuibărească în braţele lui Kenneth şi să uite de coşmar.

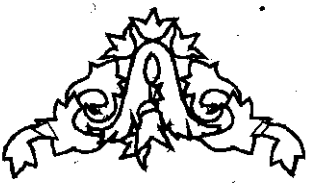

CAPITOLUL X

— Ştiam că aici, în acest golf, am să te găsesc...

Sprijinită de o stâncă dreaptă de granit, fata contempla oceanul. Kenneth se apropie de ea şi o îmbrăţişă.

— Nina, am venit să te caut, îi şopti el la ureche.

Nina avu brusc senzaţia că inima ei a încetat de a mai bate şi o cuprinse ameţeala.

— Kenneth...

El îi încadră faţa cu mâinile şi-i atinse buzele. Sărutul lor fu mai întâi timid, ezitant, ca şi cum ar fi refuzat să se lase în voia pasiunii care, din prima zi, îi împinsese unul către altul.

— Şi eu, ştiam că într-o zi... mărturisi ea dintr-o răsuflare.

O clipă, Kenneth închise pleoapele, ca sub impactul unei emoţii prea puternice, prea mult timp reţinută. Când le redeschise, pivirea lui de un albastru

fără umbre, exprima ardoarea încă reţinută şi neliniştea dorinţei şi a dragostei sale. Nina nu putea să-şi ia ochii de la el, de la părul lui ciufulit de briză, de la figura lui sculptată de lumină. Mâinile lui alunecară pe spatele ei, în lungi şi arzătoare mângâieri. În braţele lui, Nina avea senzaţia că revine la viaţă.

Cât timp îl aşteptase să vină, să se regăsească în sfârşit? Nina nu mai ştia. Niciodată nu încetase să spere, în timpul acestei lungi săptămâni în care timpul cursese cu o încetineală insuportabilă. Un coşmar lung...

Unanimă, presa dăduse un vibrant omagiu lui Wilson Withney şi talentului său. Tot Hollywoodul ţinuse să-l conducă pe ultimul drum. În discursul său funebru, Kenneth a amintit că numele tatălui său va rămâne pentru totdeauna gravat în istoria cinematografului şi că Studiourile îi vor perpetua opera. Wilson Withney se odihnea acum în micul cimitir familia de la mănăstirea Carmel. În ciuda distanţei care-i despărţea, Nina trăise momentele penibile alături de Kenneth, împărtăşindu-i durerea, aici, pe întinderea pustie de la Malibu, de-

parte de mulţimea care-i înconjura la Hollywood.

— Vino, spuse el luându-i mâna.

Încet, coborâră pe plajă şi se aşezară în faţa apelor albastre ale oceanului care veneau în valuri potolite pe nisip. Rămaseră tăcuţi, gustând fericirea de a se redescoperi, dar fără să poată uita.

— Nu ştiu să redau în cuvinte ce-am simţit la moartea tatălui tău, spuse ea într-un târziu.

— Ştiu, Nina, ştiu. Tu nu ai nevoie să vorbeşti. În acest timp, am ştiut că eşti alături de mine...

El o strânse mai tare lângă el. Briza îi flutura părul fetei, care-i trecea peste faţă. Cu un gest tandru, Kenneth îi aranjă şuviţele rebele. Instinctiv, degetele lui se strecurară în această masă mătăsoasă, întârziind o clipă pe ceafă. Nina se lăsă în voia lui şi rămase o clipă pe gânduri.

— Şi tanti Bettina? se nelinişti ea.

— E bine şi-mi vorbeşte mereu de tine. Bietul Austin se degradează încet. Tanti Bettina vrea ca el să se pensioneze.

— M-ar mira să fie de acord. Şi pentru el Studiourile sunt toată viaţa lui...

– Cu tanti Bettina, nu prea are de ales. Tu o cunoşti, când îşi pune ceva în minte nu mai dă înapoi! Nina schiţă un zâmbet.

– Vor chiar să părăsească Hollywoodul şi să se mute în vasta lor proprietate de la Palm Springs, continuă el. În felul ăsta ea vrea, îndepărtându-l de Studiouri, să-i cruţe suferinţa de a vedea Destinul Lolei Montes redus la neant.

Fata îşi înalţă capul.

– E mai bine aşa, cred... Şi June, cum a depăşit momentul? Şi pentru ea, era ultimul film.

– Mai degrabă bine, de fapt, când i-am oferit superba proprietate pe care tata o avea în Mexic. Se pregăteşte să plece de la La Baie des Anges de la o zi la alta.

– Deci ai tot ce ţi-ai dorit, acum că vila şi Studiourile sunt ale tale...

– Nu tot, Nina, ştii... să zicem că pot să întrevăd viitorul puţin mai senin, pentru Studiouri, în orice caz. Sandra şi-a dat demisia. N-o mai interesează Withney Corporation. Ea şi Bernard au alte planuri...

– Îmi pare rău pentru ei. Fericirea ţine câteodată de lucruri minore...

– De a noastră vorbești? întrebă el grav.

Nina nu răspunse. Cu un gest tandru, el o apucă de bărbie și o sili să-l privească.

– Da, mărturisi ea șoptit.

Fata ar fi vrut să se cuibărească la pieptul lui, împărțită între dorința de a fugi și cea de a se cufunda în el pentru totdeauna.

– Nina, privește-mă. Crezi că am uitat?

– Nu știu, nu mai știu, Kenneth. În fața ta se deschide o viață nouă în care nu știu dacă e loc și pentru mine. Ce aștepți de la mine? Ce pot eu să-ți ofer?

– Totul, Nina... și un nou scenariu, adăugă el cu voce joasă.

Nina se îndreptă; Kenneth părea extrem de serios.

– Un nou scenariu!

– Da, în memoria tatălui meu... Destinul Lolei Montes ar putea să fie salvat și să devină un film mare, așa cum dorea el, dacă vei accepta să lucrezi din nou.

– Vrei să spui că n-ai renunțat...

– Un Withney nu renunță niciodată... Ți-am citit și recitit scenariul. Lola Montes este, ce-i drept, o femeie cu

destin fascinant şi aventurile ei tumultuoase la curţile princiare ale Europei nu sunt decât un aspect al vieţii ei. Dar cine era ea de fapt? Ce a devenit apoi? Ceea ce aştept de la tine, este ceea ce vrea publicul să vadă pe ecran, nu o mare frescă istorică, ci mai degrabă un film intimist. Acceptă, dragostea mea, te rog.

– Nu ştiu dacă voi fi în stare...

– Eu nu mă îndoiesc nici o clipă.

Kenneth nu mai putu rezista nici o clipă dorinţei care-l chinuia. O strânse pe Nina să-i taie răsuflarea. Buzele sale le apăsară pe ale ei într-un sărut impetuos, pretenţios. O întoarse în braţe, se întinse pe nisip. Cu degete nerăbdătoare, îi descheie bluza de mătase, descoperindu-i gâtul... Pasiunea i se vedea în privire. Îi scoase bluza şi mâinile sale se aşezară pe sânii ei perfecţi. Cu capul ascuns la gâtul ei, el se îmbătă de parfumul pielii ei aurită de soare.

– Te iubesc, Nina, şopti el. Te iubesc mai mult decât am crezut că voi iubi vreodată vreo femeie. Iubesc zâmbetul tău, buzele tale, ochii tăi. Vreau să te protejez, să te păstrez!

Nina nu putu răspunde. Era atâta emoţie în glasul ei, care o strângea de gât, îi aducea lacrimi în ochi.

Dintr-o mişcare, el îşi trase cămaşa, o aruncă pe nisip şi braţele lui o prinseră din nou. Se regăsiseră în sfârşit! Ea îşi strânse braţele în jurul gâtului lui, îi mângâie gâtul, spatele. Brusc, Kenneth o întoarse spre el...

Nisipul, cerul, marea jucau în jurul lor. Soarele la zenit învăluia plaja într-o lumină orbitoare, la fel de vie ca dorinţa lor. Aerul părea să vibreze în jurul lor. Când sărutările lui, mângâierile lui deveniseră mai apăsătoare, ea gemu:

— Nu, Kenneth, nu...

El ridică faţa să-i vadă expresia figurii şi a fost surprins să descopere frică şi, chiar, încă ceva ce nu reuşi să înţeleagă. Ea îşi feri ochii de privirea lui.

— Ce este, dragotea mea? întrebă el repede.

Cuvintele nu puteau exprima ce simţea ea.

— N-ai putea înţelege, bâlbâi ea.

— Să înţeleg ce?

Cu o mână stângace îşi îmbrăcă bluza.

— Nina, explică-te, te rog!

– Erai serios... cu scenariul? Am nevoie să știu asta, Kenneth.

El o privea, uimit.

– Bineînțeles, dragostea mea. Dar nu putem vorbi mai târziu... N-am încetat să fiu sincer cu tine!

Era o urmă de furie și de frustrare în vocea lui. El se impacientă, fără să admită că ea încerca să reziste inevitabilului. Deja brațele lui o cuprinseră din nou. De data asta ea îl respinse.

– Nu, Kenneth! Dacă-mi ceri într-adevăr să rescriu acel scenariu, vreau să am de partea mea toate șansele de a reuși... Și asta presupune un număr de condiții.

Kenneth se îndepărtă cu sprâncenele încruntate, surprins de răceala ei. La rândul lui, se îmbrăcă.

– Printre care și ascetismul, poate?

– Da și nu, într-un fel... Pentru a scrie, am nevoie să mă concentrez. Niciodată n-am să reușesc dacă-mi epuizez toate forțele, toată energia așteptând, cu sufletul bolnav, să sune telefonul, și, mai rău încă, ca la capătul celălalt al firului, să nu-ți aud vocea, Kenneth. Poți să înțelegi asta?

Fața lui Kenneth se crispă.

— Nu, îmi pare rău, Nina, dar mărturisesc că nu prea te înţeleg.

— Poate mă vei înţelege mai bine dacă-ţi vei reaminti ce mi-ai cerut în seara în care tatăl tău...

— Da, îmi amintesc, răspunse el grav.

— Vroiai să te las singur şi m-ai alungat. Brutal, am înţeles că trebuie să ies din viaţa ta. Pentru cât timp, nu ştiam... până astăzi. Ce-ţi spun eu acum, e că şi eu am nevoie să fiu singură. Trebuie să ne gândim, cred, amândoi, cu mintea limpede.

— Cred că înţeleg mai bine acum. Dar nu pot să nu te iubesc, Nina.

— Îţi cer să ai răbdare, să mă laşi singură, să aştepţi, până voi scrie scenariul.

Kenneth încuviinţă, cu un gest din cap.

— Am să aştept, dragostea mea, îţi promit.

O ajută să se ridice. Nina se dezechilibră şi el o ţinu la piept. Ea îi simţi răsuflarea pe obraz. El ezită, tentat de buzele ei atât de aproape. Apoi... o sărută pe frunte şi se întoarse.

— Te las, Nina.

— Să știi că te iubesc, murmură ea, privindu-l cum se îndepărtează.

Cu degete febrile, Kenneth repuse manuscrisul pe birou. Scenariul Ninei... În sfârșit! Nu-l citise încă; de dimineață, se tot învârtea, incapabil să se concentreze, să se fixeze pe aceste pagini dactilografiate. Din nou, deschise prima pagină a manuscrisului și o închise aproape imediat. Mașinal se uită la ceas: mai avea timp... chiar mult. Nina nu trebuia să vină la Studiouri până la începutul după-amiezii pentru a-i auzi verdictul. Reluă manuscrisul. Îi tremurau mânile. Nu îndrăznea. Lectura câtorva pagini i-ar fi fost destul ca să știe dacă scenariul pe care Nina îl trimisese prin curier, dimineața devreme, era bun sau nu. Și dacă se arăta la fel de prost ca și celălalt? Kenneth nu îndrăznea să creadă.

De-a lungul acestor săptămâni interminabile, așteptase cu disperare un semn de la ea. Nimic, nici un telefon, nici un cuvânt. Proba la care-l supusese Nina era fără îndoială cea mai crudă pe care un bărbat îndrăgostit putea s-o trăiască.

Împingându-şi fotoliul, se ridică şi se duse la fereastră. Printre storuri, contemplă pentru o clipă ceea ce în prezent era imperiul lui, Studiourile Withney... cărora îşi consacra tot timpul, toată energia. Ce loc îi rămăsese iubirii în această viaţă? Care femeie ar accepta să-şi împartă existenţa cu un bărbat ale cărui zile nu aveau decât douăzeci şi patru de ore? Se gândea la Nina, bineînţeles. Gânditor, având îndoieli totodată, se duse şi se aşeză şi-şi puse manuscrisul în faţă. Înainte de a-l citi, sună secretara.

— Da, domnule Withney.

— Mary, vreau să anulez toate întâlnirile de azi, cu excepţia celei cu domnişoara Saint Clair. Nu vreau să fiu deranjat sub nici un pretext.

— Bine, domnule. Trebuie să anulez şi dineul de afaceri cu preşedintele de la Cine d'Italia Studios?

— Da, anulează-l. Şi încă ceva, Mary. Anunţă-mă de cum ajunge domnişoara Saint Clair la Studiouri.

Cu aceste cuvinte, secretara dispăru şi Kenneth deschise manuscrisul...

Cu foarfeca în mână, Nina încerca să-şi judece alura în oglinda de la baie. Ţipă îngrozită.

– Doamne! Ce mi-a venit să fac acest lucru?

Disperată, scutură din cap şi privi şuviţele care formau un covor de aur pe podea. Nu se mai recunoştea fără masa mătăsoasă de păr blond care dimineaţa încă mai cădea până la mijloc. Avea aerul unei mici sălbăticiuni cu buclele scurte care-i încadrau figura. Kenneth n-o va mai recunoaşte nici el.

– Un adevărat dezastru! Va trebui să mă accepte aşa cum sunt!

Bineînţeles, se gândea de mult la asta. Dar ce idee avusese, cu mai puţin de două ore înainte de cea mai importantă întâlnire din viaţa ei, să-şi taie părul aşa? În oglindă se reflecta imaginea unei femei noi. Femeie copil, femeie fragilă. Aşa cum era, de fapt...

Cu pas hotărât, reveni în cameră şi deschise uşile debaralei. O aştepta o nouă surpriză. Romantica rochie de muselină albă pe care o privise îndelung cu Katie, în vitrina unui croitor de pe Fairfax Avenue, era agăţată pe ume-

raş, cu un bileţel: „Noroc cu Kenneth. Dacă-ţi mai rezistă şi în această ţinută, cauza acestui bărbat este pierdută!"

Nina zâmbi, încântată şi emoţionată de gentileţea lui Katie. Alunecă în stofa fină cu încântare şi fu satisfăcută de data asta de imaginea pe care o vedea în oglindă.

Aşezată în faţa toaletei, îşi aranjă pentru ultima oară părul şi-şi sublinie cu un creion gri închis conturul imenşilor săi ochi albaştri migdalaţi. Cu picioarele goale, schiţă un pas de dans şi-şi găsi în sfârşit perechea de escarpeni albi cu toc mic care mergea perfect cu această rochie splendidă. Iată, era gata şi putea să plece în întâmpinarea destinului...

Telefonul sună. Kenneth răspunse imediat.

— Da, Mary.

— M-a sunat recepţia, domnule Withney. Domnişoara Saint Clair a ajuns la Studiouri.

El închise preţiosul manuscris, ieşi din birou şi se îndreptă spre ascensor. Câteva clipe mai târziu, uşile se deschiseră spre holul imens. Privirea i se opri pe silueta graţioasă a fetei în alb care se

juca cu buclele scurte ale părului ei blond. El ezită.

– Nina...?

Auzindu-şi numele, ea se întoarse. Da, era ea, şi îi bătea inima ca o tobă.

Privirile lor se întâlniră, şi preţ de câteva secunde, emoţia îi stăpâni, aproape ca în prima zi. Nina trăi acest moment cu atâta fericire încât crezu că se disipează. Ştia că e frumoasă, strălucitoare sub privirea dulce a acestui bărbat care-i zâmbea.

Timid, ea se îndreptă spre el.

– Plecai? Credeam că avem întâlnire în biroul tău, spuse puţin îngrijorată.

– Nu, aşteptam să te regăsesc...

Cu un gest foarte tandru, îi luă mâna şi simţi cum roşeşte până la rădăcina părului.

– Găsesc ideea formidabilă, Nina.

– Ideea...?

În tulburarea ei, uitase de părul ciopârţit de o foarfecă neîndemânatică.

– Eşti mai feminină, mai frumoasă.

Ea zâmbi. Erau exact cuvintele pe care le aştepta de la el.

– Şi scenariul meu? Tu... L-ai...

El îi puse un deget pe buzele tremurătoare.

– Îl găsesc la fel de formidabil!

Lacrimi de bucurie jucau în ochii ei foarte albaştri.

– O! Kenneth! Sunt atât de fericită. Mi-era atât de frică... Dacă ai şti cât!

Emoţia o făcea să se bâlbâie, să râdă, să plângă. Era minunat. Răscolitor, exaltant.

– Ştiu, dragostea mea...

Încet, el o luă în braţe.

– Şi mie, mi-a fost foarte frică să nu te pierd. Niciodată să nu mai stăm atât de mult despărţiţi.

El se întrerupse, cu faţa transfigurată din nou de acel zâmbet luminos.

– Nina, ştii tu ce am făcut?

Ea scuturâ din cap zâmbind.

– Am făcut o rezervare la Avenida Palace, anunţă el. În caz că vei accepta... în fine, ce-ai zice dacă ţi-aş propune să ne petrecem luna de miere la Sevilla?

Ea păru atât de mirată, încât el se nelinişti din nou.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă el râzând încurcat. Da... sau nu?

– O! De o mie de ori da, ţipă ea. Dar Studiourile?

– În aceste lungi săptămâni am luptat, draga mea. Am luptat împotriva

certitudinii absolute de a nu putea trăi fără tine. O luptă cam inegală...

Ea își puse mâinile într-ale lui. El le strânse, o trase spre el până ce chipurile lor se apropiară foarte tare.

– Vrei să te măriți cu mine, Nina, mâine și să plecăm la Sevilla, în țara Lolei?

– Kenneth...

– Studiourile se vor lipsi de domnul și de doamna Withney toată săptămâna. Ce zici?

– O! Kenneth! Da...

– Ești sigură că nu vei regreta nimic? Știi la ce te înhami, cu un soț ca mine?

– Tu mi-ai spus care-ți sunt dorințele. Nu vrei să știi ce-mi doresc și eu?

– Ba da, dragostea mea, spune-mi.

– Vreau să mă mărit cu tine cât mai repede posibil, vreau să ne petrecem luna de miere la Sevilla. Vreau să trăiesc mereu alături de tine, vreau să scriu. Vreau să avem copii și...

El o întrerupse, trăgând-o mai aproape de el.

– Nina, dragostea mea, vrei să te îmbrățișez aici, în holul plin de lume, imediat?

În loc de răspuns, ea își puse buzele întredeschise, senzuale, pe ale lui Kenneth. Și fără să le pese de cei din jur, singuri parcă pe lume, se sărutară cu pasiune nebună.

Se separară totuși. Un bărbat își drese vocea aproape de ei.

— Vreau exclusivitatea reportajului!

Tom Lash își ridică fața zâmbitoare.

— Nu, Kenneth, te rog, nu vreau să mai aud de fotografi! zise Nina.

— Felicitările mele, totuși! zise Tom.

— Kenneth? șușoti Nina.

— Da, dragostea mea.

— Știi cât de tare te iubesc?

— Dacă mă iubești atât cât te iubesc eu, n-am nici o idee!

Câteva zile mai târziu, Nina se trezea în brațele lui Kenneth. El o sărută imediat, și ea nu mișcă deloc, moleșită.

— Bună dimineața, señora, iubita mea... spuse el cu vocea-i gravă, atât de emoționantă.

— Bună dimineața, señor, iubitul meu. Bună dimineața, dragul meu soț...

El o strânse la pieptul avid de căldura ei.

— Vizitarea galeriilor, muzee, restaurante, magazine, am prevăzut totul pentru astăzi. Cu condiția ca ploaia să se oprească înainte de a îneca acest oraș și să ne lase să ieșim!

— Și dacă ploaia continuă să ne blocheze aici, te-ai gândit ce să faci ca să nu mă plictisesc? Am o nouă idee de scenariu...

— Nu discutăm de scenariu... Când voi avea nevoie de colaborarea ta... Ai să accepți?

El o privea jucându-se cu buclele ei, tremurând de dorință.

— Voi face cât voi putea mai bine, răspunse ea, tulburată de privirea lui arzătoare.

El o sărută pe gât, își înălță capul pentru a o privi, o sărută iar pe gât, pe umeri, pe obraji... apoi pe gură, îndelung.

— Kenneth... șopti ea, cu buzele sub buzele lui.

— Da, dragostea mea...

— Promite-mi să...

— Tot ce vrei! Îți promit...

— ... să nu mă duci să vizitez muzee, galerii... nici magazine, nici nimic...

— Îți promit, spuse el.

Nina simţi inima iubitului ei bătând mai tare decât a ei.

Gurile lor se căutau. Se sărutau mereu şi mereu, cu trupurile lor goale voluptuos amestecate.

Kenneth şi Nina, cel mai frumos cuplu de la Hollywood, izgoniseră fotografii. Nu erau cunoscuţi la Sevilla şi acest anonimat le plăcea. Oricum, nu riscau să-l distrugă.

Soarele inunda oraşul, însă ei tot nu părăseau hotelul.

— Ştii, Kenneth... începu Nina între două sărutări nebune.

— Ce să ştiu, dragostea mea?

— Scenariul următor, cred că-l vom scrie împreună...

— Da, dragostea mea, o să-l scriem... mai târziu, îi promise el îmbrăţişând-o. Mai târziu, dragostea mea...

— SFÂRŞIT —

Nina Saint-Clair, tânără scenaristă, debutantă în lumea magică a cinematografului, îl cunoaște la o serată pe Kenneth, fiul patronului studiourilor Withney.

În urma unei nopți petrecute cu Kenneth, Nina este nevoită să-și dea demisia de la universitate.

Va însemna această demisie și sfârșitul relației ei cu Kenneth?

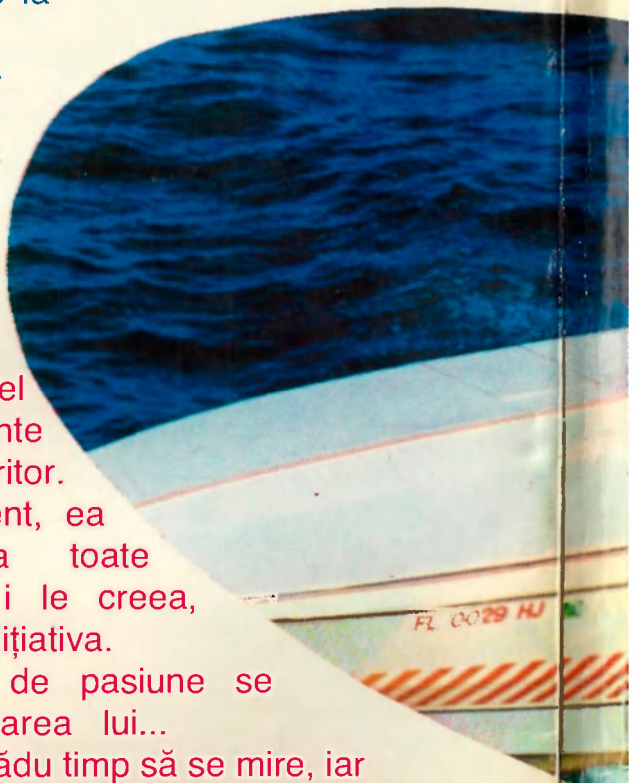

Cu un gest rapid, el își scoase bluza înainte de a o săruta cuceritor. Până în acel moment, ea fusese atentă la toate senzațiile pe care i le creea, lăsase să aibă el inițiativa. Brusc, într-un elan de pasiune se eliberă din îmbrățișarea lui... Îngenunchiată, nu-i dădu timp să se mire, iar degetele ei nerăbdătoare îi desfăcură blugii...

THE BEST

Lei 1700

Fran Bergen